John Carter 4

THUVIA MARSLI KIZ

Edgar Rice Burroughs

BilgeSu

John Carter 4

THUVIA
MARSLI KIZ

Edgar Rice Burroughs

Çeviren
Cemal Güzel

BilgeSu

Thuvia, Marslı Kız
Thuvia Maid of Mars

Çeviren
Cemal Güzel

ISBN 978-605-2229-52-1
© BilgeSu Yayıncılık

BilgeSu Yayıncılık
Ataç 2 Sokak, 65/1
Kızılay-Ankara
Tel: 312. 425 93 76
Fax: 312. 425 93 77
e-mail: bilgesu@bilgesuyayincilik.com.tr
Sertifika No: 19366

Kapak
Ali İmren

Baskı
Ankamat Matbaacılık
Tel: 312. 394 54 94
Sertifika No: 46700

John Carter 4

THUVIA
MARSLI KIZ

Edgar Rice Burroughs

Çeviren
Cemal Güzel

BilgeSu
Ankara 2022

İÇİNDEKİLER

Carthoris ve Thuvia 7
Köle 21
İhanet 33
Yeşil Adamın Tutsağı 39
Adil Yarış 51
Lothar Jeddakı 67
Hayalet Okçular 77
Hüküm Salonu 89
Düzlükteki Savaş 101
Okçu Kar Komak 113
Yeşil Adamlar ve Beyaz Maymunlar 125
Dusar'ı Korumak 139
Panthan Turjun 149
Kulan Tith'in Özverisi 163

I. BÖLÜM
CARTHORIS VE THUVIA

Devasa bir pimalia bitkisinin muhteşem çiçeklerinin altındaki eriste taşından yapılma bankta bir kadın oturuyordu. Koyu saçlı, kırmızı tenli bir savaşçı ona doğru eğilip kulağına ateşli sözler fısıldarken, o, Ptarth Jeddak'ı Thuvan Dihn'in kraliyet bahçelerinin kızıl çimleri boyunca heybetli sorapus ağaçlarının altında kıvrıla kıvrıla giden mücevherler saçılı yürüme yoluna biçimli, sandaletli ayağıyla sabırsızca hafif hafif vuruyordu.

"Ah, Ptarthlı Thuvia," diye haykırdı, "yakıcı aşkımın ateşli patlamalarının önünde bile buz gibisiniz! İlahi ve ölümsüz bedeninizle üzerinde oturduğunuz için çok mutlu olan şu sert ve soğuk eriste bile kalbinizden daha sert, daha soğuk değil! Söyleyin bana, ey Ptarthlı Thuvia, umut edebilir miyim —beni şimdi sevmeseniz bile, yine de bir gün, bir gün, prensesim, ben..."

Kız bir şaşkınlık ve hoşnutsuzluk haykırışıyla ayağa fırladı. Başı bir kraliçenin başı gibi, pürüzsüz kırmızı omuzlarının üzerinde kibirli bir şekilde duruyordu. Kara gözlerini öfkeyle adamın gözlerine dikti.

"Kendini ve Barsoom'un geleneklerini unutuyorsun Astok" dedi. "Ben sana Thuvan Dihn'in kızına böyle hitap etme hakkı vermedim, sen de böyle bir hak kazanmadın."

Adam birden uzanıp onu kolundan tuttu.

"Benim prensesim olacaksın!" diye haykırdı. "İssus'un göğsü adına, Dusar Prensi Astok'un kalbinin arzusu arasına ne sen ne de bir başkası girecek. Bana başka birinin olduğunu söyle, ben de onun kokuşmuş yüreğini söküp ölü deniz tabanlarının vahşi calot'larına fırlatayım!"

Adamın eli onun etine dokunduğunda, kızın bakırımsı teni soluklaştı, çünkü Mars saraylarının soylu kadınları, şöyle ya da böyle kutsal sayılırlardı. Dusar Prensi Astok'un yaptığı kutsal şeye saygısızlıktı. Ptarthlı Thuvia'nın gözlerinde korku yoktu —sadece adamın yaptığı şey ve bunun olası sonuçları için duyduğu dehşet vardı.

"Bırak beni." Sesi düz ve soğuktu.

Erkek anlaşılmaz biçimde homurdandı ve onu kaba bir biçimde kendisine doğru çekti.

"Bırak beni!" diye sert bir şekilde tekrarladı, "yoksa muhafızları çağırırım ve Dusar Prensi bunun ne demeye geleceğini bilir."

Erkek çabucak sağ kolunu onun omuzlarına attı ve yüzünü dudaklarına doğru çekmeye çabaladı. Küçük bir çığlıkla, serbest kalan elini çevirip ağır bilezikleriyle erkeğin ağzının üstüne indirdi.

"Calot!" diye bağırdı ve ardından: "Muhafızlar! Muhafızlar! Ptarth Prensesi'ni korumak için acele edin!"

Çağrısının karşılığında bir düzine muhafız kırmızı çimlerde koşarak geldi, yalın kılıçları güneşte parıldıyordu; metal teçhizatları deri zırhlarına rağmen şıkırdıyordu ve gördükleri manzara karşısında öfkeyle haykırdılar.

Ancak muhafızlar, kraliyet bahçesinde, Dusarlı Astok'la mücadele eden kızın olduğu yere henüz gelmemiş-

lerdi ki, yakınlardaki bir altın çeşmeyi yarı yarıya saklayan yoğun yeşillik kümesinden başka biri fırladı. Bu siyah saçlı ve keskin gri gözlü, uzun boylu bir gençti; geniş omuz ve dar kalça; çakı gibi bir savaşçı. Teni, can çekişen gezegenin diğer ırklarından Mars'ın Kırmızı halkı gibi açık bakır rengiydi —onlar gibiydi ama açık derisinde ve gri gözlerinde bir başkalık vardı.

Hareketleri de bir başkaydı. Hızlı olmasını sağlayan o kadar büyük sıçrayışlarla geldi ki, karşılaştırıldığında muhafızların hızı bunun yanında hiçbir şeydi.

Astok, genç savaşçı onunla yüz yüze geldiğinde hala Thuvia'nın bileğini tutuyordu. Yeni gelen hiç vakit kaybetmedi ve tek bir kelimeden başka bir şey de söylemedi.

"Calot!" dedikten sonra da çenesinin altına, adamı havaya kaldırarak ersite bankın yanındaki pimalia çalısının ortasına külçe gibi fırlatıveren yumruğunu indirdi.

Kurtarıcısı kıza döndü. "Kaor, Ptarthlı Thuvia!" diye seslendi. "Görünüşe bakılırsa kader ziyaretimi iyi ayarlamış."

"Kaor, Heliumlu Carthoris!" diyerek prenses genç adamın selamına karşılık verdi, "böyle bir babanın oğlundan daha azı beklenebilir mi?"

Babası Mars'ın Kumandanı John Carter'a yapılan övgüyü başını eğerek kabul etti. Sonra, soluk soluğa hücum eden muhafızlar, ağzı burnu kan içerisinde, kılıcını çekmiş, pimalia yığınından emekleye emekleye çıkan Prens Dusar'la aynı anda geldiler.

Astok, Dejah Thoris'in oğluyla ölümcül bir dövüşe atılacaktı, hiçbir şeyin Heliumlu Carthoris'i bu kadar çok memnun etmeyeceği ortada olsa da muhafızlar üstüne bastırarak buna engel oldular.

"Ptarthlı Thuvia yeter ki iste," diye rica etti, "hiçbir şey bana bu adama hak ettiği cezayı vermekten daha fazla zevk veremez."

"Olamaz Carthoris" diye cevapladı. "Bütün saygımı kaybetmiş olsa da, babam jeddak'ın konuğu ve işlediği affedilmez davranışın hesabını yalnızca ona versin."

"Dediğin gibi olsun Thuvia," diye yanıtladı Heliumlu. "Ama daha sonra babamın arkadaşının kızına yaptığı bu hakaretin hesabını Helium Prensi Carthoris'e de verecek." Ancak konuşurken gözlerinde, Barsoom'un bu muhteşem kızını desteklemek için daha yakın, daha değerli bir sebep sunan ateş yandı.

Thuvia'nın açık renkli, pürüzsüz yanağı koyulaştı; jeddak'ın kraliyet bahçelerindeki ikili arasındaki konuşulmayanı okuyan Dusar Prensi Astok'un gözleri kararadı.

Genç adamın meydan okumasını cevaplayarak Carthoris'e "Sen de bana" diye haykırdı.

Muhafızlar hala Astok'un etrafını çevirmişlerdi. Kumanda eden genç subay için zor bir durumdu. Tutsağı güçlü bir jeddak'ın oğluydu, Thuvan Dihn'in konuğuydu —şimdiye kadar da her kraliyet konuğuna bol bol gösterilen onurdan payını almıştı. Onu zorla tutuklamak demek savaştan başka bir şey ifade etmeyebilirdi ve yine de Ptarthlı savaşçının gözünde ölümü hak eden şeyi yapmıştı.

Genç adam duraksadı. Prensesine baktı. O da her şeyin şimdi yapılacak olan eyleme bağlı olduğunu tahmin etti. Yıllardır Dusar ve Ptarth birbiriyle barış içerisinde olmuştu. Büyük ticaret gemileri iki ulusun büyük şehirleri arasında gidip geliyordu. Şimdi bile, jeddak'ın sarayının altın kaplı kızılımsı kubbesinin yukarılarında,

kocaman bir yük gemisinin Barsoom'un ince havasında batıya, Dusar'a doğru heybetli bir şekilde ilerlediğini görebiliyordu.

Ağzından çıkacak tek kelimeyle bu iki güçlü ulusu, cesur kanlarını ve haddi hesabı olmayan zenginliklerini akıtacak, kıskanç ve daha az güçlü komşularının akınlarına karşı çaresiz bırakacak, nihayet ölü deniz tabanlarının vahşi Yeşil kabilelerinin avı haline getirecek kanlı bir çatışmanın içerisine sokabilirdi.

Kararını etkileyen şeyler arasındaki duygu korku değildi, çünkü korku, Mars'ın çocuklarının pek bildiği bir şey değildir. Bu daha çok jeddak'larının kızı olarak babasının halkının refahı için hissettiği sorumluluk duygusuydu.

"Seni çağırdım Padwar," dedi muhafızların teğmenine, "prensesinizi ve jeddak'ın kraliyet bahçelerinde bozulmaması gereken barışı koruman için. Hepsi bu. Bana saraya kadar eşlik edin ve Helium Prensesi de yanımda olacak."

Astok'dan yana bakmadan döndü ve Carthoris'in uzattığı eli tutarak, Ptarth hükümdarının barındığı mermerden yapılma gözalıcı devasa saraya doğru yavaşça ilerledi. Her iki yanda bir sıra muhafız vardı. Böylelikle Ptarthlı Thuvia, babasının soylu konuğunu zorla alıkoymaktan kurtularak aynı zamanda da kendisi ve muhafızlar ayrıldıklarında birbirinin boğazına sarılacak olan iki prensi ayırarak içinde bulunduğu açmazdan çıkış yolunu bulmuştu.

Pimalia ağacının yanında duran Astok, indirdiği kaşlarının altında karanlık gözlerini kısarak en ateşli duygularını uyandıran kadının ve aşkıyla arasında durduğuna inandığı adamın arkasından baktı.

Binaya girip gözden yittiklerinde Astok omuzlarını silkti, bir küfür savurarak bahçeyi geçip kendisinin ve maiyetinin kaldığı başka bir tarafına yöneldi.

O gece Thuvan Dihn'e resmi olarak veda etti, bahçede olanlardan söz edilmemesine rağmen, jeddak'ın soğuk nezaketinin ardında, yalnızca kraliyet konukseverliğinin geleneklerinin, onu Dusar Prensi'ne karşı duyduğu aşağılamayı dile getirmekten alıkoyduğu açıkça görülüyordu.

Vedalaşmada ne Carthoris vardı ne de Thuvia. Tören, saray görgü kurallarının gerektirdiği kadar katı ve resmiydi ve Dusarlıların sonuncusu, onları Ptarth sarayına, bu önemli ziyarette getiren savaş gemisinin parmaklıklarının ardına geçtiğinde ve güçlü yıkım makinesi, iskeleden yavaşça yükseldiğinde, subaylarından birine dönüp herkesin kafasını saatlerdir meşgul eden meseleden çok başka bir şey söyleyen Thuvan Dihn'in sesinde bir rahatlama vardı.

Ancak çok başka bir şey miydi?

"Prens Sovan'a haber verin," diye emretti, "isteğimiz bu sabah Kaol'a giden donanmanın Ptarth'ın batısına gitmek üzere geri çağrılmasıdır."

Astok'u babasının sarayına götüren savaş gemisi batıya doğru dönerken, Ptarthlı Thuvia, Dusar Prensi'nin onu küçük düşürdüğü aynı banka oturmuş, geminin parıldayan ışıklarının uzakta gitgide sönükleşmesini izledi. Yanında, yakındaki ayın parlak ışığı altında, Carthoris oturuyordu. Gözleri savaş gemisinin belli belirsiz karaltısında değil, kızın yukarı dönük yüzündeydi.

"Thuvia," diye fısıldadı.

Kız gözlerini ona çevirdi. Oğlanın eli kızın eline uzandı ama kız elini yavaşça geri çekti.

"Ptarthlı Thuvia, seni seviyorum!" dedi genç savaşçı. "Bunun seni incitmediğini söyle."

Kız üzgünce başını salladı. "Heliumlu Carthoris'in aşkı," dedi sade bir biçimde, "her kadın için bir onurdan başka bir şey olamaz; fakat karşılık veremeyeceğim bir şeyi bana bahşetmekten sözetmemelisin dostum."

Genç adam yavaşça ayağa kalktı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Ptarthlı Thuvia'nın başka birini sevebileceği Helium Prensi'nin hiç aklına gelmemişti.

"Ama Kadabra'da!" diye haykırdı. "Daha sonra burada babanın sarayında, hangi yaptığın şey, Ptarthlı Thuvia, aşkıma karşılık veremeyeceğin konusunda beni uyarmış olabilir?"

"Ve ben ne yaptım, Heliumlu Carthoris," diye cevapladı, "karşılık verdiğime seni inanmaya götüren neydi?"

Düşünceli duraksadı, sonra da başını salladı. "Hiçbir şey Thuvia, doğru, yine de bana aşık olduğuna yemin edebilirdim. Aslında sana duyduğum aşkın taparcasına olduğunu pekala biliyordun."

"Peki bunu nasıl bilebilirim, Carthoris?" diye masumca sordu. "Bana hiç bu kadarını anlattın mı? Daha önce hiç dudaklarından bana aşk sözleri döküldü mü?"

"Ama bunu biliyor olmalısın!" diye haykırdı. "Tıpkı babam gibiyim —gönül işlerinde akılsız, kadınlarla arası kötü; yine de bu kraliyet bahçesi yollarına saçılan mücevherler —ağaçlar, çiçekler, çimler— tümü birden, gözlerim o kusursuz güzelliğini ilk gördüğümde kalbime dolmuş olan aşkı okumuş olmalı; öyleyse bunu bir tek sen nasıl göremedin?"

"Helium'un kadınları erkeklerine kur yaparlar mı?" diye sordu Thuvia.

"Benimle eğleniyorsun!" diye haykırdı Carthoris. "Sadece eylendiğini ve beni sevdiğini söyle, Thuvia!"

"Bunu söyleyemem Carthoris, çünkü ben bir başkasına söz verdim."

Sesi düzdü ama içerisinde derin bir sonsuz üzüntü yok muydu? Kimbilir?

"Başkasına mı söz verdin?" Carthoris kelimeleri güçlükle dile getirdi. Yüzü kağıt gibi olmuştu ve sonra kafası, damarlarında bir dünyanın efendisinin kanı akan birine yakışır biçimde ayağa kalktı.

"Heliumlu Carthoris seçtiğin erkekle sana mutluluklar diler" dedi. "İle ..." sonra tereddüt ederek kadının adı söylemesini bekledi.

"Kaol Jeddakı Kulan Tith" diye cevapladı. "Babamın arkadaşı ve Ptarth'ın en güçlü müttefiki."

Genç adam tekrar konuşmadan önce bir an için ona dikkatle baktı.

"Onu seviyor musun Ptarthlı Thuvia?" diye sordu.

Sadece "Ona sözverdim" diye cevapladı.

Onu zorlamadı. Carthoris, "Barsoom'un en soylu kanından ve en güçlü savaşçılarından biri," diye düşünceye daldı. "Babamın arkadaşı, benim de —keşke başka biri olsaydı!" diye neredeyse vahşice mırıldandı. Kızın ne düşündüğünü, Carthoris, kendisi ya da her ikisi için duyduğu hafif bir üzüntü gölgesi beliren yüz ifadesi maskelemişti.

Heliumlu Carthoris buna dikkat etmiş olsa da sormadı çünkü Kulan Tith'e olan sadakati, Virginialı John Carter'ın kanının bir dosta olan sadakatiydi, bundan daha büyük sadakat olamazdı.

Kızın görkemli takılarından mücevher kaplı bir parçayı dudaklarına götürdü.

"Kulan Tith ve ona bahşedilmiş paha biçilmez mücevherin şerefine ve mutluluğuna" dedi; sesi her ne kadar boğuk boğuk çıkmış olsa da içinde samimi bir tını vardı. "Sana seni sevdiğimi söyledim, Thuvia, bu, başka birine söz verdiğini bilmeden önceydi. Sana bir daha söyleyemeyebilirim, ama bunu bildiğine sevindim, çünkü bunda ne sana, ne Kulan Tith'e ne de kendime karşı bir onursuzluk var. Öyle ki aşkım Kulan Tith'i de kucaklasın —eğer onu seviyorsan." Cümlede neredeyse bir soru vardı.

"Ona söz verdim," diye yanıtladı.

Carthoris yavaşça geri çekildi. Bir elini kalbinin üzerine, diğerini uzun kılıcının kabzasına koydu.

"Bunlar senin" dedi, "her zaman." Hemen sonra da saraya girmiş, kızın görüş açısından çıkmıştı.

Hemen geri dönmüş olsaydı, onu ersite sıraya yüzüstü yatmış, yüzü elleri arasında bulacaktı. Ağlıyor muydu? Gören kimse yoktu.

Heliumlu Carthoris o gün babasının arkadaşının sarayına habersiz gelmişti. Ptarth'ta kendisini her zaman bekleyen aynı karşılamadan emin olarak, küçük bir uçakla tek başına gelmişti. Gelişinde resmiyet olmadığı için gidişinde de resmiyete gerek yoktu.

Thuvan Dihn'e, küçük uçağına yerleştirilen kendi icadını —belirli bir varış noktasına ayarlandığında, sürekli olarak bu rotada sabit kalan ve Barsoom üzerindeki herhangi bir noktaya en kısa yoldan ulaşmak için bir geminin pruvasını her zaman pusula iğnesi yönünde tutan sıradan Mars hava pusulasının zekice yapılmış bir gelişiği—test ettiğini açıkladı.

Carthoris'in bunda yaptığı iyileştirme, aracı mekanik olarak pusula yönüne yönlendiren ve pusulanın ayarlandığı noktanın tam üzerine vardığında aracı durduran ve yine otomatik olarak yere indiren bir cihazdan oluşuyordu.

Pusulayı incelemek ve genç arkadaşına veda etmek için sarayın çatısındaki iniş iskelesine kadar kendisine eşlik eden Thuvan Dihn'e, "Bu buluşun üstünlüklerini hemen fark ediyorsunuz," diyordu.

Jeddak ve konuğunun arkasından gelen bir düzine saray görevlisiyle birkaç uşak vardı, konuşmayı hevesle dinliyorlardı —uşaklardan biri o kadar hevesliydi ki, harika "kontrollü varış noktası pusulası" denen şeyin karmaşık mekanizmasını daha iyi görmek için, öne geçme küstahlığından ötürü, bir soylu tarafından iki kez azarlandı.

"Örneğin," diye devam etti Carthoris, "önümde, bu gece olduğu gibi, bütün gece boyunca sürecek bir yolculuk var. İbreyi, Barsoom'un doğu yarıküresini gösteren sağdaki kadranın üzerine, ucu Helium'un enlem ve boylamına denk gelecek biçimde yerleştiriyorum. Sonra motorları çalıştırıyorum, ipek ve kürklere sarınıp ışıklar yanık biçimde, hala uyuyor olsam da olmasam da, sarayımın iniş pistine, belirlenen saatte, yavaşça ineceğimden emin, Helium'a doğru hızla yol alıyorum."

Thuvan Dihn, "Bu arada başka bir gece gezginiyle çarpışma olasılığına hazırlıklı olunmalı" diye fikir yürüttü.

Carthoris gülümsedi. "Böyle bir tehlike yok" diye cevap verdi. "Şuraya bakın" diyerek hedef pusulasının sağındaki bir cihazı gösterdi. "Bu benim 'engel savar' dediğim şey. Bu görünen cihaz, mekanizmayı açan veya

kapatan anahtardır. Donanımın kendisi, hem sevk hem de kontrol lövyelerine bağlı durumda alt güvertededir.

"Oldukça basit, uçağın çevresinde her yöne yüz metre kadar radyoaktivite yayan bir radyum jenaratöründen başka bir şey değil. Bu kuşatıcı güç, herhangi bir yönde kesintiye uğradığında bu hassas alet düzensizliği hemen fark eder; aynı zamanda da dümen lövyesini harekete geçiren manyetik bir aygıta itiş uygulayarak uçağın pruvasını, aracın radyoaktivite küresi artık engelle temas kalmayana kadar, engelden uzağa yönlendirir, ardından bir kez daha normal rotasına döner. Arkadan gelen daha hızlı bir uçağın tehlike arz edecek biçimde yaklaşması durumunda, mekanizma, dümen donanımının yanı sıra hız kontrolünü de çalıştırır ve yaklaşmakta olan gemi kendisinden daha alçak veya daha yüksek bir düzlemde olduğu için, uçak hızla ileri, yukarı veya aşağı hareket eder.

"Ciddi durumlarda, yani engeller çok olduğunda veya pruvayı herhangi bir yönde kırk beş dereceden fazla saptıracak nitelikte olduğunda veya gemi hedefine ulaşıp yüz metre kadar yakınına geldiği zaman, mekanizma onu tamamen durdurur ve aynı zamanda pilotu anında uyandıracak yüksek sesli bir alarm çalar. Görüyorsunuz ya, neredeyse her olasılığı önceden düşündüm."

Thuvan Dihn, bu olağanüstü cihazı takdir ederek gülümsedi. Öndeki uşak neredeyse uçağın hemen yanına geldi. Gözleri iyice kısılmıştı.

"Biri hariç her şeyi," dedi.

Soylular adama şaşkınlıkla baktılar ve içlerinden biri onu omzundan tutup kabaca geri itti. Carthoris elini kaldırdı.

"Dur" dedi. "Adamın söyleyeceklerini dinleyelim

—fani aklın hiçbir yaratımı mükemmel değildir. Muhtemelen, hemen öğrenmenin iyi olacağı bir zayıflık tespit etmiştir. Gel bakalım, sevgili dostum, gözden kaçırdığım tek ihtimal ne olabilir?"

Carthoris konuşurken ilk kez uşağı yakından inceledi. Gördüğü, tüm Marslı Kırmızı erkekler gibi, dev cüsseli ve yakışıklı bir adamdı, ama adamın dudakları ince ve acımasızdı; bir yanağında da, sağ şakaktan ağzın köşesine kadar belli belirsiz beyaz bir kılıç kesiği çizgisi vardı.

"Gel," dedi Helium Prensi. "Konuş!"

Adam tereddüt etti. Kendisini ilgili odağı haline getiren cüretten pişmanlık duyduğu belliydi. Ama sonunda, başka bir seçeneği kalmadığını görerek konuştu.

"Bir düşman tarafından kurcalanmış olabilir" dedi.

Carthoris deri üstlüğünün cebinden küçük bir anahtar çıkardı.

Adama doğru uzatarak "şuna bak," dedi. "Kilitler hakkında azıcık bilgin varsa, bunun açtığı mekanizmanın, anahtarsız kilit açanların hinliğinin ötesinde olduğunu da bileceksin. Donanımın can alıcı parçalarını, habersizce kurcalamaya karşı korur. Bu olmadan düşman biri, içine ulaşmak için, yaptığını sıradan birinin bile anlayacağı biçimde cihazı yarı yarıya mahvetmelidir."

Uşak cin gibi bakarak anahtarı aldı ve sonra onu Carthoris'e geri vermek üzereyken mermer zemine düşürdü. Onu aramak için dönerek sandaletinin tabanını parıldayan nesnenin üzerine koydu. Bir an için tüm ağırlığını anahtarın üzerindeki ayağına verdi, sonra geri adım attı ve onu bulduğuna sevinmiş gibi bir ünlemle eğilip aldı ve Heliumluya geri verdi. Sonra soyluların arkasındaki yerine geri döndü ve unutuldu.

Hemen sonra Carthoris, Thuvan Dinh ve soylularına veda edip parıldayan ışıklarla Mars gecesinin yıldız dolu göğüne yükseldi.

II. BÖLÜM
KÖLE

Ptarth hükümdarı ve kendisini izleyen saray mensupları, sarayın üstündeki uçuş pistinden inerken, uşaklar, kendi kraliyet ailesinden ya da soylulardan oluşan efendilerinin arkasındaki yerlerine geçtiler ve içlerinden biri arkada en son kendisi kalana kadar oyalandı. Sonra hızlıca eğilerek sağ ayağındaki sandaleti çıkarıp cebine attı.

Topluluk alt katlara gelip de jeddak dağılmalarını işaret ettiğinde, kimse Helium Prensi ayrılmadan önce ileri çıkıp dikkatleri çokça üzerine çekmiş adamın artık diğer uşakların arasında olmadığının farkına bile varmadı.

Hiçkimse, onun kimin maiyetinde olduğunu sorgulamayı aklına getirmemişti, çünkü Marslı bir soylunun, efendilerinin istekleri için gidip gelen pek çok uşağı olduğundan, bir adamın saray duvarlarının içine girmesi onun jeddak'a olan bağlılığının sorgulanamaz olduğunun bir kanıtı olarak kabul edildiğinden, ayrıca saray soylularına hizmet için alınan herkes çok sıkı incelemeden geçtiğinden yeni bir yüz hemen hiç sorgulanmaz.

Yalnızca dost bir yabancı güçten gelen kraliyet ailesinin maiyeti lehine nezaket gereği gevşetilen iyi bir kural.

Ertesi günün sabahı, geç saatlerde, büyük bir Ptarth soylusunun hanesinin zırhları içerisinde dev gibi bir gö-

revli saray kapılarından şehre girdi. Geniş bir cadde, sonra da bir diğeri boyunca, soylular bölgesini geçip iş yerlerinin bulunduğu yere gelinceye kadar hızlı adımlarla yürüdü. Burada, dış duvarları zarif oymalar ve karmaşık mozaiklerle özenle işlenmiş, göklere doğru sivri bir kule gibi yükselen gösterişli bir bina aradı.

Aradığı yabancı güçlerin temsilcilerinin barındığı, daha doğrusu elçiliklerinin bulunduğu Barış Sarayı idi, çünkü elçiler, soyluların oturduğu bölgedeki muhteşem saraylarda yaşıyorlardı.

Adam burada Dusar elçiliğini aradı. İçeri girerken bir katip sorgular bir tavırla ayağa kalktı ve elçiyle konuşmak istediğini söyleyince de güven belgesi istedi. Ziyaretçi, dirseğinin yukarısından sade bir metal pazubenti çıkardı ve iç tarafındaki bir yazıyı işaret ederek, katibe bir iki kelime fısıldadı.

Katibin gözleri fal taşı gibi açıldı ve derhal hürmetkar bir tutum takındı. Yabancıyı bir koltuğa oturttu ve elinde pazubentle hızla içerdeki bir odaya girdi. Hemen sonra tekrar çıktı ve ziyaretçiyi elçinin huzuruna çıkardı.

İkili uzun bir süre odada kaldı ve sonunda dev görevli iç ofisten çıktığında yüzünde uğursuz bir memnuniyet gülümsemesi vardı. Barış Sarayı'ndan aceleyle doğrudan Dusar elçisinin sarayına gitti.

O gece iki hızlı uçak aynı sarayın tepesinden ayrıldı. Biri son sürat Helium'a yöneldi; diğeri...

Ptarthlı Thuvia, yatmaya gitmeden önce her gece yaptığı gibi, babasının sarayının bahçelerinde geziniyordu. İpeklere ve kürklere bürünmüştü, çünkü güneş gezegenin batısında hızla battıktan sonra Mars'ın havası soğumuştu.

Kızın düşünceleri, kendisini Kaol'un imparatoriçe-

si yapacak olan yaklaşmakta olan düğününden, önceki gün kalbini onun ayaklarına seren zarif genç Heliumluya kaydı.

Dün gece onun uçağının ışıklarının kayboluşunu izlediği güney göğüne bakarken, kendisini üzen şeyin acıma mı yoksa pişmanlık mı olduğunu söylemek zordu.

Sanki prensesin düşüncesinin gücüyle onun bahçesine çekiliyormuş gibi, tam da aynı yönde hızla yaklaşan uçağın ışıklarını fark ettiğinde ne hissettiğini kestirebilmek olanaksızdı.

Uçak sarayın üzerinde daireler çizdi, nihayet iniş için hazırlık yaptığını düşündü.

Çok geçmeden, ışıldağının güçlü ışınları pruvadan aşağı doğru vurdu. Kısa bir süreliğine, görkemli zırhları üzerindeki mücevherleri üzerinde ateş gibi parlayarak Part muhafızlarını meydana çıkarıp iniş pisti üzerine düştüler.

Sonra parıl parıl yanan göz, ileriyi parlak kubbeleri, ince uzun kuleleri, avluyu, parkı ve bahçeyi taradı, sonunda, yüzü uçağa dönük duran kızın yanında beklediği eriste bankın üzerinde durdu.

Işıldak bir anlığına Ptarthlı Thuvia üzerinde durduktan sonra parladığı gibi aniden söndü. Uçak üzerinden geçip saray bahçesindeki yüksek skeel ağaçlarının ötesinde kayboldu.

Uçak uzaklaştıktan sonra da kız, başı eğik, gözlerinde hüzün, bir süre bekledi.

Carthoris'ten başkası olabilir miydi? Kendisini gözetlemek için böyle geri dönmesine kızmaya niyetleniyor ama Helium'un genç prensine kızmakta da zorlanıyordu.

Hangi çılgın kapris onu ulusların görgü kurallarını

çiğnemeye itmiş olabilirdi? Bundan daha azı için bile büyük güçler savaşa girmişti.

İçindeki prenses çok şaşırmış ve kızmıştı —peki ya içindeki kız!

Peki muhafızlar —ya onlar? Belli ki onlar da yabancının bu eşi benzeri görülmemiş davranışı karşısında o kadar şaşırmışlardı ki, meydan okumadılar bile, ama iniş pistindeki motor sesleri ve bir devriye botunun havaya açtığı seri ateş, bu şeyin öylece geçip gitmesine izin vermeyi düşünmediklerini çabucak kanıtlandı.

Thuvia onun doğuya doğru hızla gittiğini izledi. Başka gözler de izledi.

Skeel ağaçlarının koyu gölgesi içerisinde, yaprakların altındaki geniş bir yol üzerinde, yerden kırk metre kadar yukarda küçük bir uçak duruyordu. Güvertesinde, keskin gözler devriye gemisinin uzakları tarayan ışıldağını izliyordu. Hayalet gemiden hiç ışık sızmıyordu. Güvertesinde mezar sessizliği vardı. Yarım düzine Kırmızı savaşçıdan oluşan mürettebatı, devriye botunun ışıklarının uzakta yitmesini izledi.

Biri alçak sesle "Bu gece atalarımızın aklı bizimle beraber" dedi.

"Hiçbir plan bu kadar iyi işlemedi" diye karşılık verdi bir başkası. "Her şeyi prensin söylediği gibi yaptılar."

İlk konuşan, kumanda panosunun önünde oturan adama döndü.

"Şimdi" diye fısıldadı. Başka bir emir verilmedi. Belli ki, gemideki her adam, o geceki işin her ayrıntısını iyice biliyordu. Işıklarını söndürmüş olan gemi, karanlık ve ıssız koruluğun ağaçlarının altındaki boşlukta sessizce süzüldü.

Ptarthlı Thuvia, doğuya doğru bakarken, hava gemisi, payandalı bahçe duvarının üzerindeyken ağaçların karanlığındaki daha koyu lekeyi gördü. Koyu kütlenin bahçenin kırmızı çimleri üzerine doğru yavaşça alçaldığını gördü.

Bu adamların gelişinin hayra alamet olmadığını anladı. Yine de ne yakınlardaki muhafızları harekete geçirmek için bağırdı ne de sarayın emniyetine sığındı.

Neden?

Cevap olarak biçimli omuzlarını silkeleyerek kadınların çok eski, evrensel cevabını verdiğini görebiliyorum: Çünkü!

Güvertesinden dört kişi atladığında hava gemisi yere ancak inmişti. Kıza doğru koşmaya başladılar. Yine de büyülenmiş gibi dikilip durarak yardım istemek için bağırmadı. Ya da gelmesini istediği bir ziyaretçiyi bekliyor olabilir miydi?

Adamlar çok yakınına gelene kadar kımıldamadı. Sonra çevredeki yaprakların üzerinden yükselen yakın ayın gümüşi ışınlarının parlaklığı her yeri aydınlatarak adamların yüzlerine düştü.

Ptarthlı Thuvia yabancıları, Dusar zırhları kuşanmış savaşçıları gördü. Korktu ama artık çok geçti!

Tek bir çığlık bile atamadan adamların kaba elleri onu yakaladı. Başına ipekten kalın bir eşarp dolandı. Güçlü kollar kızı kaldırıp geminin güvertesine taşıdılar. Birden dönen pervaneler, vücuduna çarpan sert bir esinti ve çok aşağılarda muhafızların bağrış çağrışları, meydan okumaları.

Güneye doğru giden başka bir uçak hızla Helium'a yöneldi. Kamarasındaki uzun boylu bir Kırmızı adam,

ters çevrilmiş bir sandalet tekinin üzerine eğildi. Hassas aletlerle, orada görünen küçük bir nesnenin silik izini ölçüp biçti. Yanındaki bir defterde bir anahtar çizimi vardı, buraya ölçümlerinin sonuçlarını not etti.

İşini tamamlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve masanın karşı tarafında bekleyen kişiye döndü.

"Adam bir dahi" dedi.

"Ancak bir dahi yaylı bir kilidi böylesine geliştirebilirdi. Al işte çizim, Larok ve tam olarak bütün dehanı bunu yapmaya ver."

Zanatkar asker eğilip selam verdi. "İnsan, insanın bozamayacağı hiçbir şey yapamaz" dedi. Sonra taslağı alıp kamaradan çıktı.

Şafak Helium'un ikiz kentlerinin nişanı —birininki kırmızı, kardeşininki sarı—olan yüksek kulelerin üzerinden sökerken küçük bir uçak kuzeyden ağır ağır yaklaşıyordu.

Pruvasının üzerinde, Helium İmparatorluğu'nun uzak bir şehrinin alt seviyeden soylusunun olduğunu gösterir bir arma vardı. Yavaş yavaş yaklaşması ve kentin üzerinde kendine güvenli hareketi uykulu muhafızların kafasında kuşku uyandırmadı. Görevleri neredeyse bitmişti, kafalarında onlardan nöbeti devralacakların gelişinin dışında pek bir şey yoktu.

Helium'da barış hüküm sürüyordu. Uyuşuk, miskin barış. Helium'un düşmanı yoktu. Korkulacak bir şey yoktu.

En yakın hava devriyesi acele etmeden yavaş yavaş dönüp yabancıya yaklaştı. Güvertesindeki subay, rahatça konuşabilecek bir mesafeden, gelen gemiyi selamladı.

Keyifli bir "Kaor!" ve sahibinin, şen Helium'da eğlenceli birkaç gün geçirmek için uzak yerlerden geldiğine dair makul açıklaması yetmişti. Hava devriye gemisi kendi yoluna devam ederek uzaklaştı. Yabancı inişe geçip duracağı halka açık bir iniş pistine doğru yoluna devam etti.

Yaklaşık aynı vakitlerde bir savaşçı kamaraya girdi.

Üstüne örttüğü ipek ve kürklerin altından yeni çıkmış uzun boylu soyluya, elinde küçük madeni bir anahtar tutarak "halledildi, Vas Kor" dedi.

"Harika!" diye ünledi beriki. "Bütün gece çalışmış olmalısın, Larok."

Savaşçı başını salladı.

"Şimdi bana birkaç gün önce işlemiş olduğun Helium aksesuarını getir" diye emretti Vas Kor.

Bunu yaptıktan sonra, savaşçı efendisine zırhının görkemli mücevherli aksesuarını sıradan bir Helium savaşçısının sade aksesuarlarıyla ve aynı hanenin uçağın pruvasında görünen nişanlarıyla değiştirmesine yardım etti.

Vas Kor kahvaltısını gemide yaptı. Sonra hava iskelesine çıktı, bir asansöre girdi ve hızla aşağıdaki sokağa indi, çok geçmeden de sabahın erken saatlerinde günlük işleri için koşuşturan kalabalık içerisinde kayboldu.

Bunların arasında, savaşçı aksesuarları Broadway'de pantolonla dolaşmaktan daha dikkat çekici değildi. Silah taşımayanlar dışında bütün Marslı erkekler savaşçıdır. Esnaf ve tezgahtarı işlerini yürütürken askeri aksesuarlarını sıngırdatır dururlar. Beş yıl boyunca içinde gelişimini sürdürdüğü karbeyazı kabuktan, nerdeyse yetişkin dünyaya gelen bir öğrenci, kılıçsız hayat hakkında o kadar az şey bilir ki, silahsız dışarı çıktığında tıpkı Dünyalı bir

çocuğun sokaklarda donsuz bir biçimde dolaşırken duyacağı aynı rahatsızlığı duyar.

Vas Kor'un gideceği yer Küçük Helium'dan yüz yirmi kilometre uzaktaki Büyük Helium'daydı. Küçük Helium'a inmişti, çünkü hava devriyesi burada, jeddak'ın sarayının olduğu büyük kentin üzerinde olduğundan daha az kuşkucu ve tetikteydi.

Caddenin parkı andıran boşluğunda kalabalıkla birlikte hareket ederken, uyanmakta olan bir Mars şehrinin yaşamına tanıklık ediyordu. Gece için ince metal sütunlar üzerinde yükselmiş olan evler usulca yere iniyordu. Binaların çevresindeki kırmızı çimler üzerindeki çiçekler arasında çoktan oyuna başlamış çocuklar, kapılardaki vazolar için muhteşem çiçekler toplarken komşularıyla gülüp sohbet eden alımlı kadınlar.

Dostların ve komşuların yeni bir günün işine gücüne başlarkenki, Barsoom selamlaşmasının hoş "Kaor"u yabancının kulaklarını dolduruyordu.

İnmiş olduğu bölge yerleşim yeriydi —zengin tüccarların bölgesi. Debdebe ve refah her yerde kendini belli ediyordu. Köleler, görkemli ipekleri ve pahalı kürkleri havalandırmak için damların üzerine çıkarıp seriyorlardı. Mücevherlere gark olmuş kadınlar, daha şimdiden yatak odalarının oymalı balkonlarına yayılmışlardı. Günün ilerleyen saatlerinde, köleler onları güneşten korumak için ipek gölgelikler ve kanepeler hazırladıklarında damlara çekileceklerdi.

Açık pencerelerden hoş bir biçimde canlandırıcı müzik sesleri geliyordu, çünkü Marslılar, çoğu Dünyalının da zorlandığı, uykudan uyanıklığa ani geçişe sinirleri hoş bir biçimde uydurma sorununu bununla çözmüşlerdi.

Üzerinde, yurtiçi yolcu trafiği için çok sayıda iniş

pisti arasında uzun, hafif yolcu uçağının her biri kendi rotasında uçuyordu. Daha yukarılardaki iniş pistleri büyük uluslararası yolcu gemileri içindir. Yük gemilerinin, yerden birkaç yüz metre yüksekliğe kadar çeşitli alt seviyelerde iniş pistleri vardır; yatay trafiğin yasak olduğu belirli bölgeler dışında, herhangi bir pilot bir seviyeden diğerine yükselmeye veya alçalmaya kalkışmaz.

Kısa kırpılmış ot döşeli yol boyunca küçük yer uçakları durmadan sağlı sollu geçip duruyorlardı. Genellikle çimen üzerinde süzülüyorlardı, yer yer önlerinde yavaş giden bir sürücüyü geçmek için ya da geçiş hakkının kuzey ile güney trafiğinde olduğu ve doğu ile batı trafiğinin bunun üzerine çıkmasını gerektiren kavşaklarda havaya yükseliyorlardı.

Çoğu çatı katı üzerindeki özel hangarlardan küçük uçaklar trafiğe fırlıyordu. Hoşça kal sesleri motorların ve şehrin gürültüsüne karışıyordu.

Yine de tüm bu koşuşturmayla ve oraya buraya seyirten binlerce kişiyle baskın öğe konfor ve belli belirsiz gürültüydü.

Marslılar yaygaradan hoşlanmazlar. Katlanabilecekleri tek yüksek ses, savaş sesi, silahların gümbürtüsü, güçlü iki hava aracının çarpışma sesidir. Onlar için bundan daha güzel bir müzik yoktur.

İki geniş caddenin kesiştiği yerde Vas Kor, cadde seviyesinden şehrin en büyük hava istasyonlarından birine indi. Burada, küçük bir gişe kapısından önce gideceği yerin ücretini bir çift mat, oval Helium bozukluğuyla ödedi.

Biletçinin ötesindeki üzerinde, Dünyalı bir göze dev bir silahın konik burunlu iki buçuk metrelik mermisi gibi görünen şeyin yavaşça hareket ettiği bir hatta geldi. Yavaşça hareket eden şeyler tek sıra halinde oluklu bir hat

boyunca ilerliyordu. Yarım düzine görevli, yolcuların bu taşıyıcılara girmelerine yardım ediyor veya taşıyıcıları uygun varış yerlerine yönlendiriyorlardı.

Vas Kor boş olanlardan birine yanaştı. Aracın uç kısmında bir kadran ve ibre vardı. İbreyi Büyük Helium'daki belli bir istasyona getirdi, bombeli kapağını kaldırdı ve içerisine girip yere yavaşça uzandı. Bir görevli küçük bir tık sesiyle kilitlenen kapağı kapattı, taşıyıcı yavaşça ilerledi.

Çok geçmeden, bu şey bir dizi karanlık girişli tüplerden birine girmek üzere otomatik olarak başka bir yola geçti.

Tamamiyle siyah tüpün içine girdiği anda da bir mermi hızıyla ileri fırladı. Bir anlık bir vızıldama oldu —ani de olsa yavaşça bir duruş ve taşıyıcı ağır ağır başka bir platform üzerinde belirdi, başka bir görevli kapağı kaldırdı ve Vas Kor, bindiği noktadan yüz yirmi kilometre ötede, Büyük Helium'un merkezinin altındaki istasyona adım attı.

Buradan caddeye çıktı, hemen bekleyen bir yer uçağına bindi. Sürücü koltuğunda oturan köleye tek kelime etmedi. Belli ki bekleniyordu ve gelişinden önce adama gerekli talimatlar verilmişti.

Uçak kalabalığın içerisine hızla daldığında Vas Kor yerine ancak oturmuştu, az sonra geniş ve kalabalık caddeden pek sıkışık olmayan bir sokağa döndü. Çok geçmeden de kalabalık semti geride bırakıp ithal ipekler tüccarı tabelası asılı birinin girişinde durduğu küçük iş yerlerinin olduğu bir bölgeye girdi.

Vas Kor alçak tavanlı odaya girdi. İlerde duran biri eliyle içerdeki bir odayı işaret etti, ziyaretçinin arkası sıra girip kapıyı kapatana kadar da tanıdığını belli etmedi.

Sonra saygıyla selamladığı ziyaretçisiyle karşı karşıya kaldı.

"Çok soylu—" diye söze başladı ama Vas Kor bir işaretiyle onu susturdu.

"Formalitelere gerek yok. Senin kölenden başka bir şey olmadığımı unutmamalıyız. Her şey planlandığı gibi dikkatlice gerçekleştirildiyse boşa geçirecek vakit yok. Köle pazarına gitmeliyiz. Hazır mısın?"

Tüccar başını salladı ve kocaman bir sandığa dönerek sade köle takıları çıkardı. Vas Kor hemen bunları taktı. Sonra ikisi iş yerinin arka kapısından çıkıp yılankavi bir geçitten geçerek ilerdeki caddeye çıktılar ve burada kendilerini bekleyen küçük uçağa bindiler.

Beş dakika sonra tüccar kölesini büyük bir insan kalabalığının, ortasında çok sayıda kölenin olduğu büyük bir açıklığı doldurduğu pazara götürüyordu.

Bugün muazzam bir kalabalık vardı çünkü Helium Prensi Carthoris başlıca pey sürücüydü.

Efendiler birer birer, platformda duran köle gruplarının yanına çıktılar. Her biri kısa ama açık açık kendi mallarının meziyetlerini sayıp döktü.

Hepsi bitirdiğinde Helium Prensi'nin başkahyası, kendisini hoşnut eden grubun meziyetlerini tekrar ettirdi. Böylelikle de adil bir teklifte bulundu.

Ücret konusunda pek pazarlık yapılmadı, hele Vas Kor gruba dahil edilince hiç pazarlık edilmedi. Tüccar-efendisi kendisine yapılan ilk teklifi kabul etti ve böylece bir Dusar soylusu Carthoris'in hanesine dahil oldu.

III. BÖLÜM
İHANET

Vas Kor'un Helium Prensi'nin sarayına gelişinin ertesi günü, ikiz şehirlerde Carthoris sarayında doruğa ulaşan büyük bir heyecan hüküm sürdü. Ptarthlı Thuvia'nın babasının sarayından kaçırıldığına, Helium Prensi'nin de bu işten ve prensesin kaçırıldığı yer hakkında bilgisinin olduğundan kuşkulanıldığına dair haberler gelmişti.

Mars'ın Kumandanı John Carter'ın konsey odasında Helium Jeddak'ı Tardos Mors, Küçük Helium'un jed'i oğlu Mors Kajak, Carthoris ve imparatorluğun çok sayıda önemli soylusu vardı.

John Carter, "Oğlum, Ptarth ile Helium arasında savaş olmamalı," dedi. "Sana üstü kapalı yöneltilen suçlamalardan masum olduğunu elbette biliyoruz, ancak Thuvan Dihn de bunu iyi bilmeli.

"Onu ikna edebilecek biri varsa o da sensin. Derhal Ptarth sarayına gitmelisin, sözlerin kadar oradaki varlığın da kendisini şüphelerinin asılsız olduğuna ikna etmeli. Thuvan Dihn'e kızını kurtarmasına ve her kim olurlarsa olsunlar kızını kaçıranları cezalandırmasına yardım etmek için müttefik güçlerin tüm kaynaklarını sunmaya da Barsoom'un Kumandanı ile Helium Jeddak'ının seni yetkili kıldığını da bil.

"Git! Acele etmen gerektiğini sana söylemeye de hacet yok."

Carthoris konsey salonundan ayrılıp derhal kendi sarayına gitti.

Köleler efendilerinin yola çıkışı için işleri yoluna koymakla meşguldüler. Birkaç kişi Helium Prensi'ni Ptarth'a götürecek hızlı uçakla ilgileniyordu.

Sonunda her iş bitmişti. Yalnız iki silahlı köle nöbetçi kaldı. Batmakta olan güneş ufukta salınıyordu. Az sonra her yer karanlığa bürünecekti.

Muhafızlardan, sağ yanağında şakağından ağzına kadar ince bir yara olan dev gibi cüsseli olanı arkadaşına yanaştı. Bakışları yoldaşının ötesine yönelmişti. Yanına iyice yaklaşınca:

"Ne tuhaf uçak bu!" dedi.

Beriki hızlıca yukarı doğru baktı. Daha sırtını deve tam olarak dönmemişti ki, devin kısa kılıcı, sol kürek kemiğinin altından doğruca kalbini buldu.

Asker gıkı bile çıkmadan olduğu yere yığıldı. Katil derhal cesedi hangarın karanlık tarafına sürükledi. Sonra da uçağa yöneldi.

Cebinden ustaca kotarılmış bir anahtar çıkararak sağ taraftaki kontrollü istikamet pusulasının kadranının kapağını kaldırdı. Bir anlığına mekanizmayı inceledi. Sonra kadranı tekrar yerine koydu, ibreyi ayarladı ve yaptığının yarattığı değişikliği görmek için yeniden kaldırdı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir kesiciyle harici ibreden kadrana gelen uzantıyı keserek devre dışı bıraktı —artık ikincisi alttaki mekanizmayı etkilemeden kadran üzerinde herhangi bir yere hareket ettirilebilirdi. Başka deyişle doğu yarıküre kadranı devre dışıydı.

Derhal dikkatini batı kadranına çevirdi. Bunu belirli bir yere ayarladı. Daha sonra bu kadranın kapağını da

kaldırdı ve keskin bir aletle ibrenin alt tarafındaki çelik sapı kesti.

Olabildiğince çabuk ikinci kadran kapağını yerine yerleştirdi ve nöbet yerine geçti. Pusula eskisi kadar iyi çalışıyordu ama aslında kadranlardaki ibrelerin hareketi artık alttaki mekanizmada değişiklik yaratmıyordu — alet kölenin istediği istikamete, değişmez biçimde ayarlanmıştı.

O sırada Carthoris, yanında az sayıda soyluyla çıkıp geldi. Nöbet tutan tek köleye şöyle bir baktı. Adamın ince, acımasız dudakları ve şakağından ağzına kadar uzanan kılıç yarası içinde pek hoş olmayan bir anıyı uyandırdı. Saran Tal'in adamı nerede bulduğunu merak etti —sonra durum aklından çıkıp gitti, ardından da Helium Prensi, Ptarthlı Thuvia'nın karşı karşıya olduğu, tahmin bile edemeyeceği durumlardan ötürü içi endişeyle dolu olsa da arkadaşlarıyla gülüp söyleşti.

Doğal olarak aklına ilk önce, Dusarlı Astok'un güzel Ptarthlıyı kaçırdığı düşüncesi geldi, ama kaçırılma haberiyle hemen hemen aynı anda, jeddak'ın oğlunun babasının sarayına dönüşü şerefine Dusar'da büyük şölenlerin düzenlendiği haberi gelmişti.

O olamaz, diye düşündü Carthoris, çünkü tam da Thuvia'nın kaçırıldığı gece Astok Dusar'daydı ancak yine de...

Uçağa girdi, pusulayı açıp ibreyi Ptarth'ın başkenti üzerine getirirken arkadaşlarıyla havadan sudan konuşuyordu.

Veda edip itici ışınları çalıştıran düğmeye dokundu, uçak yavaşça havaya yükselirken parmağının ikinci bir düğmeye dokunuşuyla motor ses verdi, hız lövyesini geri çekince de pervaneler döndü ve Helium Prensi Cart-

horis hızlı hareket eden ayların ve milyonlarca yıldızın altında muhteşem Mars gecesine daldı.

Adam ipek ve kürklere sarınıp uyumak için dar güverteye uzanmadan önce uçak daha yeni hızlanmıştı.

Ancak hemen uykuya dalamadı.

Kafasında bir yığın düşünce dolaşmaya başlayınca uykusu kaçtı. Ptarthlı Thuvia'nın sözlerini, kısmen kendisini sevdiğinden emin olmasını sağlayan sözlerini hatırladı, çünkü ona Kulan Tith'i sevip sevmediğini sorduğunda Thuvia yalnızca ona söz verdiğini söylemişti.

Şimdi onun cevabının tek bir yorumdan fazlasına açık olduğunu gördü. Elbette bu Kulan Tith'i sevmediği anlamına gelebilir, dolayısıyla da onun başkasını sevdiği sonucu çıkarılabilirdi.

Ama bu başkasının Heliumlu Carthoris olduğunun garantisi var mıydı?

Düşündükçe yalnızca sözlerinde değil, onun yapıp ettiği hiçbir şeyde de buna dair garanti görmediğinden daha bir emin oldu. Hayır gerçek şu ki onu sevmiyordu. Bir başkasını seviyordu. Kaçırılmamıştı —sevgilisiyle isteyerek kaçmıştı.

İçini bir umutsuzlukla bir öfkeyle dolduran böyle düşüncelerle, Carthoris sonunda tam bir ruhsal tükenme uykusuna daldı.

Şafak söktüğünde hala uyuyordu. Uçağı çorak, koyu sarı bir düzlüğün —çoktan yokolmuş bir Mars denizinin zemini— üzerinde hızla ilerliyordu.

Uzakta alçak tepeler yükseliyordu. Uçak bunlara doğru yönelmişti. Onlara yaklaşırken, güvertesinden, bir zamanların muazzam okyanusuna doğru uzanan ve hala ıssız iskelelerin gerisinde, çok eski bir geçmişin harika

mimarisinin muhteşem binalarının uzandığı unutulmuş bir kentin unutulmuş limanını kıvrılıp çevreleyen muhteşem bir çıkıntı görülebiliyordu.

Boş ve perişan sayısız pencere, mermer duvarlarda kör bakıyordu; bütün hüzünlü kent, pencerelerinin göz çukurlarına, kapılarının sırıtan çenelere benzerliğiyle güneşte ağarmış kafataslarından meydana gelmiş dağınık tepecikler gibiydi.

Uçak yaklaştı, ama artık hızı azalıyordu —ancak burası Ptarth değildi.

Ana meydanın üzerinde durdu, yavaş yavaş yerden yüz metre kadar yukarıda, havada süzülerek durdu, aynı anda da alarm çaldı.

Carthoris ayağa fırladı. Altında Ptarth'ın kalabalık başkentini görmek için baktı. Üstelik yanında bir hava devriyesi olmalıydı.

Şaşkın şaşkın bakakaldı. Altında sahiden de büyük bir kent vardı, ama burası Ptarth değildi. Geniş caddelerinde kalabalıklar yoktu. Boş damlarında yaşam belirtisi yoktu. Ne görkemli ipekler ne de paha biçilmez kürkler soğuk mermere ve parıldayan eriste'ye yaşam ve renk katıyordu.

Kim olduğunu sorgulayan bir devriye gemisi de yoktu. Koca kente ne bir ses vardı ne de bir kimse —havada da durum aynıydı.

Ne olmuştu ki?

Carthoris pusulanın kadranına baktı. İbre Ptarth'ı gösteriyordu. Dehası ona ihanet etmiş olabilir miydi? Buna inanamazdı.

Anahtarı çevirip kapağı açtı. Tek bir bakış hakikati anlamasına yetti ya da en azından bir kısmını —kadran

üzerindeki ibrenin hareketini alttaki mekanizmaya ileten çelik çıkıntı ayrılmıştı.

Bunu kim yapmış olabilirdi —ve niye yapmıştı?

Carthoris'in en ufak bir fikri yoktu. Ama şimdi önemli olan nerede olduğunu öğrenmek ve kesintiye uğamış yolculuğuna devam etmekti.

Birincisinin hiç ayarlanmamış olduğunu görüp ikinci kadranın kapağını kaldırırken düşmanın amacı kendisini geciktirmekse bunu başardı diye düşündü.

İkinci kadranın altında da, diğerinde olduğu gibi kopmuş çelik pimi buldu, ancak kontrol mekanizması batı yarım kürede bir yere ayarlanmıştı.

Kabaca Helium'un güneybatısında bir yerlerde, ikiz şehirlerden oldukça uzak bir yerlerde olduğunu hesap etmişti ki aşağıdan gelen bir kadın çığlığıyla afalladı.

Uçağın yan tarafından eğildiğinde, Kırmızı bir kadının dev gibi bir Yeşil savaşçı —ölü deniz tabanlarının ve can çekişen Mars'ın ıssız şehirlerinin zalim, acımasız sakinlerinden biri— tarafından meydan boyunca sürüklendiğini gördü.

Carthoris daha fazla beklemedi. Kontrol paneline ulaşıp uçağı kurşun gibi yere doğru hızlandırdı.

Yeşil adam tutsağıyla birlikte bir zamanlar muhteşem kırmızılıkta olan meydanın aşıboyası otlarında yayılan kocaman bir thoat'a doğru hızla ilerliyordu. Aynı anda, yakındaki bir eriste taşından yapılma sarayın kapısından bir düzine Kırmızı savaşçı yalın kılıç ve bağıra çağıra kızı kaçıran adamının peşine düştü.

Kadın yüzünü pike yapan uçağa çevirince, Carthoris bu anlık bakışta onun Ptarthlı Thuvia olduğunu gördü.

IV. BÖLÜM
YEŞİL ADAMIN TUTSAĞI

Gün ışığı Ptarth Prensesini babasının bahçesinden kaçıran küçük geminin güvertesine vurduğunda, Thuvia gecenin kendisini kaçıranlarda değişiklik yapmış olduğunu gördü.

Artık üstlerinde Dusar nişanları değil de Helium Prensi'nin nişanları vardı.

İçi umut doldu çünkü Carthoris'in kendisine zarar vereceğine inanamazdı.

Kontrol panosunun önüne oturmuş savaşçıya:

"Dün gece Dusar nişanları takıyordunuz" dedi. "Şimdiyse Helium nişanları takıyorsunuz. Bu ne demek oluyor?"

Adam ona sırıtarak baktı.

"Helium Prensi aptal değil" dedi.

Tam o sıra küçücük kamaradan bir subay çıktı. Savaşçıyı mahkumla konuştuğu için azarladı, kendisi de onun sorularına cevap vermedi.

Yolculuk sırasında kendisine eziyet edilmedi; sonunda yolculukları bittiğinde de kız kendisini kaçıranlar ya da kendisini kaçıranların niyeti hakkında başlangıçtakinden daha fazla şey bilmiyordu.

Burada küçük uçak Mars'ın ölü ve unutulmuş geçmişinin suskun anıtlarından birinin meydanına yavaşça indi —bir zamanlar üzerinde ebediyen yitip gitmiş halkların deniz ticaretinin sürüp gittiği güçlü akıntıların olduğu mahzun aşıboyası deniz tabanlarının kenarındaki ıssız kentler.

Ptarthlı Thuvia böylesi yerlerin yabancısı değildi. İss Irmağı'nı aradığı sıralar, sayısız çağlar boyunca Marslıların son, uzun hac yolculuğu olan Kayıp Korus Denizi'nin bulunduğu Dor Vadisi'ne doğru yola çıktığı zaman, kadim Barsoom'un büyüklüğüne ve ihtişamına tanıklık eden bu mahzun yadigarlardan birkaçını görmüştü.

Yine, Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas'la Kutsal Thernler'in tapınaklarından kaçışı sırasında böyle yerlere, içindeki tuhaf sakinleri, Barsoom'un büyük beyaz maymunları olduğu halde rast gelmişti.

Birçoğunun artık göçebe Yeşil kabileler tarafından kullanıldığını da biliyordu, ama bunlar içerisinde Kırmızı halkın uzak durmadığı bir tane bile yoktu, çünkü tümü de geniş, susuz diyarların ortasında oldukları için Marslıların baskın ırkının yaşamını sürdürmeleri için uygun değillerdi.

Öyleyse kendisini böyle bir yere neden getirmişlerdi? Tek bir cevabı vardı. Öyle bir iş etmişlerdi ki, ölü bir şehrin sağladığı ıssızlığa gerek duyuyorlardı. Kız içinde bulunduğu berbat durumu düşününce titredi.

Onu kaçıranlar kendisini iki gün boyunca, çürürken bile ilk yapıldığı çağın ihtişamını yansıtan kocaman bir sarayda tuttular.

Üçüncü günün gün doğumundan hemen önce kendisini kaçıranlardan iki kişinin seslerine uyandı.

"Şafak vakti burada olmalı," diyordu biri. "Kız mey-

danda olmalı yoksa asla inmez. Tuhaf bir yerde olduğunu gördüğü an geri dönecektir —prensin planının bu noktada zayıf olduğunu düşünüyorum."

"Başka yolu yoktu," diye yanıtladı diğeri. "Her ikisini buraya getirmek harika bir iş ve onu yere indirmeyi başaramasak bile yine de pek çok şey başarmış olacağız."

Tam bu anda konuşan kişi, göklerde hızla dönen Thuria'nın ışığı altında Thuvia'yı kendisine bakarken yakaladı.

Hemen diğer kişiye gösterip konuşmayı kesti ve kıza doğru ilerleyerek eliyle kalkmasını işaret etti. Sonra da onu kocaman meydanın ortasına doğru geceye çıkardı.

"Seni almaya gelene kadar burada bekle" diye emretti. "Seni izliyor olacağız ve kaçmaya çalışırsan başına gelecekler sana ölümü bile aratacaktır. Bunlar prensin emirleri."

Sonra onu tekin olmayan kentin görünmeyen dehşetlerinin ortasında bir başına bırakarak dönüp saraya doğru yollandı. Bu yerler sahiden kendilerine biçilen bin yıllık ömürden önce ölen Kutsal Thernler'in ruhlarının büyük beyaz maymunlara geçtiğini söyleyen bir hurafeye hala bağlı olan pek çok Marslının inancına göre tekin değildi.

Ancak Thuvia için bu vahşi, insansı canavarlardan birinin gerçek saldırı tehlikesi yeter de artardı. John Carter tarafından pençelerinden kurtarılmadan önce thern'lerin ona öğrettiği tuhaf ruh göçüne artık inanmıyordu, ama bu korkunç canavarlardan birinin karanlıkta sinsice dolaşırken görmesi halinde kendisini bekleyen korkunç kaderi çok iyi biliyordu

O da neydi?

Yanılmış olamazdı. Karşısında meydana açılan caddede sıralı büyük taş bloklardan birinin gölgesinde bir şey gizlice hareket etmişti.

Torquas kabilelerinin jed'i Thar Ban ölü deniz tabanındaki aşıboyası bitkilerin ortasından antik Aaanthor'un kalıntılarına doğru hızla ilerliyordu.

Torquas kabilelerinin sürekli savaş halinde olduğu komşu Yeşil kabilenin kuluçkalığını yağmalamaktan geldiği için bütün gece, son hızla thoat sürmüştü.

Devasa thoat'ı yorgun değildi, yine de diye düşündü Thar Ban, toprağın deniz tabanlarından daha zengin olduğu ve bitkilerin, bulutsuz Mars günü boyunca güneşten kısmen korunduğu ıssız kentlerin korunaklı avlularında daha da büyüyen aşıboyası yosunlardan yemesine izin versem iyi olacak.

Bu kuru görünüşlü bitkinin minicik saplarında, aylarca susuz ve aşıboyası yosundaki en ufak nem olmadan günlerce yaşayabilen güçlü thot'ların devasa cüsseleri için gereken nem vardır.

Thar Ban, Aaanthor'un rıhtımlarından büyük merkezi meydana giden geniş caddeden yukarı doğru sessizce çıkarken, adam ve canavar o kadar acayip, devasa thoat'ın eski kaldırımın yosunlarla kaplı taşları üzerindeki dolgun, tırnaksız ayakları öyle sessizdi ki, kendisi ve biniti düşler dünyasının hayaletleriyle karıştırılabilirdi.

Adam ırkının harika bir örneğiydi. Boyu beş metre kadar vardı. Ay ışığı parlak yeşil derisi üzerinde ışıldıyordu; ağır zırhının mücevherleri ve kaslı dört kolunu dolduran takıları parıldarken alt çenesinden çıkmış yukarı doğru kıvrık dişleri beyaz ve korkunç biçimde ışıl ışıldı.

Thoat'ının yan tarafına uzun radyum tüfeğiyle on üç metrelik metal uçlu mızrağını yerleştirmişti, ayrıca uzun ve kısa kılıcyla daha küçük silahları zırhına asılıydı.

Thar Ban düşman topraklarda olduğu için pörtlek gözleri ve antene benzeyen kulakları sürekli bir oraya bir buraya dönüp duruyordu, ayrıca da her zaman için büyük beyaz maymun tehlikesi vardı; John Carter'ın söylemeyi alışkanlık haline getirdiği gibi ölü deniz tabanlarının bu vahşi sakinlerinde korku uyandıran tek yaratık bunlardı.

Binici meydana yaklaşırken birden dizginlere asıldı. İnce, boru biçimli kulakları öne doğru dikildi. Olağan olmayan bir ses duymuşlardı. Sesler! Seslerin olduğu yerde Torquaslar olmasa da düşmanlar olurdu. Koskoca Barsoom'da vahşi Torquaslılar dışında düşmanlar da vardı.

Thar Ban hayvandan indi. Uyuyan Aaanthor'un Rıhtımlar Bulvarı'nı çevreleyen büyük taş blokların gölgesinde kalarak meydana yaklaştı. Hemen arkasında bir tazı gibi arduvaz grisi thoat vardı, karnı beyaz belini gölgeliyordu, parlak sarı ayakları yosunların sarısına karışmıştı.

Thar Ban meydanın ortasında Kırmızı bir kadın gördü. Kırmızı bir savaşçı, kadınla konuşuyordu. Sonra adam dönüp meydanın karşı tarafındaki saraya doğru yollandı.

Thar Ban adam kapıdan girip gözden kaybolana kadar bekledi. İşte sahip olmaya değer bir tutsak! Kalıtsal düşmanlardan bir dişi bir Yeşilin eline nadiren geçerdi. Thar Ban ince dudaklarını yaladı.

Ptarthlı Thuvia karşısındaki bulvarın girişindeki kaya kütlesinin arkasındaki gölgeye baktı. Bunun, sinirleri bozuk bir hayal gücünün ürünü olabileceğini ümit etti.

Ama hayır! Şimdi hareket ettiğini açık seçik gördü. Ersite bir sütünü kendisine siper alıp ilerliyordu.

Doğan güneşin ışığı üzerine düştü. Kız titredi. *Şey* devasa bir Yeşil savaşçıydı!

Hızla kıza doğru geldi. Thuvia çığlık atıp kaçmaya çalıştı, ama saraya doğru ancak dönmüştü ki dev bir el koluna yapıştı, kız kendi etrafında döndü meydanın aşıboyası yosunları üzerinden caddenin girişinde otlayan kocaman thoat'a doğru yarı sürüklenip yarı taşındı.

Aynı anda yukarısında vızıltısı gelen şey doğru yüzünü çevirip baktı ve kendisine doğru gelen küçük hızlı bir uçak ve yandan sarkmış bir erkek başı ile omzu gördü, erkeğin yüzü gölgeler içerisindeydi dolayısıyla kim olduğunu tanıyamadı.

Şimdi arkasından kendisini kaçıran Kırmızıların haykırışları geliyordu. Kaçırdıklarını kaçırmaya cüret edenin peşi sıra deli gibi koşuyorlardı.

Thar Ban binitine ulaşınca uzun radyum tüfeğini kılıfından çıkardı, dönerek kendisine yaklaşmakta olan Kırmızılara üç el ateş etti.

Bu Marslı vahşilerin acayip nişancılıkları öyledir ki, üç Kırmızı savaşçı yaşamsal organlarına aldıkları üç mermiyle oldukları yere yığıldılar.

Kalanlar durdular, kızı yaralamaktan korktukları için ateşe karşılık da vermediler.

Thar Ban thoat'ına atladı, Ptarthlı Thuvia hala kollarındaydı ve vahşi bir zafer narasıyla unutulmuş Aaanthor'un kasvetli sarayları arasından Quays Caddesi'nin karanlığında gözden kayboldu.

Carthoris'in küçük uçağı daha yere inmeden kendisi güverteden yere atlamış, sekiz uzun ayağıyla caddeden

aşağı bir ekspres tren hızıyla koşan thoat'ın peşine düşmüştü; ancak hayatta olan Dusarlıların, böylesine değerli bir tutsağın ellerinden kaçmasına izin vermeye hiç niyetleri yoktu.

Kızı kaybetmişlerdi. Bunu Astok'a açıklamaları zor olacaktı; efendilerine onun yerine Helium Prensi'ni götürmeleri onu bir parça yumuşatabilirdi.

Dolayısıyla geriye kalan üç kişi kılıçlarını çekip Carthoris'e teslim olmasını söylediler, ama Barsoom göğünde delicesine bir hızla dönen Thuria'ya durmasını haykırsalardı belki başarılı olabilirlerdi, ancak Heliumlu Carthoris Mars'ın Kumandanı'nın ve onun eşsiz Dejah Thoris'nin oğluydu.

Carthoris'in uzun kılıcı küçük uçağının güvertesinden atladığından bu yana zaten elindeydi, böylelikle üç Kırmızı savaşçının tehdidini fark ettiği anda saldırılarını karşılamak üzere, yalnızca John Carter'ın kendisinin yapmış olacağı gibi onlardan yana döndü.

Kılıcı o kadar hızlı, yarı dünyalı kasları o kadar güçlü ve çevikti ki rakiplerinden biri Cartoris'e ancak tek bir hamle yapmıştı ki adamın kanı aşıboyası yosunları kırmızıya boyadı.

Geriye kalan iki Dusarlı Heliumluya aynı anda saldırdılar. Üç uzun kılıç çarpışıp ay ışığında parıldadı, öyle ki büyük beyaz maymunlar uykularından uyanıp ölü kentin alçak pencerelerine, altlarındaki kanlı sahneyi görmek için sokuldular.

Carthoris üç kez darbe aldı, kan yüzünden aşağı akıp onu görmez hale getirerek geniş göğsünü kırmızıya boyadı. Boştaki eliyle gözlerindeki kanı sildi ve dudaklarında babasının kavgacı gülümsemesi, öfkeyle düşmanlarının üzerine yeniden atıldı.

Ağır kılıcının tek bir hamlesi birinin kafasını uçurdu, diğeri bu ölüm yerinden uzaklaşmak için geri çekilip dönerek arkasındaki saraya doğru bir koşu tutturdu.

Carthoris'in takip etmeye niyeti yoktu. Şimdi, kendi hanesinin pazubentlerini takan, çünkü bu adamların kendi maiyetinin nişanlarını taktıklarını görmüştü, bu tuhaf adamlara hak ettikleri cezayı vermekten başka derdi vardı.

Hızla küçük uçağına dönerek, kısa süre sonra Thar Ban'ı takip etmek için meydandan yükseliyordu.

Kendisinden kaçan Kırmızı savaşçı sarayın girişinde döndü, Carthoris'in niyetini anlayınca kendisinin ve arkadaşlarının, mahkumlarının kaçırılmasını engellemek için kılıçlarla dışarı fırladıkları sıra duvara dayadıkları tüfeklerden birini kaptı.

Çok az Kırmızı iyi nişancıdır çünkü onların tercih ettikleri silah kılıçtır, şimdi de Dusarlı havalanan küçük uçağa nişan alıp tetiği dokunduğunda başarısını ustalığından çok şansa borçluydu.

Mermi uçağın yan tarafını sıyırdı, ışık geçirmez kaplama merminin ucundaki camdan barut çekirdeğine gün ışığının çarpmasına yetecek kadar kırıldı. Müthiş bir patlama oldu. Carthoris uçağının yalpaladığını hissetti ve motor durdu.

Küçük uçağın kazandığı moment onu şehrin üzerinden deniz tabanının ilerisine götürdü.

Meydandaki Kırmızı savaşçı birkaç atış daha yaptı ama hiçbiri hedefi tutmadı. Sonra yüksek, ince bir kule, sürüklenen hedefi görüş alanından çıkarttı.

Carthoris uzakta güçlü thoat'ı üzerinde Ptarthlı Thuvia'yı götüren Yeşil savaşçıyı görebiliyordu. Uçuşu, Kır-

mızı halkın pek bilmediği, Aaanthor'un kuzey batısındaki dağlık bir ülkeye doğruydu.

Heliumlu şimdi bütün dikkatini hasar görmüş uçağa verdi. Detaylı bir inceleme itiş tanklarından birinin delinmiş olduğunu ama motorun hasar görmediğini açığa çıkarmıştı.

Mermiden fırlayan bir parça kontrol lövyelerinden birine bir tamirhane dışında tamir edilemeyecek kadar hasar vermişti, ama epey uğraştıktan sonra Carthoris hasar görmüş uçağı düşük hızda, sekiz uzun, güçlü bacağıyla ölü deniz tabanındaki aşıboyası bitki örtüsü üzerinde korkunç bir hızla ilerleyen thoat'a yetişemeyecek bir hızda ilerletmeyi başardı.

Helium Prensi, takibinin yavaşlığından tedirgin olup endişelense de hasarın daha kötü olmadığına şükretti, çünkü şu anda en azından yürüyerek olduğundan daha hızlı hareket edebiliyordu.

Ama bu kıt memnuniyetten bile çok geçmeden yoksun kaldı çünkü artık uçak iskele pruvaya doğru alçalmaya başlamıştı. İtiş tanklarındaki hasar sandığından çok daha ağırdı.

O uzun günün geri kalanında Carthoris sakin bir havada dengesiz bir biçimde sürüklendi ve uçağın pruvası sürekli aşağı doğru gidiyordu, iskele tarafına daha da yatmaya başlaması ürkütücü bir hal almıştı, nihayet sonunda karanlığa yakın baş aşağı süzülüyordu, zırhı yere düşmesini önlemek için sağlam bir güverte halkasına bağlıydı.

İleri doğru hareketi güney doğudan esen hafif bir esintiyle yavaşça sürüklenmekten ibaretti, güneşin batmasıyla esinti de durunca Carthoris uçağın aşağıdaki yosundan halı üzerine hafifçe inmesini sağladı.

İlerde, kaçmakta olan Yeşil adamı son gördüğünde gitmekte olduğu dağlar vardı ve muhteşem babası John Carter'ın yılmaz kararlılığına sahip oğlu takibe yaya olarak devam etti.

Bütün gece, yeni günün şafağıyla da Torquasların dağlarının güvenliğine yaklaşmanın önünde engel olan alçak tepelere kadar ilerledi.

Önünde zorlu granit duvarlar yükseliyordu. Geçit vermez bariyerin hiçbir yerinde bir açıklık göremedi, ancak yine de Yeşil savaşçı bu dost canlısı olmayan taş dünyasının bir yerlerinde Kırmızı adamın kalbinin kadınını götürmüştü.

Deniz tabanının esnek yosunlarında sürecek hiçbir iz kalmamıştı, çünkü thoat'ın hızla geçişi sırasında yumuşak tabanlarının bastırdığı bitkiler onun geçişinin ardından hiçbir iz bırakmadan tekrar kalkıyorlardı.

Ama burada, taşların ara ara yola yayıldığı, verimli toprağın ve yabani çiçeklerin geniş düzlüklerin sıkıcı yeknesaklığının yerini aldığı bu tepelerde Carthoris kendisini doğru yöne yönlendirecek bir iz bulmayı umuyordu.

Ancak araştırdıkça yolun gizemi sonsuza kadar çözülmemiş olarak kalacak gibi görünüyordu.

Heliumlunun keskin gözleri yüz metre kadar solunda kayaların arasında gizlice hareket eden parlak kahverengimsi sarıyı fark ettiğinde günün bir kez daha sona ermesi yakındı.

Derhal kocaman bir kayanın arkasına sinen Carthoris önündeki şeyi izledi. Bu kocaman bir banth'tı, can çekişen gezegenin ıssız tepelerinde dolaşan vahşi Barsoom aslanlarından biri.

Yaratığın burnu yerdeydi. Kokusunu aldığı şeyin izini sürdüğü belliydi.

Carthoris onu izledikçe yüreğinde büyük bir umut doğdu. Olasılıkla çözmeye çabaladığı gizin çözümü burada olabilirdi. İnsan etine düşkün bu aç etobur, Carthoris'in aradığı ikilinin izini sürüyor olabilirdi.

Delikanlı dikkatlice bu insan yiyenin peşi sıra gitti. Yaratık görünmez izi koklayarak ve zaman zaman avlanan bir banth'ın çıkardığı hafif hırlamalarla dik uçurumun eteği boyunca ilerledi.

Yaratık aniden ve gizemli bir biçimde sanki havaya karışmış gibi ortadan kaybolduğunda Carthoris onu izleyeli ancak birkaç dakika olmuştu.

Ayağa dikildi. Adamın onu aldattığı gibi bir daha aldatılmayacaktı. Sinsi canavarı en son gördüğü yere doğru pervasızca atıldı.

Önünde dik bir uçurum vardı, uçurumun yüzünde de dev gibi banth'ın kocaman bedenini geçirebileceği bir delik yoktu. Yanı başında on kişilik bir küçük uçağın güvertesinden daha büyük olmayan, kendi boyunun iki katından daha yüksek, pek küçük sayılmaz düz bir kaya vardı.

Banth bunun arkasında gizleniyor olabilir miydi? Canavar, izini süren adamı fark etmiş, hatta kolay bir av için sinmiş olabilirdi.

Carthoris uzun kılıcı elinde, dikkatlice kayanın köşesine sokuldu. Orada banth yoktu, ama bir şey kendisini yirmi banth'ın varlığından çok daha fazla şaşırttı.

Önünde zeminden aşağı doğru giden karanlık bir mağaranın girişi vardı. Banth buradan gözden yitmiş olsa gerekti. Burası sığınağı olabilir miydi? İçerde bir değil birçok korkunç yaratık pusuya yatmış olabilir miydi?

Carthoris ne bu soruların cevabını biliyordu ne de kafasında kendisini yaratığın izinden gitmeye iten düşünceyle bunları umursuyordu, çünkü banth'ın Yeşil adamla tutsağını bu kasvetli mağaraya kadar izlediğinden emindi ve sevdiği kadının uğruna seve seve yaşamını vermek için o da buraya girecekti.

Bir an bile tereddüt etmedi, ama ihtiyatı da elden bırakmadı; yol karanlık olduğu için kılıcı elinde dikkatli adımlarla ilerledi. İlerledikçe karanlık elle tutulur hale geldi.

V. BÖLÜM
ADİL YARIŞ

Tuhaf tünel düz, geniş bir zemin boyunca uzanıyordu, artık Carthoris ilk başta mağara olduğunu düşündüğü şeyin bir geçit olduğuna ikna olmuştu.

Önünde ara ara banth'ın alçak hırlamalarını duyabiliyordu ama şimdi arkasında da benzer sesler geliyordu. Yoksa geçide başka bir banth daha mı girmişti?

Durumu çok tatsızdı. Gözleri karanlıktan ellerini bile seçemezken banth'ların mutlak karanlıkta bile oldukça iyi görebildiklerini biliyordu.

Kulaklarına arkadaki ve öndeki canavarın kana susamış hırıltılarından başka ses gelmiyordu.

Tünel, girdiği, tırmanılamaz uçurumlara en uzak kayanın altından dümdüz muazzam bariyere doğru gidiyordu.

Düz giden tünelin artık gitgide yukarı doğru yöneldiğinin fark etti.

Arkasındaki canavar kendisini, onu öndeki canavara tehlikeli biçimde yaklaştıracak kadar çok sıkıştırmıştı. Öyle görünüyordu ki ya biriyle ya da ikisiyle birden savaşacaktı. Silahını sıkı sıkı kavradı.

Şimdi hemen arkasındaki banth'ın nefesi ensesindeydi. Artık karşılaşmayı daha fazla geciktiremezdi.

Çoktandır tünelin uçurumların altından bariyerin diğer tarafına gittiğinden emindi ve canavarlarla boğuşmak zorunda kalmadan ay ışığına çıkabilmeyi umuyordu.

Tünele girdiğinde güneş batmıştı ve yol kendisini dışarısının hala karanlık olduğuna ikna edecek kadar uzundu. Arkasına bakıverdi. Görünüşe bakılırsa on adım kadar geride karanlıkta alev saçan iki nokta parladı. Gözleri karşılaştığında canavar korkunç bir kükremeyle saldırdı.

Bu saldırgan azman vahşiyle yüz yüze gelmek, göremese de kana susamış korkunç dişlerin önünde sarsılmadan durmak için çelik gibi sinir gerekti, ama Heliumlu Carthoris'in sinirleri çelik gibiydi.

Muhteşem babasının kılıç eline sahip olduğu kadar, hedefine yönlenecek bir canavarın gözlerine de sahipti. Hafifçe yana sıçrarken keskin ucu ateş saçan bu kürelerden birine doğrultu.

Yaralı banth acı ve öfke dolu korkunç bir çığlıkla kendisini geçti. Sonra bir kez daha saldırmak için döndü; bu kez Carthoris kendisine yönelmiş nefretle alev saçan tek bir nokta gördü.

Bir kez daha kılıcın ucu parlayan hedefle karşılaştı. Bir kez daha yaralı canavarın ıstırap yüklü ve sağır edecek kadar güçlü, korkunç kükremesi kayalık tünelde yankılandı.

Ama banth saldırmak için bir kez daha döndüğünde adamın artık hedefini görmesini sağlayacak bir şey yoktu. Yumuşak ayakların kayalık zeminde çıkardığı sürtünme seslerini duydu. O şeyin bir kez daha kendisine hücum ettiğini biliyordu ama hiçbir şey göremiyordu.

Ancak kendisi düşmanını göremiyorsa düşmanı da artık onu göremiyordu.

Düşündüğü gibi, tünelin tam ortasına sıçrayarak kılıcını canavarın göğsüyle aynı hizada tuttu. Yapabileceği tek şey iri bedenin altına kayarken kılıcın canavarın kalbini bulmasını ummaktı.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki Carthoris güçlü beden onu çılgınca geçerken hislerine inanamadı. Ya kendisi tünelin ortasına denk gelmemişti ya da kör banth kendi hesabında yanılmıştı.

Koca gövde onu bir adım kadar ıskalamıştı ve yaratık kendisinden kaçan avın peşindeymiş gibi tünelden aşağıya devam etmişti.

Carthoris de aynı yolu izledi ama uzun, karanlık geçitten ay ışığına çıkışı görünce sevinci uzun sürmedi.

Önünde devasa uçurumlarla çevrili derin bir çukur vardı. Vadinin yamaçları devasa ağaçlarla —bir Mars su yolundan çok uzakta garip bir manzara— kaplıydı. Zemin yer yer muhteşem güzellikte bir dolu kır çiçeğiyle bezenmiş parlak kırmızı bir çimenle kaplıydı.

İki ayın görkemli ışıltısı altındaki sahne sanki büyülü gibi tarifsiz güzellikteydi.

Ancak bakışları önündeki güzelliklere bir anlığına takıldı. Bakışları anında daha yeni öldürülmüş bir thoat'ın bedeni yanında duran kocaman bir banth'a dikildi.

Korkunç kafasının etrafındaki kahverengi yelesi diken diken olmuş iri canavar, gözlerini acı acı bağıran ve öfke dolu kükremelerle oraya buraya saldıran başka bir banth'a dikmişti.

Carthoris bunun tüneldeki çarpışma sırasında kör ettiği diğer banth olduğunu hemen anlamıştı, ama onun asıl ilgisini çeken bu etobur canavarlar değil ölü thoat'tı.

Koşum takımı hala bu devasa Mars binitinin üzerin-

deydi ve Carthoris'in, bunun üzerinde Ptarthlı Thuvia'yı taşıyan Yeşil savaşçının biniti olduğundan yana hiç kuşkusu yoktu.

İyi de sürücüyle tutsak neredeydi? Helium Prensi, başlarına gelmiş olabilecek kaderi düşününce ürperdi.

İnsan bedeni, kocaman gövdeleri ve devasa kasları için muazzam miktarda et gereken azgın Barsoom aslanının can attığı yiyecektir.

İki insan bedeni canavarın iştahını açacaktı, Yeşil adamı ve Kırmızı kızı öldürüp yemiş olması Carthoris'e pek olası göründü. Şölenin lezzetli kısmını tükettikten sonra yemek için geriye koskoca thoat'ın bedenini bırakmıştı.

Artık kör banth vahşiliğiyle, amaçsız bir biçimde oraya buraya saldırısıyla ahbabını öldürmenin ötesine geçmişti ve hafif esinti taze kanın kokusunu burnuna getirmişti.

Artık hareketleri düzensiz değildi. Dikilmiş kuyruğu ve köpükler saçan ağzıyla ölü thoat'a ve arduvaz grisi yanı üzerinde etini savunmak için pençeleri önde bekleyen öldürücü yaratığa doğru bir ok gibi atıldı.

Saldırmak için ileri atılan banth ölü thoat'dan yirmi adım uzaktayken katil korkunç biçimde meydan okuyup güçlü bir yaydan atılıyormuş gibi onu karşılamak üzere fırladı.

Ardından gelen savaş bu Barsoomlu savaşçıyı bile korkuttu. Delicesine bir paralama, korkunç ve sağır edici kükreme, kana bulanmış canavarların acımasızlığı onu felç etti ve bittiğinde, başları ve omuzları dilim dilim olmuş bu iki yaratık çeneleri birbirlerine kenetlenmiş halde cansız yatıyorlardı. Carthoris zorla kendine geldi.

Koşarak ölü thoat'ın yanına vardı, thoat'la aynı kade-

ri paylaşmış olduğundan korktuğu kızdan geriye kalmış bir şeyler aradı ama ortalıkta korkularını doğrulayacak bir iz bulamadı.

Yüreği hafiflemiş vaziyette vadiyi keşfe başladı, gözüne çimler üzerinde mücevher işlemeli bir şey çarptığında daha on adım bile atmamıştı.

Eline aldığında bu şeyin bir kadının saç tokası olduğunu gördü ve üzerinde Ptarth kraliyet nişanı vardı.

Ama kötü bir keşif, mücevherlerin üzerinde hala taze kan vardı.

Carthoris bu şeyin akla getirdiği olasılıklar karşısında boğulur gibi oldu. Ancak bunları hemen aklından uzaklaştırdı, buna inanamazdı.

Bu görkemli varlığın böylesi bir sonla karşılaşması olanaksızdı. Muhteşem Thuvia'nın sonunun böyle olması mümkün olamazdı.

Helium Prensi Carthoris, mücevherlerle kaplı zırhının üzerine, altında Thuvia'ya sadık kalbinin attığı geniş göğsünü çaprazlamasına geçen kayışa, Ptarthlı Thuvia'nın takmış olduğu, takmakla da Heliumlu için mübarek olmuş parıltılı şeyi iliştirdi. Sonra bilinmeyen vadinin içlerine doğru yola devam etti.

Dev ağaçlar çoğunlukla kısa mesafeler dışında görüş alanını kapatıyordu. Ara ara gözüne vadiyi dört bir yandan çevreleyen yüksek tepeler ilişiyordu ve iki ayın ışığı altında açık bir biçimde ortaya çıksalar da çok uzakta olduklarını ve vadinin muazzam genişlikte olduğunu biliyordu.

Cırlayan thoat'ların uzaklardan gelen seslerini duyup durana kadar gecenin yarısına kadar arayışına devam etti.

Yaratılıştan kızgın olan bu canavarların gürültüsünün kılavuzluğunda, sonunda ortasında parlak kubbeleri, renkli kuleleriyle muhteşem bir kentin olduğu düz ve ağaçsız bir açıklığa gelene kadar ağaçların arasında gizlice ilerledi.

Kırmızı adam surlarla çevrili kentin etrafında ölü deniz tabanlarının Yeşil savaşçılarının koskoca bir karargahı olduğunu gördü; kente dikkatlice göz gezdirince burasının ölü bir geçmişin ıssız bir büyük kenti olmadığını fark etti.

İyi de bu şehir neresi olabilirdi? İncelemeleri kendisine Barsoom'un bu pek keşfedilmemiş kısmına Torquaslı vahşi Yeşil halkın hükmettiğini ve bölgelerine giren hiçbir Kırmızı'nın yeniden uygar dünyaya dönemediğini öğretmişti.

Torquasların, mükemmel nişancılıklarıyla, civardaki Kırmızı halkların hava gemilerinden oluşan savaş filoları aracılığıyla ülkelerini keşfetmek için giriştikleri birkaç kararlı çabayı püskürtmelerine olanak veren mükemmel silahları vardı.

Carthoris, Torquasların sınırları içinde olduğundan emindi, ama burada böyle harika bir şehir olduğunu asla hayal etmemişti, geçmiş vakayinameler de böye bir ihtimale işaret etmemişti, çünkü Torquasların da Mars'ın diğer Yeşil adamları gibi can çekişen gezegenin orasına burasına dağılmış ıssız kentlerde yaşadıkları biliniyordu ve hiçbir Yeşil kabile en fazlasından yavrularının güneşin ısısıyla yumurtadan çıktıkları alçak duvarlı kuluçkalıklar dışında bir bina inşa etmemişti.

Yeşil savaşçıların çember biçimli kampı şehir surlarından beş yüz metre kadar berideydi. Kamp ile kent arasında tüfek ya da top ateşinden koruyacak bir siper yoktu;

Carthoris artık yükselen güneşin aydınlığında yüksek duvarların üstünde ve ilerisindeki damların üzerinde hareket eden pek çok kişi görebiliyordu.

Bu kadar uzaktan bunların Kırmızı adamlar olup olmadığından emin olmasa da kendisi gibi varlıklar olduğundan emindi.

Güneş doğar doğmaz Yeşil savaşçılar duvardaki küçük şahıslara ateş etmeye başladılar. Ateşe karşılık verilmemesi Carthoris'i şaşırttı, ama şimdiki durumda kent sakinlerinin sonuncusu Yeşillerin nişancılığından korunacak yer aramıştı ve artık duvarların ötesinde yaşam belirtisi görünmüyordu.

Carthoris sonra düzlüğü çevreleyen ağaçların arkasına saklanarak bir yerlerde Ptarthlı Thuvia'yı görme umuduyla, çünkü hala öldüğüne inanmıyordu, kuşatmacıların hattının gerisinde dönmeye başladı.

Süvariler durmadan kamptan ormana gidip geldikleri için fark edilmemiş olması bir mucizeydi, ama uzun gün bitmek bilmiyordu ve gün bitmeye yakın, kentin batı duvarında büyük bir kapının karşısına gelene kadar boşuna gibi görünen arayışı devam etti.

Saldırgan kabilenin ana gücü burada gibiydi. Buraya Carthoris'in, üstünde, etrafı savaşçılarıyla çevrili çömelmiş devasa bir Yeşil savaşçıyı gördüğü bir platform dikilmişti.

Öyleyse bu Torquasların Jeddak'ı, kötü şöhretli, güney batı yarı kürenin azgın yaşlı canavarı Hortan Gur olmalıydı, çünkü platformlar ancak Barsoom'un Yeşil kabilelerinin geçici kamplarında ya da yürüyüşleri sırasında bir jeddak için dikilirdi.

Heliumlu seyrederken başka bir Yeşil savaşçının kürsüye yaklaştığını gördü. Yanı sıra bir tutsağı sürüklüyor-

du ve savaşçılar ikisinin geçmesi için aralanınca Carthoris tutsağı bir anlığına gördü.

Yüreği sevinçten pır pır etti. Ptarthlı Thuvia yaşıyordu.

Carthoris, Ptarth prensesinin yanına koşmamak için kendini zor tuttu, ama sonunda sağduyu galip geldi, çünkü böylesi tuhaflıklar yüzünden prensese yardımı olabilecek gelecekteki bir fırsatı boşa harcayacağını biliyordu.

Prensesin kürsünün dibine kadar sürüklendiğini gördü. Hortan Gur'un onunla konuştuğunu gördü. Ne yaratığın sözlerini işitebildi ne de Thuvia'nın cevabını, ama cevabı Yeşil canavarı kızdırmış olmalıydı çünkü Carthoris onun mahkuma doğru atılıp pazubentli koluyla yüzüne acımasız bir darbe indirdiğini gördü.

Sonrasında Jeddakların Jeddakı, Mars'ın Kumandanı John Carter'ın oğlu deliye döndü. Babasının içinden sayısız düşmana baktığı o eski, kan kırmızı pus kendi önünde de süzülüyordu.

Yarı Dünyalı kasları isteğine hemen boyun eğdi ve kendisini sevdiği kadına vuran Yeşil canavara doğru muazzam sıçrayışlarla götürdü.

Torquaslar ormandan yana bakmıyorlardı. Bütün gözler kıza ve jeddak'larına dikilmişti ve ortalık Yeşil imparatorun, mahkumunun özgürlük talebine verdiği nükteli cevabı takdir etmek için attıkları iğrenç kahkahalarla çınlıyordu.

Carthoris, yeni bir etmen Yeşil savaşçıların dikkatini kendisinden daha fazla çektiğinde ormanla Yeşil savaşçılar arasındaki mesafenin yaklaşık yarısını kat etmişti.

Kuşatılmış şehirdeki yüksek bir kulenin üzerinde biri belirdi. Başını yukarı doğru çevirdi, ağzından korkunç

çığlıklar yükseldi; şehrin duvarlarını, kuşatıcıların başlarının üzerini ve ormanı geçerek vadinin en uç noktalarına kadar yayılan tiz, korkunç ve tekinsiz çığlıklar.

Korkunç ses Yeşil adamların kulağına bir, iki, üç kez çarptı; sonra da uzakta, çok uzakta geniş ormanın karşı tarafından cevap olarak keskin ve net bir çığlık geldi.

Bu ilkiydi. Her yönden, sanki dünya bu çığlıkların yankısıyla titriyor gibi benzer vahşi çığlıklar yükseldi.

Yeşil savaşçılar gergin bir şekilde oraya buraya bakıyorlardı. Dünyalıların da bildiği gibi korku nedir bilmezlerdi, ama bu olağandışılık karşısında şu bildik özgüvenlerini yitirmişlerdi.

Sonra da şehir surunda, Hortan Gur'un platformunun karşısındaki büyük kapı aniden ardına kadar açıldı. Buradan, kapıdan uzun, oval kalkanlarının arkasında çıkan boylu boslu, dalgalı kumral saçlı okçulara göz atmak ve yanlarında kükreyen şeylerin korkunç Barsoom aslanı oldukları fark etmek için çok az zaman bulmuş olsa da Carthoris'in şimdiye kadar tanık olmadığı kadar tuhaf bir görüntü ortaya çıkmıştı.

Sonra şaşkına dönmüş Torquasların ortasındaydı. Uzun kılıcını çekmiş halde aralarındaydı ve oğlunun savaşma biçimi babasının savaşma biçimine o kadar benziyordu ki şaşıp kalmış gözlerle kendisine bakakalan Ptarthlı Thuvia sanki John Carter'ın kendisine bakıyor gibiydi.

Virginialının ünlü savaş gülümsemesi bile aynıydı. Ya o kılıç tutan kolu! Kıvraklığı, hızı!

Kargaşa ve karışıklık. Yeşil savaşçılar huzursuz, cırlayıp duran thoat'larının sırtlarına atlıyorlardı. Calot'lar hırlıyor, yaklaşan düşmanların gırtlaklarına atılmak için sızlanıyorlardı.

Carthoris'in gelişini ilkin Thar Ban ve kürsünün yanındaki diğeri fark etmişti ve kendisi Kırmızı kızı ele geçirmek için onlarla savaşırken, bu ikili dışındakiler kuşatılmış kentten çıkan orduyu karşılaşmak için atıldılar.

Carthoris hem Ptarthlı Thuvia'yı savunmak hem de yaratığın kıza indirdiği darbenin öcünü alabilmek için korkunç Hortan Gur'un yanına ulaşmaya çalışıyordu.

Bu maceracı Kırmızı'yı püskürtmek için Thar Ban ve yoldaşına katılmak için dönmüş olan iki savaşçının cesetleri üzerinden kürsüye ulaşmayı başarmıştı ki Hortan Gur thoat'ının sırtına atladı.

Yeşil savaşçıların dikkati, esas olarak, şehirden üzerlerine gelen okçulara ve yanlarında yürüyen vahşi banth'lara —kendi vahşi calot'larından çok daha korkunç olan acımasız savaş canavarlarına çevrilmişti.

Carthoris kürsüye atlarken Thuvia'yı yanına çekti, sonra da kızgın bir meydan okuma ve kılıç hücumuyla ayrılmakta olan jeddak'a saldırdı.

Heliumlunun kılıcının ucu yeşil derisini yaralayınca Hortan Gur homurdanarak düşmanına döndü, ama aynı anda şeflerinden ikisi acele etmesini söylediler çünkü şehrin beyaz tenli sakinlerinin saldırısı Torquasların tahmin ettiğinden daha ciddi bir hal almıştı.

Hortan Gur surlarla çevrili şehrin haddini bilmez vatandaşlarıya hesabını gördükten sonra Kırmızı adamla savaşın geri kalanını bitireceğine söz verip thoat'ına atlayarak hızla ilerleyen okçuları karşılamak üzere koşturdu.

Diğer savaşçılar hızla jeddak'larının peşi sıra giderek, Thuvia ve Carthoris'i platformda yalnız bıraktılar.

Onlarla şehir arasında korkunç bir savaş oldu. Yalnızca uzun yayları ve bir tür kısa saplı savaş baltasıyla

silahlanmış açık tenli savaşçılar, yakın mesafede, thoat'lara binmiş vahşi Yeşil adamların karşısında neredeyse çaresizdiler, ama uzaktan keskin okları Yeşillerin radyum mermileri kadar adam indirdi.

Savaşçılar üstünlük sağlasalar da üstünlükleri vahşi yoldaşları, korkunç banth'lar kadar değildi. İki saf karşı karşıya gelir gelmez bu korkunç yaratıklardan yüzlercesi savaşçıları thoat'ların üstünden aşağı sürükleyerek, thoat'ların kendilerini devirerek ve önlerindeki her şeyi dehşete düşürerek Torquasların arasına daldı.

Kent sakinlerinin sayısı da kendilerine üstünlük sağlıyordu, düşen bir savaşçının yerine çok sayıda savaşçı geliyordu, böylelikle büyük şehir kapısından sürekli bir akış vardı.

Böylece, bantların gaddarlığı ve okçuların sayısıyla birlikte, sonunda Torquaslar şimdi Carthoris ve Thuvia'nın üzerinde durduğu platform savaşın tam ortasında kalana kadar geri çekildiler.

Her ikisinin de bir mermiyle ya da bir okla vurulmamış olması bir mucizeydi, ama dalga onları geçip gitti, can çekişenler, ölüler ve et arayarak cesetler arasında diğerlerinden daha az eğitimli, kükreyip sinsi sinsi dolaşan bir grup banth dışında savaşçılarla kent arasında bir başlarına kalmışlardı.

Carthoris'e göre savaşın en ilginç yanı, savaşçıların görece zayıf silahlarıyla almış oldukları sonuçtu. Hiçbir yerde yaralı tek bir Yeşil adam yoktu ama cesetleri savaş alanını doldurmuştu.

Belli ki ölüm okçunun okunun küçücük ucuyla anında gelmişti, görünüşe bakılırsa da biri bile hedefini ıskalamamıştı. Bir tek açıklaması olabilirdi: okların ucu zehirliydi.

Hemen sonra uzaktaki ormandan gelen çatışma sesleri kesildi. Oburcasına tıkınan banth'ların kükremeleri dışında sessizlik hüküm sürüyordu. Carthoris, Ptarthlı Thuvia'ya döndü. Şimdiye kadar tek laf etmemişlerdi.

"Neredeyiz Thuvia?"

Kız ona soran gözlerle baktı. Onun varlığı bile kaçırılmasının suçunu ifade ediyor gibiydi. Kendisini getiren uçağın gideceği yeri başka türlü nasıl bilebilirdi ki!

O da "Helium Prensi'nden daha iyi kim bilebilir ki?" diye sordu. "Buraya kendi isteğiyle gelmedi mi?"

"Aaanthor'dan, seni kaçıran Yeşil adamın izini isteyerek sürdüm Thuvia," diye yanıtladı, "ama Helium'dan ayrıldığım andan Aaanthor'un üzerinde uyanana kadar kendimi Ptarth'a geldim sanıyordum.

"Kaçırılmanla ilgim olduğu ima edilmişti," diye açıkladı basitçe "ve onu suçlamanın yanlışlığına ikna etmek ve kurtulmana yardım etmek için baban Jeddak'a gidiyordum. Helium'dan ayrılmadan önce biri pusulamı kurcalamış, uçak da beni Ptarth yerine Aaanthor'a getirmiş. Bana inanıyor musun?"

"Peki beni bahçeden kaçıran savaşçılar!" diye haykırdı. "Aaanthor'a vardıktan sonra Helium Prensi'nin armalarını taktılar. Beni aldıklarında üzerlerinde Dusar zırhları vardı. Görünüşe bakılırsa tek bir açıklaması vardı. Zorbalığa kalkışan kişi yakalanırım diye sorumluluğu başkasına yıkmak ister, ama Ptarth'dan güvenle uzaklaşıldığında kendini güvende hisseder, emrindekiler de kendi zırhlarını kuşanır."

"Bu işi benim yaptığıma inanıyor musun Thuvia?"

"Ah, Carthoris," diye yanıtladı üzgün bir şekilde, "Buna inanmak istemedim, ama her şey seni gösterdiğinde —o zaman bile buna inanmazdım."

"Bunu ben yapmadım Thuvia. Ama sana karşı dürüst olayım. Babanı sevdiğim kadar, nişanlın Kulan Tith'e saygı duyduğum kadar, benim böyle bir eylemimin doğuracağı korkunç sonuçları da, Barsoom'un en büyük üç ulusunu savaşa sokacağını da pekala biliyorum —bütün bunlara rağmen yine de seni rahatsız etmeyeceğini söylemiş olsaydın seni böyle almaktan bir an bile duraksamazdım Ptarthlı Thuvia.

"Ama sen böyle bir şey yapmadın. Buradayım kendim için değil senin için ve sözlüsü olduğun kişi için, seni onun adına koruyacağım, böyle yapmak elden gelirse" diye bitirdi acıklı bir sesle.

Ptarthlı Thuvia birkaç dakika onun yüzüne baktı. Göğsü sanki karşı konulmaz bir duyguyla inip kalkıyordu. Ona doğru yarım bir adım attı. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

Sonra onu harekete geçiren her neyse onu yendi.

"Helium Prensi'nin gelecekte yapacakları" dedi soğuk bir biçimde "geçmişteki dürüstlüğünü yansıtmalı."

Carthoris, kızın ses tonundan olduğu kadar, dürüstlüğünden kuşku duyduğunu ima eder sözlerinden de incindi.

Yarım ağızla da olsa aşkının uygun bulunabileceğini ima eder diye ummuştu —onun uğruna şu son yaptıkları için bir parça da olsa minnet duyması gerektiği kesindi, ama eline geçenin en iyisi soğuk bir kuşkuydu.

Helium Prensi geniş omuzlarını silkti. Kız bunu ve hafif bir tebessümü fark etti, böylelikle incinme sırası kendisine gelmişti.

Kuşkusuz kız onu incitmek istememişti. Söylediklerinden sonra kızın ona cesaret verecek bir şey yapamaya-

cağını biliyor olmalıydı! Ama kayıtsızlığını bu kadar açık etmesine gerek yoktu. Heliumlular kabalıklarıyla değil nezaketleriyle bilinirlerdi. Damarlarında belli ki Dünyalı kanı akıyordu.

Omuz silkmenin, kalbindeki yıkıcı üzüntüyü fizik bir çabayla atma girişimi olduğunu ya da dudaklarındaki gülümsemenin, Ptarthlı Thuvia'yı bir başkası adına kurtarma çabalarının —çünkü onun bu başkasına aşık olduğuna inanıyordu— kendi büyük aşkını bastırmak için ulaştığı kararlılığın dışa yansıyan kanıtını gösteren oğulun, babasının savaş gülümsemesi olduğunu nereden bilsindi ki?

İlk sorusuna geri döndü.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Ben bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum" diye yanıtladı kız. "Beni Ptarth'tan kaçıranlar kendi aralarında Aaanthor'dan sözediyorlardı, ben de götürüldüğüm antik kentin o ünlü harabe olabileceğini düşündüm, ama şimdi nerede olabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok."

Carthoris, "Okçular döndüğünde, şüphesiz bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğiz," dedi. "Umarım dostça davranırlar. Hangi ırk olabilirler? Yalnızca en eski efsanelerimiz ve ölü deniz tabanlarının terk edilmiş kentlerinin duvar resimlerinde böyle kumral saçlı, beyaz tenli insan ırkı tasvir edilir. Tüm Barsoom'un yüzyılların altına gömüldüğüne inandığı geçmişin hayatta kalmış bir kentine tesadüf etmiş olabilir miyiz?"

Thuvia Yeşil adamların ve peşlerindeki okçuların gözden yittikleri ormana doğru bakıyordu. Epey uzaktan banth'ların korkunç çığlıkları ve ara ara da ateş sesleri geliyordu.

"Geri dönmemeleri tuhaf," dedi kız.

"Yaralıların topallayarak ya da taşınarak geriye, şehre doğru götürülmeleri beklenir" diye karşılık verdi şaşkın biçimde. "Peki ya şehre yakın yaralılardan ne haber? Onları içeri mi taşıdılar?"

Her ikisi de gözlerini savaşın en şiddetli geçtiği kendileriyle şehir suru arasındaki alana çevirdiler.

Ortalıkta korkunç ziyafetleri etrafında kükreyen banth'lar vardı.

Carthoris, şaşkınlıkla Thuvia'ya baktı. Sonra etrafı işaret etti.

"Neredeler?" diye fısıldadı. *"Bunların ölülerine ve yaralılarına ne oldu?"*

VI. BÖLÜM
LOTHAR JEDDAKI

Kız inanmaz inanmaz baktı.

"Yığınlar halinde yatıyorlardı" diye mırıldandı. "Daha bir dakika önce binlercesi vardı."

"Şimdiyse" diye devam etti Carthoris, "banth'lardan ve Yeşillerin cesetlerinden başka bir şey yok."

"Biz konuşurken gelip ölü okçuları götürmüş olmalılar" dedi kız.

"Mümkün değil!" diye karşılık verdi Carthoris. "Daha bir dakika önce ortalıkta binlerce ölü vardı. Onları alıp götürmek saatler sürer. Akıl sır ermez bir şey!"

"Bu beyaz tenli halka sığınabiliriz diye ummuştum. Savaş alanındaki yiğitliklerine rağmen bana vahşi ya da savaşçı bir halk gibi gelmediler. Şehre girelim demek üzereydim ama şimdi ölüleri havaya karışan insanlar arasına girip girmemeye karar veremiyorum."

"Şansımızı deneyelim" dedi Carthoris. "Duvarlarının arkasında şimdi olduğumuzdan daha kötü olamayız. Burada banth'ların ya da onlardan daha az vahşi olmayan Turquaların avı olabiliriz. Orada, en azından bizim gibi olan varlıklar buluruz.

"Bütün çekincem seni bir dolu banth'ın arasından geçirecek olmam. Tek bir kılıç, bunlardan ikisi aynı anda saldırırsa pek işe yaramaz" diye ekledi.

Kız gülümseyerek "Kaç tane oldukları önemli değil. Banth'lar bize zarar vermez" dedi.

Konuşurken bir yandan da platformdan indi ve yanında Carthoris olduğu halde kanlı alandan korkusuzca surlarla çevrili gizemli şehre doğru yürüdü.

Banth'lardan biri kanlı ziyafetinden başını kaldırıp onları fark ettiğinde fazla ilerlememişlerdi. Kızgın bir kükremeyle hızla onlardan tarafa gelmeye başladı, sesini duyan başka banth'lar da onu izledi.

Carthoris kılıcını çekti. Kız onun yüzüne hızlıca bir bakış atıverdi. Dudaklarında bir gülümseme vardı, bu kadının yorgun sinirlerine şarap gibi geldi, çünkü bütün erkeklerin cesur olduğu Barssoom'da kadınlar tehlike karşısındaki bu kayıtsızlığa —gösterişsiz cüretkarlığa— tepki verirler.

"Kılıcını yerine koyabilirsin" dedi. "Sana banth'lar bize zarar vermeyecek dedim. Bak!" ve en yakındaki hayvana doğru konuşarak hızlıca ilerledi.

Carthoris peşi sıra onu korumak için hızla ileri atılacaktı ki Thuvia bir el hareketiyle geride kalmasını işaret etti. Carthoris onun banth'lara alçak, şarkı söyler bir sesle yarı mırıldandığını duydu.

Anında koca kafalar dikildi ve bütün kötücül gözler kıza çevrildi. Sonra usul usul ona doğru gelmeye başladılar. Thuvia durup onları bekledi.

Önce biri sonra diğerleri tereddüt ederek ona yaklaştı. Thuvia onlarla sahibinin inatçı köpeğiyle konuştuğu gibi buyurgan bir biçimde konuşuyordu.

Kocaman etobur başını eğip kuyruğunu bacaklarının arasına alarak kızın ayaklarına doğru usulca geldi, ondan sonra da diğerleri, ta ki etrafı bu insan yiyen canavarlar tarafından bütünüyle çevrilene kadar.

Geriye dönerek onları Carthoris'in durduğu yere götürdü. Adama yaklaşınca kükrediler ama birkaç sert emir onları yerlerinde tuttu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye haykırdı Carthoris.

"Baban da bir keresinde bana aynı soruyu Otz Dağları'nda Altın Uçurumlar geçitlerinde, thern'lerin tapınaklarının altında sormuştu. Ona bir cevap veremedim, sana da bir cevap veremem. Onlar üzerindeki gücümün nereden geldiğini bilmiyorum ama ama Sator Throg'un beni Kutsal Thernler'in banth çukuruna attığı ve kocaman yaratıkların beni yutmak yerine bana yaltaklandıkları o günden bu yana, onlar üzerinde hep aynı garip güce sahip oldum. Tıpkı sadık Woola'nın kudretli babanın emirlerini yerine getirmesi gibi bunlar da çağrıma karşılık verir ve emirlerimi yerine getirirler."

Tek bir sözle vahşi sürüyü dağıttı. Thuvia ve Carthoris aralarından geçip surla çevrili kente doğru giderken onlar da kükreyerek kesintiye uğrayan şölenlerine döndüler.

İlerlerken adam merakla Yeşillerin banth'lar tarafından yenmemiş ya da parçalanmamış cesetlerine baktı.

Kızın dikkatini de bunlara çekti. Kocaman gövdelerinde oklardan eser yoktu. Hiçbirinde ölümcül bir yara izi, en ufak bir çizik veya sıyrık yoktu.

Okçuların ölüleri gözden yitmeden önce Torquasların cesetleri düşmanlarının ölümcül oklarıyla dolmuştu. Ölümün ince habercileri nereye gitmişti? Hangi görünmez el onları katledilenlerin bedenlerinden toplamıştı?

Carthoris önlerindeki sessiz şehre bakarken endişeden titremesini güçlükle bastırabilmişti. Artık duvarda ya da çatıda yaşam belirtisi görünmüyordu. Etraf sessiz-

liğe bürünmüştü —kara kara düşündüren, uğursuz bir sessizliğe.

Yine de boş duvarın arkasında bir yerlerde bir takım gözlerin kendilerini izlediğinden emindi.

Thuvia'ya baktı. İri iri açılmış gözleri şehir kapısına dikili ilerliyordu. Kadının baktığı yöne baktı ama hiçbir şey göremedi.

Bakışı Thuvia'yı uyuşukluktan çıkardı. Thuvia ona baktı, dudaklarına hemen cesur bir gülümseme yerleşti, sonra da sanki istemeden yapılan bir şeymiş gibi yanına geldi ve bir elini onun eli üzerine koydu.

Carthoris, Thuvia'nın içinde bilinç dışı bir şeyin kendisine korunmak için başvurduğunu düşündü. Bir kolunu ona doladı böylelikle açıklığı geçtiler. Kız ondan uzaklaşmadı. Kendisini önlerindeki tuhaf şehrin gizemine o kadar kaptırmıştı ki Carthoris'in kolunun orada olduğunun farkında olduğu bile kuşkuluydu.

Kapının önünde durdular. Muazzam bir şeydi. Carthoris kapının yapısından onun akla hayale sığmaz eskiliği hakkında belli belirsiz çıkarımlar yapabildi.

Kapı daireseldi, daire biçimli bir açıklığı örtüyordu ve Heliumlu, kadim Barsoom mimarisi hakkındaki çalışmalarından, kapının dev bir tekerlek gibi bir tarafa yuvarlanarak duvardaki açıklığı ortaya çıkardığını biliyordu.

Kadim Aaanthor gibi eski dünya kentleri bile, bunun gibi kapıları inşa eden ırkların yaşadığı zamanları hayal bile edemezlerdi.

Durmuş bu unutulmuş şehir neresidir diye düşünürken, yukarıdan biri onlara seslendi. Her ikisi de yukarı baktı. Orada yüksek duvarın kenarından sarkmış biri vardı.

Saçları kumral, teni beyazdı —Virginalı John Car-

ter'ın teninden bile beyazdı. Geniş alınlı, zeki bakan iri gözlüydü.

Kullandığı dil aşağıdaki iki kişi için anlaşılabilirdi ancak bununla kendi Barsoom dilleri arasında da belirgin bir fark vardı.

"Kimsiniz?" diye sordu. "Burada Lothar'ın kapısı önünde ne işiniz var?"

"Dostuz" diye cevap verdi Carthoris. "Bu, Torquaslar tarafından kaçırılan prenses Ptarthlı Thuvia. Ben Helium'un Jeddakı Tardos Mors hanesinden bir prens, Heliumlu Carthoris'im ve Mars'ın Kumandanı John Carter ile karısı Dejah Thoris'in oğluyum."

"Ptarth mı?" diye tekrarladı adam. "Helium mu?" Başını salladı. "Bu yerleri hiç duymadım, ne de Barsoom'da senin gibi tuhaf renkli bir ırkın yaşadığını biliyordum. Sözünü ettiğin bu yerler neredeler? En yüksek kulemizden bakınca Lothar'dan başka kent görmedik."

Carthoris kuzey doğuyu işaret etti.

"Helium ve Ptarth bu taraftalar" dedi. "Helium, Lothar'a uzaklığı sekiz bin haad'dan fazla, Ptarth ise Helium'un dokuz bin beş yüz haad kuzey doğusunda yer alıyor."*

---

* Barsoom'da *ad* temel uzunluk ölçü birimidir. Dünyadaki 30 cm.ye eşittir. Daha önce de yaptığım gibi, genellikle Barsoom'daki zaman, uzaklık vb. ölçülerini, Dünya okuyucuları tarafından daha kolay anlaşılacak şekilde, Dünya'daki eşdeğerlerine çevirdim. Daha titiz düşünenler için Mars'ın uzunluk ölçüm tablosunu bilmek ilginç olabilir ve bu yüzden onu burada veriyorum:
10 sofad = 1 ad
200 ad = 1 haad
100 haad = 1 karad
360 karad = Ekvatordan Mars'ın çevresi.
Bir haad veya Barsoom mili, Dünya ölçüsüyle yaklaşık 713 metredir. Bir karad bir derecedir. Bir sofad Dünya ölçüsüyle yaklaşık 13.5 cm.dir.

Adam yine başını salladı.

"Lothar'ın tepelerinin ötesini hiç bilmem. Orada da korkunç Yeşil Torquas kabileleri dışında hiçbir şey yaşamaz. Onlar da bu vadi ve Lothar dışında bütün Barsoom'u fethettiler. Belirli aralıklarla bizi yok etme çabalarını tekrar etseler de burada onlara çağlar boyunca meydan okuduk. Torquasların dış dünyayı vassalları haline getirdikleri o ilk zamanlarda ele geçirdikleri kölelerin soyundan değilseniz nereli olduğunuzu tahmin edemem, ama kendileri dışında diğer tüm ırkları yok ettiklerini duymuştuk."

Carthoris Torquasların Barsoom'un nispeten küçük bir kısmına egemen olduklarını, bunun bile bölgelerinin Kırmızı ırkı cezbedecek bir şey barındırmadığından dolayı mümkün olduğunu açıklamaya çalıştı, ancak Lotharlılar, vahşi Yeşil Torquas kabilelerinin yaşadığı yolu izi olmayan topraklar dışında Lothar vadisinin ötesinde bir şeyi tasavvur edebiliyor gibi görünmüyorlardı.

Uzun bir görüşmeden sonra kente girmelerine izin verdi, hemen ardından tekerlek benzeri kapı yuvarlanarak açıldı, Thuvia ve Carthoris Lothar'a girdiler.

Etraflarındaki her şey zenginliklerini gösteriyordu. Caddeye bakan binaların cephelerine gösterişli oymalar yapılmıştı; kapılarla pencerelerin etrafına, bir ayak genişliğinde değerli taşlardan, karmaşık mozaiklerden ya da kabartmalar dövülmüş altın levhalardan, çoğunlukla, bu ununtulmuş halkın tarihinden parçalar resmedilmiş kenar süsleri konmuştu.

Duvarın ötesinde konuştukları kişi onları karşılamak için caddeye inmişti. Etrafında aynı ırktan yüzden fazla kişi vardı. Tümü de dökümlü giysiler giymişti, hepsi de sakalsızdı.

Tutumları düşmanca olmaktan çok ürkek bir kuşkuydu. Yeni gelenleri gözleriyle izlediler ama onlarla tek kelime etmediler.

Carthoris, şehrin kısa bir süre önce kana susamış iblislerce kuşatılmış olmasına rağmen hiçbir vatandaşın silahlı olmadığını ve etrafta asker olduğuna dair bir işarete rastlamadığını fark etti.

Tüm savaşçıların, şehri bütünüyle korumasız bırakıp tek bir üstün çabayla düşmanı def etmek için hücüm edip etmediklerini merak etti. Ev sahibine sordu.

Adam gülümsedi.

"Bugün yirmiden fazla insan, bir o kadar da kutsal banth dışında kimse Lothar'dan ayrılmadı" diye cevap verdi.

"İyi de ya askerler, okçular!" diye haykırdı Carthoris. "Tam da bu kapıdan binlercesinin çıktığını, Torquasları mahvettiğini, ölümcül okları ve banth'larıyla onları hezimete uğrattıklarını gördük."

Adam hala gülümsüyordu.

"Bak!" diye seslendi ve önündeki geniş caddeyi gösterdi.

Carthoris ve Thuvia işaret edilen yana baktılar ve orada gün ışığı altında kendilerine doğru cesur adımlarla yürüyen büyük bir okçu ordusu gördüler.

"İşte!" diye haykırdı Thuvia. "Başka bir kapıdan geri döndüler ya da belki bunlar kenti savunmak için kalan birlikler mi?"

Adam yine esrarengiz bir biçimde gülümsedi.

"Lothar'da asker yok" dedi. "Bak!"

Adam konuşurken Carthoris ve Thuvia ondan yana

dönmüşlerdi, şimdi yeniden ilerleyen birlikten tarafa döndüklerinde şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı, çünkü önlerindeki caddede in cin top oynuyordu.

Carthoris "Bugün kalabalıkların üzerine yürüyenler bunlar mıydı?" diye fısıldadı. "Onlar da mı hayaldi?"

Adam başını salladı.

"İyi de okları Yeşil savaşçıları öldürdü," diye belirtti Thuvia.

"Hadi Tario'nun huzuruna gidelim" diye cevap verdi Lotharlı. "Sana bilmek istediğini en iyi o anlatır. Ben çok konuşmuş olabilirim."

"Tario da kim?" diye sordu Carthoris.

Rehber onları bir dakika önce hayalet ordunun yürüdüğü geniş caddeye yönlendirerek "Lothar Jeddak'ı" diye cevap verdi.

Yarım saat kadar, ikisinin şimdiye kadar gördüğü en muhteşem binaların arasındaki güzel caddelerde yürüdüler. Ortalıkta çok az insan verdı. Carthoris'ın muhteşem kentin tenhalığını fark etmemesi mümkün değildi.

Nihayet kralın sarayına geldiler. Carthoris onu uzaktan görüp muhteşem heybetinden burasıdır diye tahmin ettiği yerde de çok az yaşam belirtisi olup olmadığını merak etti.

Büyük cümle kapısının önünde bile bir tek muhafız görünmüyordu, ne de görebildiği kadarıyla ilerdeki bahçelerde, Kırmızı jeddak'ların kraliyet malikhanelerinde görülene benzer insan kalabalığı vardı.

"İşte," dedi rehberleri, "Tario'nun sarayı."

Adam konuşurken Carthoris bakışlarını tekrar harikulade saraya dikti. Bir şaşkınlık haykırışıyla gözlerini

ovuşturup tekrar baktı. Hayır! Yanılmış olamazdı. Devasa kapının önünde çok sayıda nöbetçi vardı. İçeride, ana binaya giden caddenin iki yanında okçular sıralanmıştı. Bahçeler sanki çok dakik işleri varmış gibi oraya buraya hızlı hızlı gidip gelen subay ve askerlerle doluydu.

Bir orduyu yoktan var eden bu insanlar nasıl insanlardı? Thuvia'ya baktı. Belli ki dönüşüme o da tanık olmuştu.

Thuvia ürpererek ona iyice yaklaştı.

"Buna ne diyorsun?" diye fısıldadı. "Çok esrarengiz."

"Çıldırmadıysak buna dair bir açıklama bulamıyorum."

Carthoris hızla Lotharlıya döndü. Adam gülümsüyordu.

Heliumlu muhafızları işaret ederek "Daha demin Lothar'da asker yok diyordun" dedi. "Bunlar ne?"

Beriki "Tario'ya sor" diye karşılık verdi. "Birazdan huzurunda olacağız."

Bir ucunda bir adamın yüksek bir kürsü üzerinde duran pahalı bir kanepeye yaslanıp oturduğu kocaman bir salona girmeleri de uzun sürmedi.

Üçlü yaklaşırken, adam uykulu gözlerini onlara çevirdi. Yedi metre kadar kala rehberleri durdu, Thuvia ve Carthoris'e kendi yaptığını yapmalarını fısıldayarak kendini paldır küldür yere attı. Sonra elleri ve dizleri üzerinde durup, köpeğin sahibine doğru yaklaşırken yaptığına benzer biçimde başını öne arkaya sallamaya ve gövdesini oynatarak tahta doğru emeklemeye başladı.

Thuvia hızla Carthoris'e baktı. Carthoris başı yukarda, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş dimdik duruyordu. Yüzünde mağrur bir gülümseme vardı.

Platformdaki adam onu dikkatle süzüyordu, Heliumlu Carthoris de dosdoğru onun yüzüne bakıyordu.

"Bunlar da kim Jav?" diye yerde emekleyen adama sordu.

"Ey Tario, en şanlı Jeddak," diye yanıtladı Jav, "bunlar, Yeşil adamların tutsakları olduklarını söyleyerek Torquas kabileleriyle kapılarımıza gelen yabancılar. Lothar'ın çok ötesindeki şehirler hakkında tuhaf hikayeler anlatıyorlar."

"Ayağa kalk Jav" diye emretti Tario "ve bu ikisine, Tario'ya hak ettiği saygıyı neden göstermediklerini sor."

Jav ayağa kalkıp yabancılara döndü. Ayakta dikildiklerini görünce yüzü mosmor oldu. Onlara doğru atıldı.

"Yaratıklar!" diye haykırdı. "Çökün! Barsoom'un jeddaklarının sonuncusunun önünde diz çökün!"

VII. BÖLÜM
HAYALET OKÇULAR

Jav ona doğru atılırken Carthoris elini uzun kılıcının kabzasına attı. Lotharlı durdu. Koskoca salon platformdaki dört kişi dışında boştu, Jav Heliumlunun tehditkar tutumundan ötürü geri çekildi ancak Carthoris etrafını bir dolu okçuyla çevrili buldu.

Bunlar da nereden çıkmıştı? Carthoris'le Thuvia bunlara şaşkın şaşkın bakakaldılar.

Carthoris'in kılıcı kınından çıktı, aynı anda da okçular yaylarının kirişlerini çektiler.

Tario bir dirseğinin üzerinde yarı yarıya doğrulmuştu. Carthoris'in arkasına gizlenmiş olan Thuvia'yı ilk kez tam olarak gördü.

Bir elini kaldırarak "Yeter!" diye bağırdı, ama tam o anda Heliumlunun kılıcı en yakındaki düşmanın üstüne korkunç bir biçimde indi.

Keskin kenar hedefini bulduğunda Carthoris sivri ucun yere değmesine engel olamadı, sol elinin tersini alnına götürerek şaşkınlıktan açılmış gözlerle geri geri gitti. Çelik havayı kesmişti —düşmanı ortadan kaybolmuştu— odada okçular yoktu!

Tario, Jav'a, "Bunların yabancı olduğu çok belli," dedi. "Cezayı belirlemeden önce bizi bile isteye aşağıladıklarını saptayalım."

Sonra Carthoris'e döndü ama bakışları sürekli Barsoomlu prenses Thuvia'nın zırhının gizlemek yerine öne çıkardığı mükemmel vücut hatlarındaydı.

"Jeddak'ların sonuncusunun sarayının görgü kurallarını bilmeyen sen kimsin?" diye sordu.

Heliumlu, "Ben Helium Prensi Carthoris'im" diye yanıtladı. "Bu da Ptarth Prensesi Thuvia. Bizim babalarımızın sarayında insanlar kralın huzurunda secde etmezler. İlk Doğanlar'ın kendi ölümsüz tanrıçalarını parça parça etmelerinden bu yana insanlar Barsoom'daki herhangi bir taht önünde emeklemediler. Şimdi güçlü bir jeddak'ın kızı ile yine güçlü bir jeddak'ın oğlunun kendilerini böyle küçük düşüreceğini mi sanıyorsun?"

Tario uzun bir süre Carthoris'e baktı. Sonunda konuştu.

"Barsoom'da Tario'dan başka jeddak yok. Torquas kabileleri böyle bir adla onurlandırılmadıkça Lothar ırkından başka ırk da yok. Lotharlılar beyazdır, sizlerse Kırmızı tenlisiniz. Barsoom'da kadın da kalmadı. Senin arkadaşın bir kadın."

Kanepeden yarı doğruldu, öne eğildi ve işaret parmağını Carthoris'e yöneltti.

"Yalancısın!" diye bağırdı. "İkiniz de yalancısınız ve Barsoom'un jeddak'larının sonuncusu ve en güçlüsü Tario'nun huzuruna çıkıp kendi gerçekliğinizi söylemeye cüret ediyorsunuz."

"Adamı götür. Kadını bırak. İkisinin de yalan söyleyip söylemediğini anlayacağız. Sonra Jav küstahlığının cezasını çekeceksin. Çok az kaldık ama Komal beslenmeli. Yıkıl karşımdan!"

Carthoris, Jav'ın hükümdarının önünde bir kez daha

secdeye kapanırken titrediğini ve sonra ayağa kalkarak Helium Prensi'ne doğru döndüğünü görebiliyordu.

"Gel!" dedi.

"Ptarth Prensesini burada tek başına bırakıp mı geleyim?" diye haykırdı Carthoris.

Jav ona sürtünerek geçerken fısıldadı:

"Beni izle —öldürmek dışında ona zarar veremez, bunu da sen burada kal ya da kalma yapabilir. En iyisi gitmek —güven bana."

Carthoris anlamadı ama Jav'ın ısrarcı ses tonundaki bir şeyler onu ikna etti, ama onu bırakmasının kendi çıkarına olduğunu anlamasını sağlamak için Thuvia'ya bir bakış attıktan sonra da geri döndü.

Thuvia karşılık olarak ona sırtını döndü, ama öncesinde de Carthoris'in yüzünü kıpkırmızı edecek küçümseyici bir bakış fırlattı.

Bunun üzerine Carthoris ikirciklendi ama Jav onu bileğinden yakaladı.

"Gel!" diye fısıldadı. "Yoksa okçuları üzerine salacak bu kez kurtuluş da olmayacak. Havaya karşı çeliğinin işe yaramadığını görmedin mi?"

Carthoris istemeye istemeye arkasını döndü. İkisi odadan çıkarken adama döndü.

"Ben havayı öldüremezsem, bu durumda havanın beni öldürebileceğinden niye korkayım ki?"

Jav, "Torquasların okçuların önünde yıkıldıklarını görmedin mi?" diye sordu.

Carthoris başını salladı.

"Kendini korumak ya da öç almak için tek bir fırsat bulamadan karşılarında yıkılacaksın."

Konuşurlarken Jav Carthorie'i sarayın sayısız kulelerinden birindeki küçük bir odaya götürdü. Burada kanepeler vardı ve Jav, Heliumlunun oturmasını istedi.

Lotharlı bir süre tutsağını süzdü, böylece Carthoris'in varolduğunu kavradı.

Sonunda "Senin gerçek olduğuna yarı yarıya eminim" dedi.

Carthoris güldü.

"Elbette gerçeğim," dedi. "Seni kuşkulandıran ne? Beni göremiyor musun, hissedemiyor musun?"

"Okçuları da görüp hissedebiliyorum" diye cevap verdi Jav, "ama hepimiz gerçek olmadıklarını biliyoruz."

Carthoris, yüzünün ifadesiyle, gizemli okçulara –Lothar'ın havaya karışan askerlerine– her yeni göndermede gösterdiği şaşkınlığı belli etti.

"Öyleyse ne olabilirler?" diye sordu.

"Sahiden anlamadın mı?" diye sordu Jav.

Carthoris hayır anlamında başını salladı.

"Bize gerçeği söylediğine ve gerçekten de Barsoom'un başka bir yerinden ya da başka bir dünyadan olduğuna inanmaya hazırım. Ama söyle bana ülkenizde, korkunç savaş banth'ları eşliğinde öldürülen Yeşil kabilelerin kalplerine dehşet salan okçularınız yok mu?"

"Askerlerimiz var," diye cevap verdi Carthoris. "Biz Kırmızı ırk, hepimiz askeriz, ama sizinkiler gibi bizi savunacak okçularımız yok. Biz kendi kendimizi savunuruz."

Jav, "Dışarı çıkıyor ve düşmanlarınız tarafından öldürülüyorsunuz ha!" diye inanmaz biçimde haykırdı.

"Elbette" diye cevap verdi Carthoris. "Peki ya Lotharlılar?"

"Gördün ya. Dışarı ölümsüz okçularımızı yolluyoruz —ölümsüzler çünkü can taşımıyorlar, yalnızca düşmanlarımızın imgelemlerinde varlar. Bizi savunan, düşmanın gözünde ete kemiğe bürünmesi için hayali savaşçılardan oluşan lejyonlar gönderen gerçekte bizim muazzam zihinlerimizdir.

"Onları görüyorlar —yaylarının kirişlerini çektiklerini görüyorlar— okların isbet edecek biçimde kalplerine doğru hızla geldiklerini görüyorlar. Ölüyorlar da —gerçek diye belletilerek öldürülüyorlar."

"Peki ya öldürülen okçular?" diye haykırdı Carthoris. "Ölümsüzler demiştin, cesetlerinin savaş alanında dağ gibi yığıldığını gördüm. Bu nasıl oluyor?"

Jav, "Sahneye gerçeklik katmaktan başka bir şey değil," diye yanıtladı. "Torquaslar karşılarında etten kemikten yaratıklar olmadığını düşünmesinler diye kafamızda bizi savunanların çoğunun öldürüldüklerini kurguluyoruz.

"Bir kez zihinlerine bu hakikat yerleşti miydi, pek çoğumuzun düşüncesi böyle, artık ölümcül okların değdiğini gerçek diye bellemekle avlanmayacaklar çünkü hakikatin gerçek diye belletmesi daha güçlüdür ve daha güçlü gerçek diye belleme galip gelir —yasa budur."

"Peki ya banth'lar?" diye sordu Carthoris. "Onlar da mı gerçek diye bellenen yaratıklar?"

Jav "Onların bazıları gerçek?" diye cevap verdi. "Torquasların peşindeki okçulara eşlik edenler gerçek değil. Amaç hasıl olup düşman bozguna uğratıldıktan sonra okçular gibi asla geri dönmeyip ortadan yok oldular.

"Alanda kalanlar gerçek. Torquasların ölülerini yesinler diye salıverdiğimiz leş yiyiciler. Bu şey aramızdaki gerçekçiler tarafından talep ediliyor. Ben bir gerçekçiyim. Tario ruhanicidir.

"Ruhaniciler madde diye bir şey olmadığını, her şeyin zihin olduğunu ileri sürerler. Onlar hiçbirimizin dostlarımızın imgelemleri dışında, maddi olmayan, görünmez olan zihinsellik dışında var olamayacağını söylerler.

"Tario'ya göre duvarlarımızın dibinde ölü Torquaslar olmadığını, hiç olmayacağını ve leş yiyici banth'lara gerek olmadığını kurmak için hepimizin imgelemimizi birleştirmemiz gerekiyor."

"Böyleyse Tario'nun inançlarına bağlı değilsin, değil mi?" diye sordu Carthoris.

"Ancak kısmen" diye cevapladı Lotharlı. "Gerçekte bazı ruhani yaratıklar olduğuna inanıyorum, aslında olduğunu biliyorum. Tario da böyle. Halkının imgelemi dışında varlığı yok.

"Kuşkusuz, bütün gerçekçiler tüm ruhanilerin imgelemin birer ürünü olduğu ileri sürerler. Onlar yiyeceklerin gerekli olmadığını ileri sürmekle kalmazlar yemek de yemezler, ama en ilkel zeka bile gerçek varlığı olan yaratıklar için yiyeceğin zorunluluk olduğunun farkındadır."

"Evet," diye onayladı Carthoris, "bugün ağzıma tek lokma koymayan ben sana katılıyorum."

"Özür dilerim" dedi Jav. "Oturup karnını doyur," dedi ve elini sallayarak, konuşmadan önce orada olmayan, üstü tıka basa dolu bir masayı işaret etti. Carthoris olmadıklarından emindi çünkü odayı gözleriyle birkaç kez dikkatli bir biçimde taramıştı.

"İyi ki," diye devam etti Jav, "bir ruhaninin eline düşmemişsin. O zaman gerçekten aç kalırdın?"

"İyi de," diye haykırdı Carthoris, "bu gerçek yiyecek değil —daha bir dakika önce burada değillerdi ve gerçek yiyecek yoktan var olmaz."

Jav incinmiş görünüyordu.

"Lothar'da gerçek yiyecek veya su yok" dedi; "ne de çağlar boyunca var oldu. Yine de şimdi de karşında gördüğün üzere tarihin başlangıcından bu yana vardık. Böyleyse sen de varolabilirsin."

"Ama senin bir gerçekçi olduğunu sanıyordum" diye haykırdı Carthoris.

"Aslında," diye haykırdı Jav, "bu cömert ziyafetten daha gerçekçi ne olabilir ki? İşte ruhanicilerden en çok farklı olduğumuz yer burası. Yiyecek hayal etmemizin gereksiz olduğunu söylüyorlar, ama yaşamın devamı için günde üç kez doyurucu yemek yememiz gerektiğini bulduk.

"Kişinin yediği yiyeceğin sindirim süreci sırasında birtakım kimyasal değişikliklere uğraması gerekiyor, sonuç elbette harap dokuların yenilenmesi oluyor.

"Başka başka görünümlerin yorumlanmasında farklı düşünüyor olsak da artık hepimiz zihnin her şey olduğunu biliyoruz. Tario, töz diye bir şeyin olmadığını, her şeyin beynin tözsüz maddesinden yaratıldığını ileri sürüyor.

"Ancak biz gerçekçiler daha iyisini biliyoruz. Zihnin tözü yaratamasa bile tözü koruma gücü olduğunu biliyoruz —töz hala açık bir soru. Böylece biliyoruz ki, fizik bedenlerimizi korumak için tüm organlarımızın düzgün çalışmasını sağlamalıyız.

"Bunu, yiyecek düşüncelerini maddileştirerek ve bu şekilde yaratılan yiyecekleri yiyerek başarırız. Çiğniyo-

ruz, yutuyoruz, sindiriyoruz. Tüm organlarımız, sanki maddi gıda yemişiz gibi çalışır. Peki sonuç ne? Sonuç ne olmalı? Kimyasal değişiklikler hem doğrudan hem de dolaylı gerçek diye belleme yoluyla gerçekleşir ve biz yaşayıp gelişiriz."

Carthoris önündeki yiyeceğe baktı. Yeterince gerçek gibiydi. Bir lokma aldı. Gerçekti. Lezzetliydi de. Ağız tadı bile tamamdı.

Carthoris atıştırırken Jav da onu gülümseyerek izledi.

"Doyurucu değil mi?" diye sordu.

"Öyle olduğunu kabul etmeliyim" dedi Carthoris. "Söylesene Tario ve yiyeceğin gerekli olmadığını ileri süren diğer ruhaniciler nasıl hayatta kalıyor?"

Jav başını kaşıdı.

"Bu sıklıkla tartıştığımız bir soru," diye yanıtladı. "Ruhanicilerin var olmadığına dair elimizdeki en güçlü kanıt bu, ama Komal'dan başka kim bilebilir ki?"

"Komal da kim?" diye sordu Carthoris. "Jeddak'ının da ondan söz ettiğini işittim.

Jav, Heliumlunun kulağına doğru eğildi, konuşmadan önce korkuyla etrafına bakındı.

"Komal özdür" diye fısıldadı. "Ruhaniciler bile imgelemi tözün görünümüne iletmek için zihnin kendisinin tözü olması gerektiğini kabul ederler. Çünkü gerçekten töz diye bir şey olmasaydı, telkin diye bir şey de olmazdı —varolmayan şey imgelenemez de. İzleyebiliyor musun?"

Kuru bir ses tonuyla "Eh şöyle böyle" diye cevap verdi Carthoris.

"Dolayısıyla öz töz olmalı" diye devam etti Jav. "Ko-

mal bir bakıma Her şeyin özüdür. Töz tarafından korunur. Yer. Gerçek şeyler yer. İşin doğrusu gerçekçileri yiyor. Bu da Tario'nun işi.

"Yalnızca kendimizin gerçek olduğumuzu ileri sürdüğümüze göre, tutarlı olmak adına, yalnızca bizim Komal için uygun yiyecek olduğumuzu kabul etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Komal insan mı?" diye sordu Carthoris.

"Söyledim sana o Her Şey" diye cevap verdi Jav. "Onu senin anlayacağın kelimelerle nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O başlangıç ve sondur. Beyni imgelerle besleyen töz Komal'ın bedeninden yayıldığı için bütün yaşam Komal'dan fışkırır.

"Komal yemek yemeyi bırakırsa, Barsoom'daki tüm yaşam sona erecektir. O ölemez ama yemeyi, dolayısıyla da yayma işini bırakabilir."

"Peki o sizin inancınızın erkek ve kadınlarıyla mı besleniyor?" diye haykırdı Carthoris.

"Kadınlar! Lothar'da kadın yok. Lotharlı dişilerin sonuncusu yüzlerce yıl önce, Yeşil kabileler başımıza bela olup bizi dünyanın dört bir yanından bu son saklanma yerimize, zaptedilemez kalemiz Lothar'a kovaladığı sıralarda yarı kurumuş denizleri çevreleyen çamurlu ovalarda yaptığımız zor ve korkunç yolculukta can verdi.

"Milyonlarca kişiden Lothar'a ancak yirmi bin erkek ulaştı. Aralarında kadınlar ve çocuklar yoktu. Kadınlar ve çocukların hepsi yolculuk sırasında can verdi.

"Zaman geçtikçe biz de ölüyorduk, Büyük Hakikat bize zihin her şeydiri vahyettiğinde ırkımız hızla tükenmenin eşiğine gelmişti. Güçlerimizi mükemmel hale getirmeden önce pek kişi öldü ama sonunda ölümün yal-

nızca bir zihin durumu olduğunu tam olarak anladığımızda ölümü alt ettik.

"Bunu zihin-insanların yaratılması ya da imgelemlerin maddileşmesi izledi. Bunu ilkin Torquaslar çekildiğimiz yeri keşfettikleri zaman kullanıma soktuk ve Lothar vadisinin tek küçücük girişini bulmalarının uzun yıllar alması bizim için bir şanstı.

"O gün ilk okçularımızı onların üzerine sürdük. Amaç çok sayıda okçuyu surlar üzerinde toplayıp onları korkutup kaçırmaktı. Bütün Lothar ruhani ordumuzun ok ve yaylarıyla doldu taştı.

"Ama Torquaslar korkmadı. Hayvandan beterdirler, korku nedir bilmezler. Surlarımıza saldırdılar, birbirlerinin omzuna çıkarak surların tepesine insandan merdiven yaptılar ve üzerimize saldırıp bizi yok etmek üzereydiler.

"Okçularımız bir tek ok bile atmamıştı —biz onları surlar üzerinde o yana bu yana koşup düşmana tehditler savursunlar diye yapmıştık.

"O anda aklıma bir şey denemek geldi —*büyük bir şey*. Muazzam zekamı kendi yarattığım okçular üzerine odakladım —her birimiz zihninin ve imgeleminin yettiği kadarıyla okçu üretir ve yönetiriz.

"İlk defa yaylarına ok takmalarını sağladım. Yeşil adamların kalplerine nişan almalarını sağladım. Yeşillerin bütün bunları görmesini sağladım, sonra okların uçtuğunu görmelerini, nihayet okların kalplerini deldiğini düşünmelerini sağladım.

"Bütün gerekli olan buymuş. Yüzlercesi surlardan yuvarlandı, dostlarım yapmış olduğum şeyi görünce onlar da benim yaptığımı yaptı; Torquaslar derhal oklarımızın menzilinin gerisine çekildiler.

"Onları her uzaklıktan öldürebilirdik ama ilkinden bu yana tek bir savaş kuralımız vardı: gerçekçiliğin kuralı. Biz hiçbir şey yapmıyoruz ya da daha doğrusu okçularımızın düşmanın görüş alanında, düşmanın kavrayışının ötesinde hiçbir şey yapmamasını sağlıyoruz.

"Fakat Torquaslar ok menzilinin gerisine çekildikten sonra, korkunç tüfekleriyle bize döndüler ve sürekli ateş ederek surlarımız içindeki hayatı çekilmez kıldılar.

"O zaman aklıma okçularımızı kapıdan çıkarıp üzerlerine saldırtmak fikri geldi. Ne kadar iyi işlediğini bugün kendi gözlerinle gördün. Yüzlerce yıldır ara ara üzerimize geldiler, ama sonuç her zaman aynı oldu."

"Bunların hepsi senin zekanın ürünü mü, Jav?" diye sordu Carthoris. "Sanırım halkının meclislerinde yüksek yerlerdesin."

"Öyleyim," dedi Jav, gururla. "Tario'dan sonra geliyorum."

"Peki o zaman tahta niye öyle yaklaşıyorsun?"

"Tario öyle istiyor. Beni kıskanıyor. Beni Komal'a yedirmek için ufak bir bahane arıyor. Bir gün benim onun gücünü elinden alacağımdan korkuyor."

Carthoris birden bire fırlayıp masadan kalktı.

"Jav!" diye haykırdı. "Hayvanın tekiyim! Ptarth Prensesi orada hala aç duruyorken ben burada karnımı doyuruyorum. Dönüp ona yiyecek götürelim."

Lotharlı başını salladı.

"Tario buna izin vermeyecektir. Onu ruhanici yapacağına kuşku yok."

"Ama ona gitmem gerekiyor" diye diretti Carthoris. "Lothar'da kadın yok diyorsun. O zaman erkekler ara-

sında olsa gerek ve eğer öyleyse niyetim, gerekirse onu savunabileceğim bir yere yakın olmak."

"Tario istediğini yapar" diye diretti Jav. "Seni gönderdi ve o seni çağırana kadar geri dönemezsin."

"Öyleyse gelmem istenmeden gideceğim."

"Okçuları unutma," diye uyardı Jav.

"Unutmam," dedi Carthoris, ama Lotharlının ağzından kaçırdığı başka bir şeyi—muhtemelen tahminden başka bir şey değil ama bir zorunluluk ortaya çıkarsa, boş bir umut bağlamaya değer bir şeyi— hatırladığını da Jav'a söylemedi.

Carthoris odadan çıkar oldu. Jav önüne geçerek yolunu kapattı.

"Senden hoşlandım Kırmızı adam" dedi ama unutma Tario hala benim jeddak'ım ve Tario burada kalmanı emretti."

Carthoris cevap vermek üzereyken, her ikisinin kulaklarına uzaktan yardım isteyen bir kadının çığlıkları geldi.

Helium Prensi Lotharlıyı bir kenara itip yalın kılıç koridora fırladı.

VIII. BÖLÜM
HÜKÜM SALONU

Ptarthlı Thuvia Carthoris'in Tario'nun huzurundan ayrılıp kendisini yalnız bıraktığını görünce birden dehşete kapıldı.

Görkemli odaya gizemli bir hava hakimdi. Mobilyalar ve döşemeler zenginlik ve kültürü yansıtıyordu, ayrıca oda baştan sona çoğu kez kraliyet işlerinin sahnesi olduğu izlenimini taşıyordu.

Çevresinde, girişte ya da koridorda kendisinden ve muhteşem işlemeli kraliyet koltuğunda arkasına yaslanıp yarı kapalı gözlerle kendisini süzen Tario'dan, jeddak'tan başkasının olduğuna dair bir iz de yoktu.

Jav ve Carthoris'in ayrılmasından sonra bir süre daha kendisine dikkatle baktı. Sonra konuştu.

"Yaklaş," dedi ve Thuvia yaklaşınca da: "Sen kimin yaratığısın? Kim kendi kadın imgelerini maddileştirmeye cüret etti? Bu Lothar'ın geleneklerine ve kraliyet fermanlarına aykırıdır. Söyle bana kadın kimin beyninden fışkırdın? Jav'ın mı? Yok, inkar etme. O kıskanç gerçekçiden başkası olamayacağını biliyorum. Beni ayartmaya çalışıyor. Cazibenin büyüsüne kapıldığımı görecek, sonra da o, senin efendin benim kaderimi ve sonumu belirleyecek. Her şeyin farkındayım! Her şeyin farkındayım!"

Öfke ve kızgınlıktan Thuvia'nın kan beynine sıçradı. Başı dimdik, güzel dudaklarında mağrur bir kıvrım.

"Ettiğin laflardan hiçbir şey anlamıyorum. Ben Ptarth Prensesi Thuvia'yım. Hiçbir erkeğin 'yaratığı' değilim. Bugüne kadar ne Jav dediğin kişiyi gördüm, ne de Barsoom'un en büyük uluslarının bile düşüne girmeyecek senin gülünç kentini.

"Benim cazibem ne senin için ne de senin gibiler için. Karşılığı taht bile olsa ne satılık ne de ödünç verilir bir şey. Onları kötü gücünle kazanmana gelince..." Cümlesini biçimli omuzlarını silkerek ve biraz küçümseyici bir kahkahayla bitirdi.

Thuvia bitirdiğinde Tario kanepenin kenarında oturuyordu, ayakları yerdeydi. Artık yarı kapalı gözlerle değil, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle öne doğru eğilmişti.

Kızın sözlerinin ve tavırlarının lèse majesté'sini [küstahlığını] fark etmemiş gibiydi. Belli ki konuşmasında bundan daha şaşırtıcı ve ilginç bir şey vardı.

Yavaşça ayağa kalktı.

"Komal'ın dişleri adına!" diye mırıldandı. "Ama sen *gerçeksin*! *Gerçek* bir kadın! Rüya değil! Aklın boş ve aptalca oyunu değil!"

Ellerini iki yana açarak ona doğru bir adım attı.

"Gel!" diye fısıldadı. "Gel, kadın! Yüzlerce yıldır senin geleceğin günü hayal ettim. Şimdi buradasın, gözlerime inanamıyorum. Şimdi bile senin gerçek olduğunu bilmeme rağmen yalan olmandan korkuyorum."

Thuvia geri çekildi. Adamın çıldırdığını düşündü. Eli hançerinin mücevherli kabzasına gitti. Adam bunu görüp durdu. Gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. Sonra

kızın beynini delecek gibi derhal romantik ve etkileyici oldular.

Thuvia birden bir değişiklik hissetti. Nedenini anlayamadı, ama karşısındaki adam bir şekilde kalbinde yeni bir ilişki kurmaya başladı.

Artık tuhaf ve gizemli bir düşman değil eski ve güvenilir bir dosttu. Eli hançerin kabzasından uzaklaştı. Tario iyice yaklaştı. Nazik, dostça sözler söyledi ve kadın ona kendisinin gibi görünen ancak bir başkasının sesiyle cevap verdi.

Adam artık onun hemen yanındaydı. Eli omzundaydı. Gözleri gözlerindeydi. Kadın adamın yüzüne baktı. Adamın bakışı kadının içindeki gizli bir duygu pınarının içinden geçiyor gibiydi.

Ani bir huşu içerisinde aralandı ve bilincinde ortaya çıkan iç benliğinin tuhaf ifşasına hayret etti. Tario'yu hep tanımıştı. Onun için arkadaştan öteydi. Ona biraz daha yaklaştı. Hızlı bir ışık çakmasıyla hakikati bilmişti. Lothar Jeddak'ı Tario'yu seviyordu! Onu her zaman sevmişti.

Taktiğinin başarısını gören adam, hafif bir memnuniyet gülümsemesini engelleyemedi. Yüz ifadesinde mi bir şey vardı, yoksa sarayın uzak bir odasındaki Heliumlu Carthoris'ten daha güçlü bir gerçek diye belleme mi geldi, kim bilebilir? Ama adamın tuhaf, hipnotik etkisini aniden ortadan kaldıran bir şey oldu.

Sanki gözlerinden bir maske kalkmıştı, Thuvia birden Tario'yu eskiden nasıl görmüşse öyle gördü ve ve Barsoom'da yaygın olan oldukça gelişmiş zekanın garip tezahürlerine alışık olduğu için, ciddi bir tehlikede olduğunu bilecek kadar hakikati çabucak sezdi.

Hızla geri çekilip kendisini onun ellerinden kurtardı.

Ama bu bir anlık temas Tario'nun içindeki sevgisiz varlığın uzun süredir örtük bütün tutkularını uyandırmıştı.

Adam boğuk bir haykırışla kadına doğru atıldı, kollarını ona dolayıp öpmeye çalıştı.

"Kadın!" diye haykırdı. "Sevgili kadın! Tario seni Lothar'ın kraliçesi yapacak. İşit beni! Barsoom jeddak'larının sonuncusunun aşkını işit."

Thuvia kendini bu kucaklayıştan kurtarmaya çabaladı.

"Dur, yaratık!" diye haykırdı. "Dur! Ben seni sevmiyorum. Dur, yoksa imdat diye bağıracağım!"

Tario güldü.

"'İmdat diye bağıracağım,'" diye yansıladı. "Lothar'ın koridorlarında çağrına cevap verebilecek kim var? Tario'nun huzuruna davet edilmeden girmeye kim cesaret edebilir?"

"Ptarthlı Thuvia'ya hakaret ettiğini düşünürse gelip seni tahtından indirecek bir kişi var."

"Kim, Jav mı?" diye sordu Tario.

"Jav değil, ne de başka bir Lotharlı, gerçek bir erkek, gerçek bir savaşçı, Heliumlu Carthoris."

Adam bir kez daha güldü.

"Okçuları unutuyorsun" diye hatırlattı. "Senin Kırmızı savaşçın benim korkusuz birliklerim karşısında ne yapabilir ki?"

Onu tekrar kabaca yakalayıp kanepeye doğru sürükledi.

"Kraliçem olmassan kölem olursun" dedi.

"Asla!" diye haykırdı kız.

Thuvia bu tek kelimeyi ederken sağ elini hızla hareket ettirdi, onu bırakan Tario, iki elini yanlarına bastırıp sendeleyerek geri çekildi. Aynı anda oda okçularla doldu, sonra da Lothar'ın jeddakı mermer zemine baygın serildi.

Bilincini kaybettiği anda okçular oklarını Thuvia'nın kalbine atmak üzereydiler. Şimdi kendisini Heliumlu Carthoris'in bile kurtaramayacağını bilmesine rağmen, ağzından bir yardım çığlığı koptu.

Sonra gözlerini kapatıp sonunu bekledi. Bedenine ok değmedi. Cellatlarını neyin alıkoyduğunu görmek için gözlerini açtı.

Salon kendisi ve beyaz mermeri lekeleyen kan gölü içinde ayakları dibinde hareketsiz yatan Lothar jeddak'ı dışında boştu. Tario hareketsizdi.

Thuvia şaşırmıştı. Okçular neredeydi? Neden oklarını fırlatmamışlardı? Tüm bunlar ne demeye geliyordu?

Daha bir dakika önce salon, belli ki jeddak'larını korumak için çağrılan silahlı adamlarla esrarengiz bir biçimde dolmuştu, ama şimdi, Thuvia'nın yaptığı gözlerinin önündeyken kendisini uzun, keskin bıçağını daldırdığı hükümdarlarının bedeniyle baş başa bırakarak geldikleri gibi gizemli bir biçimde yok olmuşlardı.

Kız önce okçuların dönüşüne dair bir iz var mı diye, sonra da bir kaçış yolu var mı diye kaygılı bir biçimde etrafa bakındı.

Platformun arkasındaki duvarda ağır duvar halılarıyla gizlenmiş iki küçük kapı girişi vardı. Thuvia, arkasındaki dairenin sonunda bir savaşçının zırhının şıngırtısını duyduğunda bunlardan birine doğru hızla koşuyordu.

Ah, biraz daha zamanı olsaydı duvar halılarının oldu-

ğu yere ulaşabilecek, belki bunların arkasında bir kaçış yolu bulacaktı, ama artık çok geçti, fark edilmişti!

Kayıtsız bir biçimde kaderiyle yüzleşmek için döndü ve karşısında, elinde parıldayan kılıcıla geniş salonda kendisine doğru hızla koşan Carthoris vardı.

Günlerce Heliumlunun niyetinden şüphe etmişti. Kaçırılmasında payı olduğunu düşünmüştü. Kader kendilerini yan yana getirdiğinden bu yana, Lothar'daki tuhaf ve tekinsiz olaylar kendisini şaşırtmadıkça Carthoris'in söylediklerine üstünkörü karşılıklar vermekten daha fazlasını yapmamıştı.

Heliumlu Carthoris'in kendisi için savaşacağını biliyordu, ama onu kendisi için mi yoksa başkası için mi kurtaracağı konusunda şüpheleri vardı.

Kaol Jeddak'ı Kulan Tith'in nişanlısı olduğunu biliyordu ama kaçırılmasında payı olmuşsa onu harekete geçiren şeyler arkadaşına duyduğu sadakat ya da onun onuruna duyduğu saygı olamazdı.

Yine de, onu, güzel gözleri kendisinin güvenliği için endişeyle dolmuş, savaşçı Mars'ın savaşçılarındaki en iyi şeyleri temsil eden görkemli endamıyla Lotharlı Tario'nun kabul salonunda kendisine doğru yaklaşırken görünce, böylesine görkemli bir dış görünüşün altında en ufak bir hainlik izinin gizlendiğine ihtimal vermedi.

Hayatı boyunca hiçbir erkeğin kendisine bu kadar hoş görünmediğini düşündü. Onu karşılamak üzere ileri atılmaktan kendini zor alıkoydu.

Carthoris'in kendisine aşık olduğunu biliyordu, ama Kulan Tith'in sözlüsü olduğunu zamanında hatırladı. Yanlış anlamasın diye Heliumluya minnettarlık duyduğunu göstermek için kendine güvenemiyordu.

Carthoris şimdi yanına varmıştı. Bir bakışta salondaki manzarayı görmüştü —jeddak'ın yere serilmiş hareketsiz bedeni —kızın gizlenmiş çıkışa doğru hızla koşuşu.

"Sana zarar verdi mi, Thuvia?" diye sordu.

Görebilsin diye kana bulanmış bıçağını kaldırdı.

"Hayır," dedi, "zarar vermedi."

Carthoris'in yüzünü acımasız bir gülümseme aydınlattı.

"İlk atamıza şükürler olsun" diye mırıldandı. "Şimdi de bakalım Lotharlılar artık jeddak'larının olmadığını anlamadan bu lanetli şehirden kaçmayı başarabilecek miyiz?"

Damarlarında Virginialı John Carter'la Heliumlu Dejah Thoris'in kanının dolaştığı, üzerinde çok iyi oturan sağlam bir otoriteyle, elini tuttu ve salonun karşı tarafına dönerek Jav'ın onları günün erken saatlerinde jeddak'ın huzuruna getirdiği büyük kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü.

Diğer biri başka bir girişten salona girdiğinde neredeyse eşiğe ulaşmışlardı. Salona gelen Jav'dı. O da bir bakışta durumu anladı.

Carthoris yüzünü ona çevirdi, kılıcı elinde hazırdı ve iri vücudu kızın incecik bedenini kalkan gibi koruyordu.

"Gel, Lotharlı Jav!" diye haykırdı. "Şu işi hemen halledelim çünü yalnızca birimiz Ptarthlı Thuvia'yla bu salondan canlı çıkabilir." Sonra adamın kılıç taşımadığını görerek haykırdı: "Ya okçularını çağır ya da hayalet şehrin dış kapılarını güvenli bir şekilde geçene kadar tutsağım olarak bizimle gel."

Meydan okumaya aldırış etmeden "Tario'yu öldür-

dün!" diye haykırdı Jav. "Tario'yu öldürdün! Yerde kanını gördüm —gerçek kan— gerçek ölüm. Sonuçta Tario benim kadar gerçek. Acak o ruhaniciydi. Yediği içtiği maddi şeyler olmayacaktı. Haklı olduklarından olabilir mi? Valla biz de haklıyız. Bunları yüzlerce yıldır tartışıyoruz —her birimiz diğerinin yanıldığını söylüyor.

"Ama artık öldü. Buna sevindim. Artık Jav kendisi olacak. Jav şimdi Lothar Jeddak'ı olacak!"

Bitirmişti ki Tario gözlerini açtı ve hızla doğrulup oturdu.

"Hain! Katil!" diye, sonra da —Barsoom'un muhafızı— "Kadar! Kadar!" bağırdı.

Jav bembeyaz oldu. Karın üstü yatıp Tario'ya doğru kıvrıla kıvrıla ilerledi.

"Jeddak'ım, Jeddak'ım!" diye sızlandı. "Jav'ın bu işte parmağı yok. Jav, senin sadık Jav'ın, tam salona girmişti ki, seni yerde yüzüstü yatarken buldu, bu iki yabancı da çıkmak üzereydi. Bu nasıl oldu bilmiyorum. İnan bana ey şanlı Jeddak!"

"Kes sesini seni haydut!" diye haykırdı Tario. "Dediklerini duydum: Ama artık öldü. Buna sevindim. Artık Jav kendisi olacak. Jav şimdi Lothar Jeddak'ı olacak!'

"Hain, nihayet gerçek yüzünü öğrendim. Kendi sözlerinin seni mahkum etmesi gibi bu Kırmızı yaratıkların yapıp etmeleri de kendi kaderlerini belirledi —ancak— durdu. "Ancak kadın —"

Ama devamı gelmedi. Carthoris ne söyleyeceğini tahmin ederek sözlerini bitirmeden önce ileri atılmış ve ağzının üstüne tokatı patlatmıştı.

Tario öfke ve utanç içinde köpürdü.

"Bir daha Ptarth Prensesi'ne hakaret edersen," diye

uyardı Heliumlu, "kılıç kullanmadığını unutacağım — kaşınan elime sonsuza kadar hakim olamam."

Tario, platformun arkasındaki küçük kapılara doğru geriledi. Konuşmaya çalışıyordu ama yüz kasları o kadar korkunç seyiriyordu ki uzunca bir süre tek kelime edemedi. Nihayet anlaşılır biçimde konuştu.

"Geber!" diye bağırdı. "Geber!", sonra da arkasındaki çıkışa doğru döndü.

Jav dehşet içinde çığlık atarak ileri atıldı. "Merhamet et Tario! Merhamet!" Unutma asırlar boyunca sana sadık bir biçimde hizmet ettim. Şimdi beni korkunç bir ölüme mahkum etme. Beni bağışla! Beni bağışla!"

Ama Tario sadece alaycı bir kahkaha attı ve küçük kapıyı gizleyen perdelere doğru ilerlemeye devam etti.

Jav Carthoris'e döndü.

Carthoris de Jav gibi yaptı ama "Barsoom jeddak'larının sonuncusu" onlardan epey hızlıydı. Tario'nun arkasında kaybolduğu duvar halılarına ulaştıklarında, karşılarında ilerlemelerini engelleyen ağır bir taş kapı buldular.

Jav dehşetten titreyerek yere yığıldı.

"Hadi, adam!" diye bağırdı Carthoris. "Daha ölmedik. Derhal caddelere dalıp şehri terk etmeye çalışalım. Hala hayattayız ve yaşıyorken kendi kaderlerimizi belirlemeye çalışabiliriz. Korkudan yere yığılmak neye yarar? Kalk, biraz adam ol!"

Jav başını salladı.

"Muhafızları çağırdığını işitmedin mi?" diye inledi. "Ah, keşke onu yakalayabilseydik! O zaman bir umut olabilirdi, ama bizden hızlıydı."

"Tamam tamam" diye bağırdı Carthoris sabırsızca. "Muhafızları çağırdıysa ne olmuş? Onlar geldikten sonra endişelenecek epey vakit olacak —şimdilik jeddak'larının çağrısına itaat etmek için kendilerini zorladıklarına dair bir işaret yok."

Jav kederle başını salladı.

"Anlamıyorsun," dedi. "Muhafızlar çoktan gelip gittiler bile. Onlar işlerini yaptılar, biz kaybettik. Çıkışlara baksana."

Carthoris ve Thuvia gözlerini büyük salonun duvarlarındaki birkaç kapıya çevirdiler. Her biri devasa taş kapılarla sıkıca kapatılmıştı

"Yani?" diye sordu Carthoris.

"Ölüme yazgılıyız," diye fısıldadı Jav hafifçe.

Bundan başka söz etmeyecekti. Jeddak'ın koltuğunun ucuna ilişip bekledi.

Carthoris Thuvia'nın yanına gidip elinde kılıç bekledi, kendilerine görünmez düşmanlar saldırmasın diye cesaret dolu bakışlarıyla durmadan büyük salonu tarıyordu.

Saatlerce diri diri gömüldükleri mezarlarının sessizliğini bozan bir çıt çıkmadı. Cellatlarına ölümlerinin zamanı ve ne şekilde olacağına dair bir işaret verilmedi. Belirsizlik korkunçtu. Heliumlu Carthoris bile korkunç bir baskı hissetmeye başladı. Ölümün elinin nasıl ve nereden vuracağını bilseydi, onunla korkusuzca karşılaşabilirdi, ama katillerin planlarını bilmemekten kaynaklanan bu korkunç gerginliğe uzun süre katlanmak ağır geliyordu.

Ptarthlı Thuvia ona iyica yaklaştı. Kolunu onun koluna dayayınca kendisini daha bir güvende hissetti. O bildik gülümsemesiyle Thuvia'ya döndü.

"Bizi ölümle korkutmaya çalışacaklar gibi görünüyor" dedi gülerek ve "utanarak itiraf etmeliyim ki az daha benim üzerimde de başarılı olacaklardı."

Lotharlı korku dolu bir çığlık attığında Thuvia cevap vermek üzereydi.

"Sonumuz geldi!" diye haykırdı. "Sonumuz geldi! Yer! Yer! Ah, Komal, merhamet et!"

Thuvia ve Carthoris'in meydana gelen garip hareketin farkına varmaları için yere bakmalarına gerek yoktu.

Yerdeki mermer kaplamalar dört bir yandan ortaya doğru batıyordu. İlk başta hareket yavaş yavaş olduğu için hemen hiç fark edilmedi ama şimdi zeminin açısı, kişi dizinin birini iyice kırmadan duramayacağı bir hal almıştı.

Jav, Thuvia ile Carthoris'in birden, zeminde çapı büyüdükçe huniye benzeyen küçük bir deliği fark ettikleri odanın ortasına doğru kaymaya başlamış olan kral koltuğuna yapışmış çığlıklarıyla ortalığı inletiyordu.

Artık pürüzsüz ve cilalı mermerin baş döndürücü eğiminde durmak giderek daha zor hal almıştı.

Carthoris, Thuvia'ya destek olmaya çalıştı, ancak kendisi de sürekli genişleyen açıklığa doğru kaymaya başladı.

Pürüzsüz taşa daha iyi tutunmak için zitidar derisinden sandaletlerini fırlatıp attı ve çıplak ayaklarıyla kendisini bu berbat eğime hazırladı, aynı zamanda da kollarıyla Thuvia'yı sardı.

Dehşet içindeki Thuvia kollarını adamın boynuna doladı. Yanağı Carthoris'in yanağındaydı. Görünmez ve bilinmez ölüm yanı başlarında gibiydi, görünmez ve bilinmez olduğu için de çok daha dehşet vericiydi.

"Cesaret, prensesim," diye fısıldadı.

Carthoris'in yüzüne baktığında, gülümseyen dudakları ve dehşetten etkilenmemiş, kendisinin gözlerinin derinlerine bakan cesur gözleri gördü.

Sonra zemin hızla yamuldu. Deliğe doğru düşerlerken ani bir kayma oldu.

Jav'ın çığlıklarını tuhaf ve korkunç bir biçimde duydular, sonra da üçü birden kendilerini mermerden huninin dibine sıkışmış Tario'nun kral koltuğunun üzerine yığılmış halde buldular.

Bir an için rahat nefes aldılar, ancak kısa süre sonra açıklığın genişlemeye devam ettiğini fark ettiler. Koltuk aşağı kaydı. Jav yeniden çığlığı bastı. Karanlığın içinde bilinmeyen bir ölüme düşerlerken içlerinde iğrenç bir his vardı.

IX. BÖLÜM
DÜZLÜKTEKİ SAVAŞ

Tario'nun gazabının kurbanlarının üçü de sağ salim yere indiğine göre huninin dibinden altındaki odanın zeminine kadar olan mesafe çok fazla olamazdı.

Hala Thuvia'yı sımsıkı göğsüne bastıran Carthoris yere, kız için düşüşün etkisini azaltarak kedi gibi ayakları üzerine düştü. Ayakları bu yeni salonun zeminine ancak değmişti ki kılıcı anında kullanıma hazır bir şekilde parladı. Odaya inilmiş olsa da şimdilik düşmandan eser yoktu.

Carthoris Jav'a baktı. Adam korkudan bembeyaz olmuştu.

"Bizi bekleyen kader ne?" diye sordu Heliumlu. "Söyle bana ahbab! Bana anlatmaya yetecek kadar üzerindeki dehşeti at ki ben de böylece hayatımı ve Ptarth Prensesi'nin hayatını mümkün olduğunca pahalıya satmaya hazır olabileyim."

"Komal!" diye fısıldadı Jav. "Komal bizi yalayıp yutacak!"

"Senin Tanrın mı?" diye sordu Carthoris.

Lotharlı başını salladı. Sonra odanın bir ucundaki alçak bir kapıyı işaret etti.

"Oradan üstümüze gèlecek. İşe yaramaz kılıcını bir kenara bırak aptal. Bu onu daha da öfkelendirecek ve acılarımızı daha da arttıracak."

Carthoris gülümsedi, uzun kılıcını daha sıkı kavradı.

Aynı anda dehşet bir iniltiyle kapıyı işaret etti.

"Geldi," diye inledi.

Carthoris ve Thuvia insan biçimli tuhaf ve korkunç bir yaratık görmeyi bekleyerek Lotharlının işaret ettiği yöne baktılar, ama kocaman bir banth'ın, şimdiye kadar görmüş olduklarının en kocamanı, koca kafası ile büyük yeleli omuzlarını görünce şaşırdılar.

Görkemli canavar odanın ortasına doğru yavaşça, mağrur bir biçimde ilerledi. Jav kendini yere atmıştı, vücudu Tario karşısında yaptığı kölece hareketlerle kıvranıyordu. Acımasız canavarla, bir insanla konuşur gibi konuştu, ondan merhamet diledi.

Carthoris, Thuvia ile banth arasına girdi, kılıcı canavarın onlar karşısında kazanacağı zafere karşı koymaya hazırdı. Thuvia Jav'a döndü.

"Bu Komal, senin Tanrın mı?" diye sordu.

Jav başını sallayarak onayladı. Kız gülümsedi, sonra da, Carthoris'in yanından hızla geçerek kükreyen etobura doğru bir adım attı.

Altın Uçurumlar'da banth'larla ve Lothar surlarının önündeki leşçillerle konuşmuş olduğu gibi onunla alçak ama sert tonlarla konuştu.

Canavar kükremeyi kesti. Başını eğip kedi gibi mırıldanarak yavaş yavaş kızın ayakları dibine geldi. Thuvia Carthoris'e döndü.

"Bu sadece bir banth," dedi. "Korkacak bir şey yok."

Carthoris gülümsedi.

"Korkmadım," dedi, "çünkü ben de onun banth olduğuna düşündüm, ayrıca kılıcım da elimde."

Jav doğruldu ve önündeki manzaraya baktı —Komal korkunç burnunu onun yanına sürterken narin kız da, kendisinin tanrısal olduğunu düşündüğü devasa yaratığın yelesini okşuyordu.

"Demek bu senin tanrın!" diye güldü Thuvia.

Jav şaşkındı. Komal'ı gücendirmeye cesaret edip edemeyeceğini bilemiyordu, çünkü hurafenin gücü o kadar fazladır ki düzmece bir şeye saygı duyduğumuzu bilsek bile yeni bulduğumuz kanaatlerin geçerliliğini kabul etmekte yine de tereddüt ederiz.

"Evet," dedi, "bu Komal. Yüzlerce yıldır Tario'nun düşmanları, o kursağını doldursun diye bu çukura atıldı, çünkü Komal'ın beslenmesi gerekiyor."

"Bu salondan şehrin caddelerine çıkmanın bir yolu var mı?" diye sordu Carthoris.

Jav omuz silkti.

"Bilmiyorum. Daha önce buraya hiç gelmedim ve gelmeyi aklımdan bile geçirmedim."

"Gel, bir bakalım. Bir çıkış yolu olmalı" dedi Thuvia.

Üçü birden Komal'ın ölümlerine sahne olacak salona girdiği kapıya yaklaştı. İlerisinde, uzakta küçük kapılı, alçak tavanlı bir in vardı.

Bu sıradan bir mandalın kaldırılmasıyla açıldı, oturaklarla çevrili bir arenaya girdiler.

"Burası Komal'ın herkesin önünde beslendiği yer" diye açıkladı. "Tario cesaret etseydi kaderimizin mühürleneceği yer burası olacaktı, ama senin Kırmızı adam

keskin kılıcından çok korktu ve hepimizi çukurdan aşağı gönderdi. Bu iki salonun bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Artık caddelere ve şehir kapılarına kolayca ulaşabiliriz. Ancak okçular geçişimize izin vermezler ama sırlarını bildiğimden bize zarar verecekleri konusunda kuşkum var."

Diğer bir kapıdan girip arena zemininden koltuklardan yukarıya, koridorun gerisindeki çıkışa vardılar. Bunun da ilerisinde doğrudan saraydan kenardaki bahçelere çıkan düz, geniş bir koridor vardı.

Kızın yanında kudretli Komal olduğu halde yürüdükleri için kimse onlara bir şey sormadı.

"Saray halkı —jeddak'ın maiyeti— nerede?" diye sordu Carthoris. "Şehrin caddelerinde bile neredeyse kimseye rastlamadık, yine de çevredeki her şey muazzam bir nüfusa işaret ediyor."

Jav iç çekti.

"Zavallı Lothar," dedi. "Gerçekten de bir hayalet şehridir. Bir zamanlar milyonlara varan nüfustan ancak bin kişi kaldık. Koskoca şehrimiz kendi imgelemimizin yaratıklarıyla doldu. Kendi ihtiyaçlarımız için beynimizin bu insanlarını, ancak bize açıkça görünüyorlar da, gerçekleştirmekten yana sıkıntımız yok.

"Şimdi bile görevlerini yapmak için oraya buraya koşuşturan bir dolu insan görüyorum. Balkonlarda gülen kadınlar ve çocuklar görüyorum —bunları gerçek kılmak yasak, ama yine de onları görüyorum— buradalar... Ama neden olmasın?" diye durdu. "Artık Tario'dan korkmama gerek yok —yapacağının en kötüsünü yaptı ve başarısız oldu. Sahiden neden olmasın?

"Durun dostlar" diye devam etti. "Bütün ihtişamıyla Lothar'ı görmek ister misiniz?"

Carthoris ve Thuvia, nezaketten ziyada adamın mırıldanmalarının önemini bütünüyle kavradıkları için kabul ettiklerini başlarını sallayarak gösterdiler.

Jav bir an için onlara delici bakışlarla baktı sonra bir el hareketiyle bağırdı: "Bakın!"

Gördükleri manzara muhteşemdi. Daha önce hiçbir şeyin olmadığı ıssız kaldırımlar, kıpkırmızı çayırlar, sarkmış pencere kanatları, boş kapılar şimdi mutlu, gülen sayısız insanla doluydu.

Jav alçak bir sesle "Bu geçmişte kaldı" dedi. "Bizi görmüyorlar —kadim Lothar'ın, beş okyanusun en büyüğü olan Throxus'un kıyısındaki, kadim zamanların yok olmuş ve toza toprağa karışmış Lothar'ın artık tarih olmuş geçmişinde yaşıyorlar.

"Geniş caddede dolaşıp duran şu güzel, dinç erkekleri görüyor musunuz? Onlara gülümseyen genç kızları ve kadınlar görüyor musunuz? Erkeklerin onları sevgi ve saygıyla selamladıklarını görüyor musunuz? Bunlar şehir kenarındaki iskeleye demirleyen gemilerden gelen denizciler.

"Bunlar cesur adamlar —ah, ama Lothar'ın ihtişamı soldu! Silahlarına bakın. Silah taşıyorlardı, çünkü tehlikelerle dolu beş deniz geçtiler. Bunların göçüp gitmesiyle birlikte Lothar'ın savaşçı ruhu da göçüp gitti ve çağlar geçtikçe geriye bir ödlekler ırkı kaldı.

"Savaştan nefret ederiz ve gençlerimizi de savaşçı yetiştirmedik. Bunun ardından yıkımımız geldi, çünkü denizler kuruyup Yeşil kabileler üzerimize saldırmaya başlayınca elimizden kaçmaktan başkası gelmedi. Ama görkemli günlerimizin denizci okçularını unutmadık — düşmanlarımıza fırlattıklarımız bunların anısıdır."

Jav konuşmayı bitirdiğinde görüntü uçup gitti ve üçü bir kez daha ıssız caddelerde uzak kapılara doğru yol aldılar.

İki kez kanlı canlı Lotharlı gördüler. Sakinler onları ve Komal olarak bildikleri devasa banth'ı görünce dönüp kaçtılar.

"Kaçtığımızın haberini Tario'ya ulaştıracaklar" diye haykırdı Jav, "o da peşimize okçuları salacak. Umalım da kuramımız doğru çıksın ve okları gerçek dışı olduklarını bilen zihinlere karşı etkisiz olsun. Diğer türlü hapı yuttuk.

"Kırmızı adam sana açıkladığım doğruları kadına da açıkla ki o da okları zarar vermeyecek daha güçlü bir karşı-gerçek diye bellemeyle karşılasın."

Carthoris, Jav'ın dediğini yaptı, ama büyük kapılara, takip edilmeden geldiler. Burada Jav tekerlek benzeri devasa kapıyı yana çeviren mekanizmayı harekete geçirdi ve hemen ardından, yanlarında banth olduğu halde üçü, Lothar'ın önündeki düzlüğe çıktılar.

Arkaları sıra bağırıp çağıran bir sürü adamın sesini duyduklarında ancak yüz metre kadar ilerlemişlerdi. Döndüklerinde az önce geçtikleri kapıdan düzlüğe çıkan bir okçu bölüğü gördüler.

Kapının üzerindeki duvarda, aralarında Jav'ın tanıdığı Tario'yonun da olduğu birkaç Lotharlı vardı. Jeddak ayakta, onlara dik dik bakıyordu, belli ki eğitimli zihninin tüm gücünü onların üzerine yoğunlaştırmıştı. İmgelem yaratıklarını ölümcül kılmak için üstün bir çaba harcadığı çok belliydi.

Jav bembeyaz olup titremeye başladı. Kritik anda inancını kaybetmiş gibi görünüyordu. Devasa banth geri dönüp okçulara doğru ilerleyip kükredi. Carthoris yüzü-

nü onlara çevirip Thuvia ile düşman arasına girdi saldırmalarını bekledi.

Birden Carthoris'in aklına bir şey geldi.

"Tario'nun okçularına karşı kendi okçularını çıkarsan ya!" diye seslendi Jav'a. "İki zihinnin maddeleştirdiği bir savaş görelim."

Öneri Lotharlıyı yüreklendirir gibi oldu ve hemen sonra üçü birden, surlarla çevrili şehirden çıkarak ilerleyen bölükle dalga geçip onlara tehditler savuran devasa okçulardan oluşmuş sağlam safların arkasındaydılar.

Jav, taburları onunla Tario arasında durduğu andan itibaren artık bambaşka biriydi. İnsan, Jav'ın kendi tuhaf hipnotik gücünün yaratıklarının gerçek etten kemikten olduğuna inandığına neredeyse yemin edebilirdi.

Boğuk savaş çığlıklarıyla Tario'nun okçularına saldırdılar. Oklar yağmur olup yağdı. Adamlar düştü ve zemin kandan kıpkırmızı oldu.

Carthoris ve Thuvia kendi doğru bildikleriyle bütün bu olup bitenlerin gerçekliğini bağdaştırmakta güçlük çekmişlerdi. Tario'nun kendilerini yakalamak için gönderdiği çok sayıda bölüğe takviye olsun diye birbiri ardına uygun adımla kapıdan çıkan birlikleri gördüler.

Jav'ın kuvvetlerinin de savaşçılar bir dövüş ve lanet denizine yuvarlanıp ölüleri düzlüğe dağ gibi yığılana kadar bunlara koşut olarak arttığını gördüler.

Jav ve Tario ormanla şehir arasındaki geniş düzlükte dalgalar halinde ileri geri gidip gelen okçular arasındaki savaş dışında her şeyi unutmuş gibiydiler.

Orman Thuvia ile Carthoris'in arkasında belirdi. Carthoris, Jav'a şöyle bir bakıverdi.

"Gel!" diye fısıldadı kıza. "Bırakalım anlamsız savaş-

larını savaşsınlar —belli ki birinin diğerine zarar verme gücü yok. Birbirleriyle ağız dalaşına girmiş iki kişi gibiler. Onlar dalaşırken biz de kayalıklardan geçerek ileride-ki ovaya giden geçidi bulmaya çalışabiliriz."

O konuşurken bir anlığına savaştan kopan Jav onu duydu. Kızın Heliumluyla birlikte hareket ettiğini gördü. Lotharlının gözlerinde kurnaz bir bakış belirdi.

Bu bakışın altında yatan şey, Ptarthlı Thuvia'yı ilk gördüğünden bu yana kalbinin derinlerindeydi. Bununla birlikte, hayatından çıkacak gibi göründüğü şu ana kadar bunun farkına varamamıştı.

Zihnini bir anlığına Heliumluya ve kıza odakladı.

Carthoris, Ptarthlı Thuvia'yanın elini uzatıp öne doğru yürüdüğünü gördü. Kendisine karşı bu ani yumuşamaya şaşırdı ve bütün kalbiyle eli kızın elini buldu ve sırtlarını unutulmuş Lothar'a çevirip ormana, uzaktaki dağlara doğru yöneldiler.

Lotharlı onlara doğru dönmüştü ki, Thuvia, Carthoris'ten yeni bir plan duyunca şaşırdı.

Çünkü Carthoris "Ben gidip uçurumlardaki geçidi araştırırken sen burada Jav'la kal" demişti.

Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı çünkü onunla gitmemesi için hiçbir sebep olmadığını biliyordu. Burada Lotharlıyla yalnız kalmaktansa, onun yanında kesinlikle daha güvende olurdu.

Jav ikisini izleyip kurnazca gülümsedi.

Carthoris ormanda gözden yitince, Thuvia, okçuların görünüşte bitmez tükenmez mücadelelerini izlemek için kayıtsız bir şekilde kırmızı çimenliğe oturdu.

Uzun öğleden sonra karanlığa evrildi, imgesel lejyonlar hala birbirlerine saldırıp geri çekiliyorlardı. Tario

birliklerini yavaş yavaş şehre geri çekmeye başladığında güneş batmak üzereydi.

Tario'nun gece boyunca ateşkes planını Jav da uygun buldu, çünkü o da birliklerini düzenli bir biçimde, çok geçmeden akşam yemeklerini hazırlamak ve gece uyumak için ipeklerini, kürklerini sermekle meşgul olacakları orman kıyısına yöneltti.

Thuvia, Jav'in hayali adamlarının hareketlerinin en küçük ayrıntısına kadar sanki onlar gerçek etten kemiktenmiş gibi gösterdiği özeni fark ettiğinde gülümsemesini güçlükle bastırabildi.

Kampla şehir arasına nöbetçiler yerleştirildi. Subaylar oraya buraya emirler yağdırıyor ve bunların doğru dürüst yerine getirilmesine nezaret ediyorlardı.

Thuvia Jav'a döndü.

"Tario, onların beyninin birer ürünü olduğunu senin kadar iyi biliyorken, yaratıklarını düzene sokmakta neden bu kadar titizleniyorsun?" diye sordu.

"Anlamıyorsun," diye cevap verdi Jav. "Varlarken gerçektirler. Onları yalnızca var kılmak için çağırmıyorum, bir bakıma bütün yapıp etmelerini de yönetiyorum. Bundan sonra, ben onları yok edene kadar senin ya da benim kadar gerçekler. Subayları benim kumandam altında onlara emirler verirler. Ben generalim —hepsi bu. Ve düşman üzerindeki psikolojik etki, benim onlara yalnızca özsüz aşırılıklar olarak davranmamdan çok daha fazla.

"Sonra da," diye devam etti Lotharlı, "günün birinde bu maddileşmenin gerçekle birleşeceğine olan, az da olsa umudumuz var —böylelikle dostlarını yok ettikten sonra içlerinden bazıları kalacak, böylelikle de yokolan ırkımızı sürdürmenin bir yolunu bulmuş olacağız.

"Kimileri bu işi zaten başardıklarını ileri sürüyorlar. Genel olarak ruhaniciler arasında maddileşmeyi sürdüren az sayıda kişi olduğu varsayılıyor. Tario'nun bile böyle olduğu söyleniyor ama bu olanaksız çünkü o, biz gerçek diye bellemenin bütün olanaklarını keşfetmeden önce de vardı.

"Aramızda hiçbirimizin gerçek olmadığında ısrar edenler de var. Bizler maddi olsaydık yüzlerce yıldır maddi yiyecek içecek olmadan varolamazdık. Bir gerçekçi olmakla birlikte ben de daha çok bu inançtan yanayım.

"Bu, kadim atalarımız soyları tükenmeden önce aralarında bazı güçlü zihinlerin bedenlerinin ölümünden sonra yaşamayı sürdürdüğü —bizler uzun zaman önce ölmüş bireylerin ölümsüz zihinleriyiz— gibi harika anlayışlar geliştirdiler yollu bir inanca, mantıklı bir biçimde dayanıyor gibi görünüyor.

"Mümkün gibi görünüyor, ama beni ilgilendiren kısmı, bedensel varoluşun tüm niteliklerine sahip olmam. Yiyorum, uyuyorum"—durdu, kıza anlamlı bir bakış atarak— "Seviyorum!"

Thuvia onun bu sözlerinin ne demeye geldiği konusunda yanılamazdı. Lotharlının gözden kaçırmadığı bir tiksintiyle omuz silkip arkasını döndü.

Jav atılıp kolundan tuttu.

"Niye Jav olmasın?" diye haykırdı. "Dünyanın en eski ırkının ikincisinden daha onurlu kim var? Senin Heliumlu mu? Gitti. Kendini kurtarmak için seni kaderinle başbaşa bıraktı. Gel, Jav'ın ol!"

Ptarthlı Thuvia dimdik durdu, kaldırdığı omuzlarını adama çevirdi, başını geriye attı, dudaklarını küçümser biçimde büktü.

Usulca "Yalan söylüyorsun!" dedi, "Heliumlu sadakatsizliği korkudan daha az bilir ve korku konusunda kuluçkadan çıkmamış genç kadar cahildir," dedi.

"Nerede öyleyse?" diye alay etti Lotharlı. "Sana vadiyi terk etti diyorum. Seni kaderinle baş başa bıraktı. Ama Jav bunun hoş bir şey olduğunu görecek. Yarın muzaffer ordumun başında Lothar'a döneceğiz ve ben jeddak olacağım, sen de benim eşim olacaksın. Hadi!" Ve onu göğsüne bastırmaya çalıştı.

Kız metal pazıbentleriyle adama vurarak kurtulmaya çabaladı. Yine de adam onu kendine doğru çekti, ta ki ikisi de arkalarındaki karanlık ormandan gelen korkunç bir kükremeyle aniden irkilene kadar.

X. BÖLÜM
OKÇU KAR KOMAK

Carthoris, Thuvia'nın elini tutup ormandan uzak uçurumlara doğru ilerlerken kızın sürekli sessiz kalmasını merak etti etmesine ama onun serin avucunun onunkiyle teması o kadar hoştu ki, kızın kendisine duymaya başladığı güvenin büyüsünü konuşarak bozmaktan korktu.

Hızla gelen Mars gecesinin gölgeleri üzerlerine kapanmaya başlayana kadar loş ormanın içinden geçtiler. Sonra Carthoris yanındaki kızla konuşmak için döndü.

Sonrasını birlikte planlamaları gerekiyordu. Geçidi bulabilirlerse bir an önce uçurumlardan geçmek fikrindeydi ve artık geçide yaklaştıklarından da oldukça emindi, ama önerisini Thuvia'nın da onaylamasını istiyordu.

Gözlerini çevirdiğinde onun tuhaf ruhani görünüşünden irkildi. Thuvia aniden bir düşün zayıf özüne dönüşmüş gibi görünüyordu ve ona bakmayı sürdürürken Thuvia yavaşça gözden kayboldu.

Bir an için şaşkınlıktan dili tutuldu sonra birden aydı. Jav, ormandayken Thuvia'nın onun yanında olduğuna inanmasını sağlamış ama aslında kızı kendisi için yanında alıkoymuştu.

Carthoris dehşete düştü. Aptallığı için kendisine lanet etti ancak yine de Lotharlının onun kafasını karıştırmak

için kullandığı şeytani gücün bir başkasını da aldatabileceğini biliyordu.

Hakikati anlar anlamaz yeniden Lothar'a doğru yöneldi ama artık yürümüyor sanki uçuyordu, babasından miras aldığı kaslar, onu dökülen yapraklardan ve gür çimenlerden oluşan yumuşak halının üzerinde hızla götürüyordu.

Thuria'nın parlak ışıkları, Carthoris, günün erken saatlerinde kaçakların kentten çıktıkları büyük kapının tam karşısında ormandan çıktığında surlarla çevrili Lothar'ın önündeki düzlüğü ışıl ışıl aydınlatıyordu.

İlk gördüğü, etrafta kendisinden başka kimsenin olmadığıydı. Düzlükte kimsecikler yoktu. Dev ağaçların yeşilliği altında kamp yapan okçu kalabalığından eser yoktu. Etraf sessizdi. Huzur doluydu.

Ormanın kıyısında ancak şöyle bir duraksayan Heliumlu kente doğru ilerlemek için düzlüğe çıkmıştı ki ayaklarının dibindeki çimenlerin arasında büzüzmüş bir şey gördü.

Bu yüzükoyun yatan bir erkeğin bedeniydi. Carthoris bedeni çevirdi. Jav'dı ama nerdeyse tanınmayacak kadar parçalanmıştı.

Prens, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını görmek için eğildi, bunu yaparken Jav göz kapaklarını araladı, donuk acı çeken gözler kendi gözlerine dikildi.

"Ptarth Prensesi!" diye bağırdı Carthoris. "O nerede? Cevap ver, yoksa başkasının başladığı işi ben bitiririm."

"Komal," diye mırıldandı Jav. "Üzerime atıldı... kız olmasaydı beni yalayıp yutardı. Sonra birlikte ormana daldılar —kız ve devasa banth... kızın parmakları onun sarımsı yelesindeydi."

"Ne tarafa gittiler?" diye sordu Carthoris.

"Şu tarafa," diye cevapladı Jav ancak duyulur bir sesle, "uçurumlardaki geçide doğru."

Helium Prensi daha fazlasını duymak için beklemedi, ayağa fırlayarak tekrar ormana doğru koştu.

Onu bu hayaletimsi anılar, garip hipnotik etkiler ve tehditler vadisinin ötesindeki dünyaya götürecek olan karanlık tünelin ağzına ulaştığında şafak sökmüştü.

Sonunda uzun, karanlık geçitlerde bir kazayla ya da engelle karşılaşmadan dağların ötesinde gün ışığına çıktı; Torquasların bölgelerinin güney sınırından çok uzakta değildi, oraya olsa olsa yüz elli haad vardı.

Torquasların sınırından Aaanthor'a kadar olan uzaklık iki yüz haad kadardı, yani Heliumlunun önünde onunla Aaanthor arasında iki yüz elli Dünya kilometresi kadar bir yol vardı.

En iyi ihtimalle Thuvia'nın Aaanthor'a doğru gideceği riskini göze alabilirdi. En yakın su kaynağı oradaydı ve oraya bir gün babasının imparatorluğundan bir kurtarıcı ekibin gelmesi beklenebilirdi, çünkü Carthoris, Thuvan Dihn'i, kızının kaçırılmasıyla ilgili hakikati bulana ve onun nerede olduğuyla ilgili öğrenilebilecek her şeyi öğrenene kadar her taşın altına bakacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Elbette, şüpheleri kendi üzerine çeken hilenin doğrunun ortaya çıkarılmasını büyük ölçüde geciktireceğini fark etti, ama bunda Dusarlı Astok'un zaten büyük olan hainliğinin sonuçlarının payını pek kestiremedi.

Geçidin ağzından çıkıp Aaanthor yönündeki tepe eteklerine baktığı sırada, bir Ptarth savaş filosu Helium'un ikiz kentlerine doğru heybetle uçuyordu; bu ara-

da çok uzaklardaki Kaol, kuvvetleri müttefiklerine katılsın diye başka bir güçlü donanmayı hazırlıyordu.

Kendisine karşı ikinci dereceden kanıtlar yüzünden kendi halkının bile Ptarthlı prensesi kaçırmış olabileceğinden kuşkulanır olduklarını bilmiyordu.

Dusarlıların doğu yarı kürenin üç büyük gücü olan Helium, Ptarth ve Kaol arasındaki dostluk ve ittifakı bozmak için ne kadar ileri gittiklerini bilmiyordu.

Dusar ajanlarının üç büyük ulusun dışişleri bakanlıklarındaki önemli mevkilerde nasıl iş bulduklarını ve bu adamlar aracılığıyla, üç yöneticinin, bu üç eski arkadaşın sabrı ve gururu bu sahte evraklarda yer alan aşağılamalara ve hakaretlere daha fazla dayanamayacak duruma gelene kadar bir jeddak'tan diğerine mesajların nasıl değiştirilip çarpıtıldığını —bunların hiçbirini bilmiyordu.

Ne de Mars'ın Kumandanı John Carter'ın, oğluna duyduğu kesin güvenden ve önünde sonunda her şeyin doyurucu bir açıklamasının olacağından dolayı Helium jeddakı'na Ptarth ve Kaol'a karşı savaş ilanına nasıl izin vermediğini biliyordu.

Ve şimdi iki büyük filo Helium'a doğru ilerliyordu, bu sırada Tardos Mors'un sarayındaki Dusar casusları ikiz şehirlerin tehlike altında olduklarından habersiz kalınmasını da sağladılar.

Thuvan Dihn savaş ilan etmişti, ancak savaş ilanını getiren haberci düşman bir filonun yaklaştığı konusunda ikiz şehirlere hiçbir uyarının ulaşmamasını sağlayan bir Dusarlıydı.

Birkaç gün boyunca Helium ile güçlü iki komşusu arasındaki diplomatik ilişkiler koptu ve habercilerin ayrılmasıyla, Barsoom'da her zaman olduğu gibi, taraflar arasındaki kablosuz iletişim tamamen kesildi.

Ama bütün bu olup bitenden Carthoris'in hiç haberi yoktu. Şu anda onu ilgilendiren tek şey, Ptarthlı Thuvia'yı bulunmasıydı. Yanındaki devasa banth'dan dolayı geçitteki izi çok belliydi, artık güneydeki tepelere doğru gittiği çok açıktı.

Esnek hardal sarısı bitki örtüsü üzerinde kaybedeceğini bildiği için izleri hızla ölü deniz tabanına doğru takip ederken, kuzeydoğudan kendisine yaklaşan çıplak bir adam görünce şaşırdı.

Adam yaklaşırken, Carthoris onu beklemek için durdu. Adam silahsızdı, beyaz tenli ve kumral saçlı olduğu için görünüşe bakılırsa Lotharlıydı.

Heliumluya korku belirtisi göstermeden yaklaştı, yeterince yaklaşınca da neşeli bir biçimde "Kaor" diyerek Barsoom selamı verdi.

"Kimsin?" diye sordu Carthoris.

"Kar Komak, okçuların odwar'ıyım," diye cevapladı diğeri. "Bana garip bir şey oldu. Tario, zihninin ordusunun hizmetlerine ihtiyaç duyduğu için çağlar boyunca beni var etti. Tüm okçular arasında en sık cisimleşen Kar Komak olmuştur.

"Tario uzun zamandır, zihnini benim kalıcı olarak cisimleşmem üzerine yoğunlaştırıyor. Bir gün bu şeyin başarılabileceğini ve Lothar'ın geleceğinin güvence altına alınabileceğini bir saplantı haline getirmişti. Maddenin insanın imgelemi dışında var olmadığını iddia ediyordu —her şeyin zihinsel olduğuna ve bu yüzden gerçeklemede ısrar ederek sonunda tüm yaratıkların zihninde kalıcı bir gerçeklemede bulunabileceğine inanıyordu.

"Dün başardı ama böyle bir zamanda! Haberim olmadan başıma geldiğine göre, her şey onun için de bilinmez olsa gerekti, çünkü kaçan Torquasları naralar atan okçu-

larımla kendilerinin hardal sarısı bitki örtüsüyle kaplı düzlüklere kadar kovaladım.

"Karanlık çöküp de bizim için bir kez daha yok olup havaya karışma zamanı gelince, kendimi birdenbire şurada alçak tepelerin eteğinde uzanan büyük ovanın kenarında yapayalnız buldum.

"Adamlarım çıktıkları hiçliğe geri döndüler, ama ben çıplak ve silahsız kaldım.

"İlk başta anlayamadım, ama sonunda ne olduğunun farkına vardım. Tario'nun uzun gerçeklemeleri sonunda galip gelmiş ve Kar Komak insanların dünyasında gerçek olmuştu, ama zırhım ve silahlarım, dostlarımla birlikte beni Lothar'dan uzaktaki düşman topraklarda çıplak ve silahsız bırakarak yok olmuşlardı."

"Lothar'a dönmek ister misin?" diye sordu Carthoris.

"Hayır!" diye cevapladı hemencecik Kar Komak. "Tario'yu sevmiyorum. Zihninin yaratığı olarak onu çok iyi tanıyorum. Zalim ve tiran —hizmet etmeyi istemediğim bir efendi. Artık kalıcı maddeleşmemi gerçekleştirmeyi başardığına göre, katlanılmaz olacak ve Lothar'ı yaratıklarıyla doldurana kadar devam edecek. Lothar bakiresi konusunda da başarılı olup olmadığını merak ediyorum."

"Orada hiç kadın olmadığını sanıyordum" dedi Carthoris.

"Tario'nun sarayındaki gizli bir dairede jeddak, günün birinde gerçek olur diye umarak güzel bir kızı gerçekleme işini sürdürüyordu" diye cevapladı Kar Komak. Orada görmüştüm. Harikaydı! Ama onun iyiliği için, Tario'nun onunla benimle olduğu kadar başarılı olamamasını umuyorum

"Şimdi Kırmızı adam, sana kendimi anlattım —peki sen?"

Carthoris okçunun çehresini ve tavrını beğenmişti. Ağır silahlar kuşanmış Heliumluya yaklaşırken hiçbir kuşku ya da korku belirtisi göstermemişti ve doğrudan konuya girmişti.

Böylece Helium Prensi, Lothar'ın okçusuna kim olduğunu ve onu bu uzak ülkeye hangi maceranın getirdiğini anlattı.

"Harika!" diye bağırdı beriki. "Kar Komak seninle gelecek. Birlikte Ptarth Prensesi'ni bulacağız ve Kar Komak seninle birlikte insanların dünyasına dönecek —güçlü Lothar gemilerinin öfkeli Throxus'u yarıp geçtiği ve kükreyen dalgalarının bu kavrulmuş ve kasvetli tepelerin kıyılarını dövdüğü uzun zaman önce bildiği bir dünyaya."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Carthoris. "Gerçekten daha önce sahici bir varoluşun var mıydı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Kar Komak. "Ben, zamanında Lothar filolarına —beş tuzlu denizde yüzen tüm filoların en güçlüsüne— komuta ettim.

"Barsoom'da insanların yaşadığı her yerde, Kar Komak'ın adı bilinir ve ona saygı duyulurdu. O geçmiş günlerde karada yaşayanlar barıştan yanaydı —yalnızca denizciler savaşçıydı, ama şimdi geçmişin ihtişamı yok oldu; seninle karşılaşana kadar da Barsoom'da benim zamanımın eski denizcileri gibi yaşayan, seven ve savaşan bize benzeyen tek bir kişinin kaldığını sanmıyordum.

"Ah, ama insanları bir kez daha görmek güzel olacak —gerçek insanları! Zamanımın karada yaşayan adamlarına hiçbir zaman bu kadar saygı duymadım. Korunmaları için bütünüyle denizcilere bel bağlayarak kendileri

surlarla çevrili şehirlerinde vakitlerini boş boş geçirirlerdi. Lothar'ın Tarioları ve Javları gibi geriye kalan zavallı yaratıklar eski atalarından bile beterler."

Carthoris yabancının kendisine takılmasının izin vermenin akıllıca olup olmayacağını pek önemsemiyordu. Onun, Tario ya da Jav'ın Heliumluya uygulamaya çalıştığı hipnotik bir kalleşlikten başka bir şey olmadığı ihtimali her zaman vardı, ancak okçunun tavırları ve sözleri o kadar içtendi ki, kendisi o kadar savaşçı görünüyordu ki, Carthoris kalbinde ondan şüphe edecek gücü bulamıyordu.

Sonuç olarak çıplak odwar'a kendisine eşlik etmesi için izin verdi ve birlikte Thuvia ve Komal'ın izini takip etmeye başladılar.

İzler, hardal sarısı deniz tabanına kadar uzanıyordu. Burada, Carthoris'in tahmin ettiği gibi kayboldular, ama ovaya girdiği yerde yönü Aaanthor'a doğruydu ve bu yüzden ikisi yüzlerini Aaanthor'dan yana çevirdi.

Pek çok tehlikeyle dolu uzun ve sıkıcı bir yolculuktu bu. Okçu, kasları yerçekimi kuvveti Dünya'da olduğundan çok daha az yavaşlatma gücü uygulayan küçük gezegende, kendisini büyük hızlara ulaştıran Carthoris'in adımlarına ayak uyduramazdı. Bir Barsoomlu için günde seksen kilometre çok iyi bir ortalamadır, ama John Carter'ın oğlu, yeni bulduğu yoldaşını geride bırakmayı göze alsaydı kolayca yüz altmış ya da daha fazla yol alabilirdi.

Tüm yol boyunca, sürekli olarak göçebe Torquas çeteleri tarafından keşfedilme tehlikesi altındaydılar ve özellikle bu, Torquasların sınırına ulaşmadan önce tam olarak böyleydi.

Ne var ki şans onlardan yanaydı ve vahşi Yeşil adam-

lardan oluşan iki müfrezeyi görmelerine rağmen kendileri görülmemeyi başardılar.

Ve böylece, üçüncü günün sabahı, uzaktaki Aaanthor'un parıldayan kubbelerini gördüler. Yolculuk boyunca Carthoris, Thuvia'yı ve kocaman banth'ı bulmak için gözlerini dört açmıştı, ama şimdiye kadar ona umut verecek bir şey görmemişti.

Bu sabah, çok ileride, Aaanthor'la kendi aralarındaki yolun yarısında, şehre doğru giden iki küçük figür gördüler. Bir süre dikkatle baktılar. Ardından, ikna olan Carthoris hızlı bir koşuyla ileri atıldı, Kar Komak da yapabildiğince hızlı bir şekilde onu takip etti.

Heliumlu, kızın dikkatini çekmek için bağırdı, kısa süre sonra da kızın ona doğru baktığını ve durduğunu görerek karşılığını aldı. Yanındaki kocaman banth, kulaklarını dikmiş, yaklaşan adamı izliyordu.

Ptarthlı Thuvia, Carthoris'i henüz tanıyamamıştı ancak Carthoris olduğuna ikna olmuş olmalıydı, çünkü durmuş hiçbir korku belirtisi göstermeden onu bekliyordu.

Hemen sonra onun kuzey batıya, kendisinden ötede bir yere baktığını gördü. Hiç yavaşlamadan kızın baktığı tarafa baktı.

Sekiz yüz metre kadar geride, sık bitki örtüsü üzerinde sessizce koşturan, güçlü thot'larına binmiş bir grup Yeşil savaşçı kendisine hücuma kalkmıştı.

Bunların sağ tarafında çıplak ve silahsız Kar Komak Carthoris'e doğru cesurca koşuyor ve inmiş mızrakları ve kullanıma hazır kılıçlarıyla çok hızlı ilerleyen sessiz, tehditkar grubun farkına yeni varmış gibi onu uyarmak için bağırıyordu.

Carthoris Lotharlıya bağırıp geri dönmesi için uyardı, çünkü silahsız olarak zalim ve amansız vahşilerin yoluna çıkarak hayatını boş yere feda edebileceğini biliyordu.

Ama Kar Komak hiç tereddüt etmedi. Haykırışlarıyla yeni arkadaşına cesaret vererek hızla Helium Prensi'ne doğru ilerliyordu. Sergilenen bu cesaret ve fedekarlığa cevap olarak Kırmızı adamın yüreği pır pır etti. Kar Komak'a kılıçlarından birini vermeyi düşünemediği için pişman olmuştu, ama buna kalkışmak şimdi boşuna olurdu, çünkü Lotharlı kendisine yetişsin diye beklese ya da kendisi ona doğru koşsa, daha kendisi Ptarthlı Thuvia'nın yanına varamadan Torquaslar ona ulaşacaktı.

Şu durumda bile onun yanına ilk kimin varacağı pek belli değildi.

Yönünü yeniden Thuvia'dan yana çevirdi ama şimdi Aaanthor tarafından hızla kendilerine doğru gelen yeni bir kuvvet gördü —orta büyüklükte iki savaş gemisi— hala uzakta olsalar bile, pruvalarındaki Dusar armalarını gördü.

Şimdi, gerçekten de, Ptarthlı Thuvia için pek umut yok gibiydi. Ona bir yandan Torquas kabilelerinin vahşi savaşçıları hücum ederken, Dusar Prensi Astok'un kullarını kılığındaki daha az amansız olmayan düşmanlar diğer yandan hücum ediyorlardı; onu korumak için yanında yalnızca bir banth, bir Kırmızı savaşçı ve silahsız bir okçu vardı, durum oldukça ümitsizdi ve dava daha başlamadan kaybedilmişti.

Thuvia, Carthoris'in yaklaşmakta olduğunu görünce, daha önce deneyimlemiş olduğu bir yükten ve korkudan bütünüyle kurtulduğu şu açıklanamaz duyguyu bir kez daha hissetti. Aklı hala kalbini Helium Prensi'nin, babasının sarayından kaçırılmasında aracı olduğuna ikna et-

meye çalışırken de bunu açıklayamıyordu. Yalnızca onun yanında olmasının hoşuna gittiğini ve onunla her şeyin— şu anki tatsız durumdan kurtulmak gibi olanaksız şeylerin bile— mümkün göründüğünü biliyordu.

Şimdi önünde soluk soluğa durmuştu. Yüreklendirici bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

"Cesaret prensesim," diye fısıldadı.

Kızın hafızasında Carthoris'in aynı kelimeleri kullandığı —Lotharlı Tario'nun taht odasında, çökmekte olan mermer zeminden bilinmeyen bir kadere doğru kaymaya başladıkları sıradaki— olay canlandı.

O vakit, onu şu bildik selamı vermedi diye kınamamıştı, başkasıyla sözlü olmasına rağmen şimdi de kınamadı. Kendisine hayret etti —ahlaksızlığından yüzü kızardı, çünkü Barsoom'da bir kadının bu iki kelimeyi kocasından ya da nişanlısından başkasından işitmesi ayıp bir şeydir.

Carthoris onun utandığını gördü ve ettiği laftan pişman oldu. Yeşil savaşçılar neredeyse yetişmişlerdi.

"Beni affet!" dedi alçak bir sesle. "Büyük aşkım özrüm olsun —ayrıca da çok fazla ömrüm kalmadığına olan inancım" ve bunları söyleyerek en öndeki Yeşil savaşçıyla karşılaşmak için döndü.

Adam mızrakla saldırdı ama Carthoris bir yana sıçradı ve kocaman thoat ve binicisi kendisine zarar vermeden yanından geçip giderken uzun kılıcıyla indirdiği güçlü bir darbe yeşil bedeni ikiye böldü.

Aynı anda Kar Komak sıçrayarak iri binicilerden bir diğerinin ayağını çıplak elleriyle tırmaladı; kabilenin geri kalanı tercih ettikleri uzun kılıçlarını daha iyi kullanmak için hayvanlardan indiler. Dusar gemileri de ölü deniz ta-

banının hardal sarısı yumuşak örtüsü üzerine indiler ve içlerinden elli savaşçı çıktı ve kocaman banth Komal birden bire bu kılıç denizin ortasına daldı.

XI. BÖLÜM

YEŞİL ADAMLAR VE BEYAZ MAYMUNLAR

Carthoris'in alnını bir Torquaslının kılıcı sıyırdı. Bilincini kaybetmeden önce boynunda yumşak kolların, dudaklarında da sıcak dudakların kısacık hayali vardı.

Burada ne kadar bilinçsiz yattığını bilemedi, ama gözlerini yeniden açtığında Yeşillerin ve Dusarlıların ölüleri, bir de yanındaki koskoca banth'ın cesedi dışında yalnızdı.

Thuvia gitmişti, Kar Komak'ın bedeni de ölüler arasında yoktu.

Kan kaybından zayıf düşmüş Carthoris, yavaş yavaş Aaanthor'a doğru ilerledi ve karanlıkta kentin varoşlarına ulaştı.

Çok susamıştı, dolayısıyla bu değerli sıvının bulunduğunu bildiği, bir zamanlar bu kente hükümdarlık etmiş kadim jeddak'ın sarayının karşısındaki yarı yıkık binanın olduğu büyük merkezi meydana giden caddeyi takip etti.

Ptarth Prensesi'ne yardım etmek için gösterdiği her türlü çabayı engelleyen, sanki önceden belirlenmiş gibi görünen garip olaylar dizisi yüzünden cesareti kırılmıştı. Geniş caddeleri ve büyük meydanı çevreleyen gizemli perili binaların gölgelerinde sanki büyük beyaz may-

munlar gizlenmiyormuş gibi, ıssız şehirde dolaşırken çevresine neredeyse hiç dikkat etmedi.

Carthoris çevresine karşı kayıtsız olsa da onun meydana girdiğini ve suyu ancak onu örten kırmızı kumda derin bir delik açarak elde edilebilecek olan küçük, yarı tıkanmış kaynağı barındıran mermer binaya doğru yavaş adımlarını izleyen başka gözler kayıtsız değildi.

Heliumlu küçük binaya girerken, sarayın kapısından bir düzine güçlü, tuhaf karaltı ortaya çıktı ve meydandan ona doğru sessiz ama hızla ilerledi.

Carthoris yarım saat kadar binada kaldı, suya ulaşmak için kazı yaptı ve emeğinin meyvesi olan çok ihtiyaç duyduğu birkaç damla suyu da içti. Sonra yavaşça kalkıp binadan ayrıldı. Eşikten dışarı çıkmıştı ki on iki Torquaslı üzerine atıldı.

Kılıcını çekmeye fırsat yoktu, ama uzun, ince hançeri zırhından çıktı ve Torquaslılar onun üstüne üşüşürken sivri ucun girdiği birden fazla yeşil kalp atmayı bıraktı.

Ne ki sonra hakkından geldiler ve silahlarını aldılar, ama meydanı geçen on iki kişiden ancak dokuzu ödülleriyle birlikte geri dönüyordu.

Tutsaklarını, zifiri karanlıkta paslı zincirlerle duvara zincirledikleri saray dehlizlerine ite kaka sürüklediler.

"Yarın Thar Ban seninle konuşacak," dediler. "Şimdi uyusun. Ama aramızda kimin olduğunu öğrendiğinde keyfi tamam olacak —ve Thar Ban, kılıcıyla büyük jeddak'ı deşmeye cüret eden çılgını önüne attığında Hortan Gur'un da keyfi yerine gelecek."

Sonra onu karanlık ve sessizlik içerisinde bırakıp gittiler.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca Carthoris, hapis-

hanesinin taş zeminine çömelip sırtını zincirlendiği duvara dayadı.

Sonra, önündeki gizemli karanlığın içinden, taş üzerinde sessizce hareket eden çıplak ayak sesleri duydu — silahsız ve savunmasız yattığı yere gitgide daha da yaklaşıyorlardı.

Mezar sessizliğiyle geçen dakikaları —saatler gibi gelen dakikaları— yeniden ihtiyatla yaklaşan ayak sesleri izleyecekti.

Sonunda boş karanlıkta ayakkabısız tabanların ani bir saldırısını ve az uzakta itiş kakış sesleri, derin bir nefes ve bir defa büyük şeylere karşı savaşan bir adamın lanet okuduğunu sandığı bir ses duydu. Sonra bir zincirin şıngırtısı ve kırılmış bir halkanın taşa çarpışı gibi bir ses.

Yeniden sessizlik. Ama ancak bir anlığına. Şimdi bir kez daha kendisine yaklaşan hafif ayak sesleri. Karanlığın içinden kendisine korkuyla bakan şeytani gözleri fark ettiğini düşündü. Güçlü ciğerlerin şiddetli nefesini duyabildiğini biliyordu.

Sonra pek çok ayak kendisine doğru koştu ve *şeyler* etrafındaydılar.

İnsan parmaklarına benzeyen parmaklarla sonlanan eller boğazını, kollarını ve bacaklarını kavradı. Kadim Aaanthor'un dehlizlerinin karanlığında bu iğrenç düşmanlara karşı korkunç sessizlik içerisinde savaşırken kıllı bedenler kendi pürüzsüz derisini incitiyordu.

Dev bir tanrı gibi kuvvetli olan Heliumlu Carthoris şimdi dehlizin zifiri karanlığının bu görünmez yaratıklarının pençesinde narin bir kadın kadar çaresizdi.

Yine de göremediği geniş, kıllı göğüslere nafile darbeler vurarak, parmaklarının altında kalın, küt boyunlar,

yanağında salyalar, burnunda sıcak, iğrenç kokular hissederek mücadele etti.

Dişlerin de, güçlü dişlerin yakın olduğunu biliyordu ve neden kendisini dişlemediklerini anlayamıyordu.

Nihayet birtakım hasımlarının bağlı olduğu güçlü zinciri ileri geri hareket ettirdiklerini fark etti, hemen ardından da saldırıya uğramadan az önce işitmiş olduğu aynı sesi duydu —onu tutan zincir koptu ve zincirin kırık yanı duvara çarptı.

Şimdi her iki yanından tutmuş, karanlık koridorlar boyunca —tahmin bile edemeyeceği bir kadere doğru— onu hızla sürüklüyorlardı.

İlkin düşmanlarının Torquaslar kabilesinden olabileceğini düşünmüştü ama kıllı vücutları bu düşünceye ters düşüyordu. Nihayet kim oldukları hakkında artık neredeyse emindi ama niye kendisini hemen öldürüp yemediklerine akıl erdiremiyordu.

Yarım saat kadar, belki biraz daha uzun bir süre boyunca, modern olsun antik olsun tüm Barsoom şehirlerinin ayırt edici özelliklerinden olan yeraltı geçitlerinde hızlı bir şekilde koşuşturduktan sonra, onu esir alanlar aniden merkezdeki meydandan uzaktaki bir avluda ay ışığına çıktılar.

Carthoris hemencecik Barsoom'un büyük beyaz maymunları sürüsünün elinde olduğunu gördü. Kendisine saldıranların kim olduğu hakkında kuşku duymasına sebep olan şey kıllı göğüsleriydi, çünkü beyaz maymunlar kafaları üstündeki bir demet kıl dışında bütünüyle kılsızdılar.

Artık aldanmasına sebeb olan şeyi de görüyordu — her birinin göğsünde, terk edilmiş şehirlerinde sık sık

konaklayan Yeşil savaşçıların zırh takımının taklidi olan, genellikle banth derisinden yapılma kıllı deri şeritler vardı.

Carthoris, daha yüksek zeka seviyelerine doğru yavaş yavaş ilerleyen maymun sürülerinin varlığını okumuştu. Böylelerinin eline düştüğünü fark etti, ama—kendisi hakkındaki niyetleri neydi?

Avluya baktığında, kıçlarının üzerine çömelmiş korkunç canavarlardan tam elli tanesini ve kendisinde az uzakta, gözetim altında tutulan başka bir insan gördü.

Tutsağa baktığında berikinin yüzünde bir gülümseme parıldadı ve dudaklarından "Kaor Kırmızı adam" sözleri döküldü. Bu okçu Kar Komak'tı.

"Kaor!" diye haykırdı Carthoris. "Buraya nasıl düştün, prensese ne oldu?"

"Senin gibi Kırmızı adamlar, tıpkı benim uzak geçmişimde beş denizde seyreden güçlü gemiler gibi havada seyreden güçlü gemilerden indiler" diye cevap verdi Kar Komak. "Torquaslı Yeşillerle savaştılar. Lothar'ın tanrısı Komal'ı katlettiler. Arkadaşlarınız olduğunu düşündüm, nihayet savaştan sağ çıkanlar Kırmızı kızı gemilerden birine götürüp onunla gökyüzünün güvenliğine yelken açtıklarında memnun oldum.

"Sonra Yeşiller beni yakaladılar ve beni karanlık bir dehlizde duvara zincirledikleri büyük, ıssız bir kente getirdiler. Daha sonra bunlar geldi ve beni buraya sürükledi. Ya sana ne oldu, Kırmızı adam?"

Carthoris başına gelen her şeyi anlattı ve iki adam konuşurken büyük maymunlar etraflarına çömelerek onları dikkatle izlediler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu okçu.

"Durumumuz ümitsiz gibi görünüyor" diye cevapladı Carthoris kederli bir şekilde. "Bu yaratıklar insan yerler. Bizi şimdiye kadar niye orada yiyip bitirmediklerini aklım almıyor!" fısıldadı. "Gördün mü? Sonumuz geliyor."

Kar Komak Carthoris'in gösterdiği yana bakınca sağlam bir sopayla ilerleyen devasa bir maymun gördü.

"Avlarını en iyi böyle öldürmeyi seviyorlar" dedi Carthoris.

"Mücadele etmeden mi ölmemiz gerekiyor?" diye sordu Kar Komak.

"Ben değil," diye yanıtladı Carthoris, "bu güçlü vahşilere karşı en iyi savunmamızın ne kadar boş olduğunu bilsem de! Ah, bir kılıç olaydı!"

"Ya da iyi bir yay," diye ekledi Kar Komak, "bir de okçu utan'ı."

Bu sözler üzerine Carthoris yarı ayağa kalktı ancak muhafızı onu kabaca tekrar çökertti.

"Kar Komak!" diye haykırdı. "Tario ve Jav yaptığı şeyi sen niye yapamıyorsun? Kendi yarattıklarından başka okçuları yoktu. Onların güçlerinin sırrını biliyor olmalısın. Kendi utan'ını yarat, Kar Komak!"

Lotharlı, Carthoris'e şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde baktı, çünkü önerinin tam olarak anlamını biliyordu.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı.

Sağlam sopayı taşıyan vahşi maymun, Carthoris'e doğru sinsice yaklaşıyordu. Heliumlunun parmakları, gözlerini celladından ayırmadan çalışıyordu. Kar Komak delici bakışlarını maymunlara çevirdi. Zihninin çabası, kasılan kaşlarındaki terden belli oluyordu.

Carthoris avlunun karşı tarafından boğuk bir haykırış duyduğunda, Kırmızı adamı öldürecek olan yaratık, avına neredeyse bir kol mesafesi kadar yakındı. Çömelmiş maymunlar ve sopalı iblis aynı anda sesin geldiği yöne dönünce, yakındaki bir binanın kapısından koşan cevval bir okçu bölüğü gördüler.

Maymunlar öfkeden haykırarak saldırıyı karşılamak için ayağa fırladılar. Onları yarı yolda bir düzinesini cansız yere seren bir ok yağmuru karşıladı. Sonra maymunlar düşmanla arayı kapadılar. Tüm dikkatlerini saldırganlara vermişlerdi —gardiyan bile savaşa katılmak için mahkumları terk etmişti.

"Gel!" diye fısıldadı Kar Komak. "Şimdi, okçularım dikkatlerini bizden başka yöne çekmişken kaçabiliriz."

"Bu cesur adamları öndersiz mi bırakacaksın?" diye bağırdı sadık doğası böylesi en küçük bir öneriye bile isyan eden Carthoris.

Kar Komak güldü.

"Bunların havadan başka bir şey olmadığını, beynimin bir uydurması olduğunu unutuyorsun" dedi. "Artık onlara ihtiyacımız kalmadığında, yarasız beresiz ortadan kaybolacaklar. Bu ihtimali tam zamanında aklına getirdiğin için ilk atana dua et Kırmızı adam. Beni var eden aynı güce sahip olabileceğimi hayal etmek asla aklıma gelmezdi."

"Haklısın," dedi Carthoris. "Yine de, yapacak başka bir şey olmamasına rağmen onları bırakmaktan nefret ediyorum" ve böylece ikisi birden avludan çıkıp geniş caddelerden birine girdiler Yeşil savaşçıların terk edilmiş kente girdiklerinde işgal ettikleri binaların olduğu büyük merkezi meydana doğru binaların kuytusunda gizlice ilerlediler.

Meydanın ucuna gelmişlerdi ki Carthoris durdu.

"Burada bekle," diye fısıldadı. "Thoat'ları getirmeye gidiyorum çünkü yaya olarak bu Yeşil iblislerin pençesinden kaçamayız."

Thoat'ların tutulduğu avluya ulaşmak için Carthoris'in meydanı çevreleyen binalardan birinden geçmesi gerekiyordu. Hangilerinde kalındığını tahmin bile edemeyeceğinden, bu huzursuz yaratıkların kendi aralarında ciyaklayıp çekişen seslerini duyabileceği bir alana girmek için hatırı sayılır riskler almak zorunda kaldı.

Tesadüfen karanlık bir kapıdan geçerek içinde yirmiden fazla Yeşil savaşçının ipeklere ve kürklere sarılı halde yattığı büyük bir odaya girdi. Carthoris, binanın kapısıyla arkasındaki büyük odayı birbirine bağlayan kısa koridoru ancak geçmişti ki, az önce içinden geçtiği koridorda bir şeyin veya birinin varlığının farkına vardı.

Birinin esnediğini duydu ve arkasından, sesin geldiği yerden bir nöbetçinin dikildiğini ve gerinerek uyuklamaya devam ettiğini gördü.

Carthoris, kuşkusuz onu uykusundan uyandırarak savaşçının bir adım yakınından geçmiş olması gerektiğini fark etti. Artık geri dönmesi olanaksızdı. Yine bir oda dolusu uyuyan savaşçının ortasından geçmek de aynı ölçüde olanaksız görünüyordu.

Carthoris geniş omuzlarını silkip daha az kötü olanı seçti. Sakınarak odaya girdi. Sağında duvara dayalı birkaç kılıç, tüfek ve mızrak vardı —kendilerini uykudan uyandıran gece alarmı verilmesi durumunda savaşçıların elleri altında hazır tuttukları fazladan silahlar. Her uyuyanın yanında da kendi silahı vardı —bunlar, sahiplerinden çocukluktan ölüme kadar hiçbir zaman uzak olmadılar.

Kılıçlar genç adamın avcunu kaşındırdı. Hızla onlara doğru gitti ve iki kısa kılıç seçti —biri Kar Komak için, diğeri de kendisi için, ayrıca çıplak yoldaşı için bazı ziynet eşyaları. Sonra, uyuyan Torquasların arasında, salonun tam ortasına doğru yürümeye başladı.

Carthoris kısa ama tehlikeli yolun yarısından fazlasını tamamlayana kadar hiçkimse kıpırdanmadı. Sonra doğrudan yolunun üstündeki biri huzursuzca uyuduğu ipek ve kürkler üzerinde döndü.

Heliumlu savaşçı uyanırsa diye elinde kısa kılıcı hazır, adamın tepesinde dikildi. Genç prense sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Yeşil adam yattığı divanda huzursuzca hareket etmeye devam etti, sonra kurulu bir yay gibi fırlayarak ayağa dikildi ve Kırmızı adamla yüz yüze geldi.

Carthoris anında darbeyi indirdi ama adamın ağzından vahşi bir homurtu çıkmıştı bile. Oda bir anda karıştı. Uyuyanlar silahlarını kapıp ayağa dikildiler ve birbirlerine bağırarak karışıklığın sebebini anlamaya çalıştılar.

Carthoris, uzaktaki ay tam zirvede olduğu için odanın içindeki her şeyi dışarıdan yansıyan loş ışıkta açıkça görülebiliyordu, ama yeni uyanmış Yeşil adamların gözlerinde nesneler henüz tanıdık biçimlerini almamışlardı —salonda dolaşan savaşçılar birbirlerini belli belirsiz görüyorlardı.

Biri Carthoris'in defterini dürdüğü adamın cesedine takılıp tökezledi. Adam eğildi ve eli yarılmış kafaya değdi. Etrafındaki diğer Yeşil adamların dev endamlarını gördü ve kendisine açık gelen tek sonuca sarıldı.

"Thurdlar!" diye haykırdı. "Thurdlar saldırıyor! Torquas savaşçıları, ayağa kalkın ve kılıçlarınız Torquasların kadim düşmanlarının kalplerine saplayın!"

Yeşil adamlar anında birbirlerine yalın kılıç daldılar. Vahşi savaş arzuları uyanmıştı. Savaşmak, öldürmek, hayati organlarına gömülü soğuk çelikle ölmek! Ah, onlar için bu Nirvana'ydı.

Carthoris, yanıldıklarını görüp bundan faydalandı. Kavganın gerçek nedeni akıllarını karıştırmadığı sürece, hatalarını keşfettikten çok sonra da öldürmenin verdiği zevk için savaşabileceklerini biliyordu ve böylece hiç vakit kaybetmeden odanın karşı tarafındaki, vahşi thoat'ların ciyaklayıp kendi aralarında kavga ettikleri iç avluya açılan kapıya kadar devam etti.

Burada da kendisini kolay bir iş beklemiyordu. Bu huysuz ve inatçı hayvanlardan birini yakalayıp binmek, en iyi koşullarda bile çocuk oyuncağı değildi, ama şimdi sessizlik ve zaman en önemli unsurlarken, durum büyük kumandanın oğlundan daha az becerikli ve iyimser birine neredeyse ümitsiz görünebilirdi.

Babasından ve ayrıca Thark'ta kabilesiyle birlikteyken ziyaret ettiği o büyük Yeşil jeddak Tars Tarkas'tan bu güçlü canavarların özellikleri hakkında çok şey öğrenmişti. Şimdi, onlar hakkında başkalarından ve kendi deneyimlerinden, çünkü o da onlara birçok kez binmişti, öğrendiği her şeyle önündeki işe odaklandı.

Torquasların thoat'larının huysuzlukları Tharklar ve Warhoonlar'daki hırçın kuzenlerinden daha kısa sürüyor gibiydi ve bir süre etrafında dönüp cıraklayan bir çift yaşlı boğanın saldırısından kaçması pek olanaklı değilmiş gibiydi, ama nihayet bunlardan birine dokunacak kadar yaklaştı. Yaratık, tüysüz postun üzerindeki elini hissedince sustu ve Kırmızı adamın telepatik emrine uyarak dizlerinin üzerine çöktü.

Carthoris vakit yitirmeden sırtına bindiği hayvanı bü-

yük bir binadan geçip ilerisindeki caddeye çıkaran büyük kapıya doğru sürdü.

Hala ciyaklayıp duran öfkeli diğer boğa arkadaşının peşi sıra geldi. İkisinin de dizginleri yoktu, çünkü bu garip yaratıklar tamamen telkinle kontrol ediliyorlar —elbette buna kontrol denirse.

Devasa Yeşil adamların ellerinde bile dizginler, thoat'ların çılgın ve devasa gücü karşısında boşuna olurdu, dolayısıyla da bunlar Marslıların gezegenlerinin daha alt türleriyle iletişim kurmayı öğrendikleri o tuhaf telepatik güçle yönlendirilirler.

Carthoris iki canavarı güçlükle oraya vardığında eğilerek mandalını kaldırdığı kapıya kadar sürdü. Sonra bindiği thoat'ın geniş omzu skeel ağacından yapılma payandalara dayandı, ileri doğru zorladı ve hemen ardından adam ve iki canavar, caddeden aşağı Kar Komak'ın saklandığı meydanın ucuna doğru sessizce sallana sallana gidiyorlardı.

Burada Carthoris ikinci thoat'ı kontrol etmekte oldukça zorlandı ve Kar Komak daha önce bu canavarlardan birine binmediği için bu oldukça umutsuz bir iş gibi görünüyordu, ama sonunda okçu pürüzsüz sırta çıkmayı başardı ve iki canavar yeniden yosun kaplı caddelerden şehrin ötesindeki açık deniz tabanına doğru usulca çıkıp gittiler.

Bütün o gece boyunca, ertesi gün ve ikinci gece kuzey doğuya doğru sürdüler. Takip edildiklerine dair bir işaret yoktu ve ikinci günün şafağında Carthoris, uzaktan Barsoom'un uzun su yollarından birinin belirtisi olan bir sıra büyük ağacın dalgalanışlarını gördü.

Hemen thot'lardan inip ekili bölgeye yaya olarak yaklaştılar. Carthoris ayrıca zırhındaki nişanlardan ya da

Heliumlu ya da kraliyet kanından olduğunu göstermeye yarayacak şeylerden de kurtuldu, çünkü bu su yolunun hangi ulusa ait olduğunu bilmiyordu ve Mars'ta, aksini öğrenene kadar her insanı ve ulusu düşmanınız olarak kabul etmek her zaman iyidir.

Sonunda ikisi ekili bölgeleri düzenli aralıklarla kesen, her iki yandaki kurak arazileri bir uçtan diğerine ip gibi kesen büyük, beyaz bir yolla birleşen yollardan birine girdiklerinde kuşluk vaktiydi.

Tarlaları çevreleyen yüksek duvar, Yeşil kabilelerin baskınlarına karşı koruma sağlamanın yanı sıra, vahşi banth'ları ve diğer etoburları evcil hayvanlardan ve çiftliklerdeki insanlardan uzak tutuyordu.

Carthoris geldiği ilk kapının önünde durup kapıyı çaldı. Çağrısına cevap veren genç, okçunun beyaz tenine ve kumral saçlarına büyük bir merakla bakmakla birlikte ikisini de konuksever bir şekilde selamladı.

Torquasların elinden kaçışlarının bir kısmını dinledikten sonra onları içeri alıp evine götürdü ve hizmetçilerine sofra hazırlamaları için emir verdi.

Yemek hazır olana kadar çiftlik evinin alçak tavanlı, şirin oturma odasında beklerken, Carthoris, uyruğunu ve böylece koşulların kendisini getirdiği bu su yoluna egemen olan ulusu öğrenebilmek için ev sahibiyle sohbete başladı.

"Adım Hal Vas," dedi genç, "Dusar Prensi Astok'un maiyetindeki bir soylunun, Dusarlı Vas Kor'un oğluyum. Şimdiki durumda bu bölgenin Yol Dwar'ıyım."

Carthoris kimliğini açık etmemiş olmasına sevindi, çünkü Helium'dan ayrıldığından bu yana olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyor olmasına ya da bütün ta-

lihsizliklerinin arkasında Astok'un olduğunu bilmiyor olmasına rağmen Dusarlıların kendisini sevmediğini ve Dusar'ın hakimiyeti altındaki yerlerde yardım alamayacağını biliyordu.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Hal Vas. "Görünüşünden savaşçı olduğunu çıkarıyorum ama zırhında hiçbir nişan yok. Pantan olabilir misin?"

Bu gezgin paralı askerler, çoğu erkeğin savaşmayı sevdiği Barsoom'da yaygındır. Savaşın olduğu her yerde hizmetlerini satarlar ve Kırmızı uluslar arasında bir savaşın olmadığı kısa aralıklarda, gezegenin yaban kısımlarındaki su yollarını korumak için Yeşil adamlara karşı sık sık düzenlenen sayısız seferlerden birine katılırlar.

Hizmetleri sona erdiğinde de, yeni bir efendi bulana kadar hizmet ettikleri ulusun nişanlarını çıkarırlar. Aralarda nişanları yoktur, zırhları ve ağır silahları meslekleri ni kanıtlamak için yeterlidir.

Fikir sevindiriciydi ve Carthoris bunu kendisi hakkında yeterli bir açıklama için fırsat bildi. Ancak bunun bir de sakıncası vardı. Savaş sırasında, savaşan bir ulusun alanı içinde bulunan bu tür pantan'lar, o ulusun nişanlarını takmak ve onun savaşçılarıyla birlikte savaşmak zorundaydılar.

Carthoris'in bildiği kadarıyla, Dusar başka bir ulusla savaşta değildi, babası John Carter'ın başında bulunduğu büyük ve güçlü ittifak, Barsoom'un büyük kısmı üzerinde uzun süredir barışı korumayı başarmış olsa da bir Kırmızı ulusun komşusunun boğazına ne zaman sarılacağı pek belli olmazdı.

Carthoris çağrısını kabul edince Hal Vas'ın yüzü keyifli bir gülümsemeyle aydınlandı.

"İyi ki," diye haykırdı genç adam, "tesadüfen buraya kadar gelmişsiniz, çünkü burada çabucak iş bulacaksınız. Babam Vas Kor Helium'a karşı yeni bir savaş için birlik oluşturmak üzere şimdi burada, benimle."

XII. BÖLÜM
DUSAR'I KORUMAK

Ptarthlı Thuvia Jav'ın arzularına karşı yaşamından daha öte şeyler için savaşırken hızlıca şiddetli bir kükremenin geldiği ormandan yana omzunun üzerinden baktı. Jav da baktı.

Gördükleri şey her birinin içini korkuyla doldurmaya yetti. Banth-tanrı Komal ağzı sonun kadar açık olduğu halde onlara hücum ediyordu.

Hangisini av olarak seçmişti? Yoksa ikisini birden mi?

Çok beklemediler, Lotharlı, kızı kendisiyle korkunç dişler arasında tutmaya çalışsa da büyük canavar sonunda onu buldu.

Sonra Jav Thuvia'yı insan yiyenin üstüne doğru ittikten sonra acı acı çığlıklar atarak Lothar'a doğru uçarcasına koşmaya çalıştı. Ancak bu kaçış kısa sürdü. Komal anında adamın üstündeydi, gırtlağını ve göğsünü şeytani bir öfkeyle paraladı.

Hemen sonra da kız yanlarına yetişti ama çıldırmış canavarı avının üstünden güç bela aldı. Hala kükreyen ve Jav'a aç bakışlar atan banth sonunda kızın kendisini ormandan yana götürmesine ses çıkarmadı.

Yanında dev koruyucusu olan Thuvia, yabanıl Barsoom'da on yedi bin haad'dan fazla tutan çok uzaklardaki Ptarth'a ulaşmak gibi olanaksız görünen bir başarıya

girişmek için uçurumlardaki geçidi bulmak üzere yola koyuldu.

Carthoris'in onu bile isteye terk ettiğine inanamadığı için gözü sürekli etraftaydı, ama geçidi ararken çok kuzeye gittiğinden, onu aramak için Lothar'a dönen Heliumluyu geçmişti.

Ptarthlı Thuvia, Helium Prensi'nin kalbindeki yerine tam olarak karar veremiyordu. Onu sevdiğini kendi kendine bile itiraf edemiyordu ama yine de Barsoomlu bir kadının kocasından ya da nişanlısından başka biri tarafından söylendiğinde kulaklarını tıkaması gereken sevgi ve sahiplenme sözünü, "prensesim"i kendisine söylemesine izin vermişti.

Nişanlı olduğu Kaol Jeddak'ı kendisine saygı ve hayranlık besliyordu. Thuvia, ikisinin, Kadabra'daki Salensus Oll sarayının iç avlusunu süsleyen muhteşem Jeddak'lar Bahçesi'ndeki oymalı koltukta birlikte oturdukları o geçmişte kalmış günden bu yana onun da kendisini düşündüğünden emin olduğu halde, yakışıklı Heliumlunun babasının sarayına yaptığı ziyaretlerden yararlanıp kendisiyle evlenmek istediğini söylememiş olmasına gücenerek babasının isteklerine boyun mu eğmişti?

Kulan Tith'i seviyor muydu? Sevdiğine inanmaya çalıştı, ama bütün bu süre zarfında yaklaşan karanlıkta gözleri etrafta —kara saçlı, gri gözlü— dalyan gibi bir savaşçıya bakındı durdu. Kulan Tith kara saçlıydı, ama onun gözleri kahverengiydi.

Tünelin girişini bulduğunda hava neredeyse kararmıştı. Güvenli bir şekilde ilerideki tepelere geçti ve burada, Mars'ın iki ayının parlak ışığı altında, ne yapacağına karar vermek için durdu.

Carthoris'in onu aramak için döneceği umuduyla

burada beklemeli miydi? Yoksa kuzeydoğuya, Ptarth'a doğru devam mı etmeliydi? Carthoris, Lothar vadisinden ayrıldıktan sonra ilk nereye gitmiş olabilirdi?

Susuzluktan kuruyan dili damağı Aaanthor ve suya doğru diye cevabı verdi. O da ilkin ihtiyacı olan sudan fazlasını bulabileceği Aaanthor'a gidecekti.

Kendisini diğer tüm vahşi hayvanlardan koruyacağı için yanında Komal varken pek korkmuyordu. Büyük beyaz maymunlar bile güçlü banth'tan dehşet içinde kaçarlardı. Korkması gerekenler yalnızca erkeklerdi ama babasının sarayına yeniden ulaşmak istiyorsa bu ve bunun gibi başka olsılıkları göze alması gerekiyordu.

Nihayet Carthoris'in tam da onu bulduğu sırada Yeşil bir adamın kılıç darbesiyle yere yığıldığını görünce Thuvia da aynı kaderi paylaşmak için dua etmişti.

Küçük uçaklarından inen Kırmızı savaşçıların görüntüsü bir an için içini yeni bir umutla —Heliumlu Carthoris'in sadece sersemlemiş olduğu ve onu kurtaracakları umuduyla— doldurmuştu, ama zırhlarında Dusar nişanlarını gördüğünde ve hücum eden Torquaslardan yalnızca kendisini kaçıracaklarını anladığında Carthoris'i de kurtaracaklarına dair umudu kalmamıştı.

Komal da ölmüştü —ölüsü Heliumlunun bedeninin yanındaydı. Artık sahiden yalnızdı. Onu koruyacak kimse yoktu.

Dusarlı savaşçılar onu en yakın geminin güvertesine sürüklediler. Etraflarındaki Yeşil savaşçılar kızı Kırmızıların ellerinden almak için saldırdılar.

Sonunda çatışmada ölmemiş olanlar iki geminin güvertesine ulaştılar. Motorlar çalıştı, pervaneler döndü. Hızlı gemiler derhal göğe yükseldi.

Ptarthlı Thuvia etrafına baktı. Yakınında yüzüne gülümseyen biri duruyordu. Tanımak için gözlerine baktı, durumu anlayarak dehşetten inleyip cilalı skeel ağacından yapılmış güverteye yığıldı. Tepesine dikilmiş olan Dusar Prensi Astok'tu.

Dusarlı Astok'un uçakları hızlıydı ve babasının sarayına olabildiğince çabuk varması gerekiyordu, çünkü Helium, Ptarth ve Kaol donanmaları Barsoom'un en ücra yerlerine ve geniş bir alana yayılmışlardı. Bunlardan biri Ptarthlı Thuvia'nın onun gemisinde tutsak olduğunun farkına varırsa bu Dusarlı Astok'un hayrına olmazdı.

Aaanthor, kadim Barsoom kültürünün ve biliminin terk edilmiş yuvası Horz'un elli derece güney enleminde ve kırk derece doğu enlemindeydi, Dusar'sa ekvatorun on beş derece kuzeyinde ve Horz'un da yirmi derece doğusundaydı.

Uzaklık fazla olsa da uçaklar bu uzaklığı hiç durmadan aştılar. Hedeflerine varmadan uzun süre önce Ptarthlı Thuvia, günlerdir kafasını meşgul eden kuşkuları giderecek birkaç şey öğrenmişti. Aaanthor'dan daha yeni havalanmışlardı ki mürettebattan birinin, kendisini babasının bahçelerinden Aaanthor'a götüren uçağın mürettebatından biri olduğunu tanımıştı. Gemide Astok'un olması her şeyi açıklığa kavuşturmuştu. Dusar prensinin casusları tarafından kaçırılmıştı —Heliumlu Carthoris'in bununla bir ilgisi yoktu.

Ayrıca onu suçladığında Astok inkar etmedi. Yalnızca gülümsedi ve aşkı için yalvardı.

Astok odasına doğru sürükleyeceği vakit "Seve seve beyaz bir maymunla evlenirim" diye haykırdı.

Astok ona yiyecekmiş gibi baktı.

"Benimle evleneceksin, Ptarthlı Thuvia" diye ters ters

baktı, "ya da ilk atan adına, tercih ettiğinle, beyaz bir maymunla evleneceksin."

Kız cevap vermedi, yolculuğun geri kalanı boyunca da Astok onu konuşturamadı.

Gerçekte Astok, Ptarthlı prensesi kaçırmasının yol açtığı çatışmanın boyutları karşısında biraz korkmuştu ve böyle bir mahkumu bulundurmanın doğurduğu sorumluluğun ağırlığı konusunda da rahat değildi.

Tek düşüncesi onu Dusar'a götürmek ve burada sorumluluğu babasına devretmekti. Bu arada, yakalanır da ilgisinin merkezinde Thuvia olan büyük jeddak'lardan birine hesap vermek zorunda kalırsa diye onu küçük düşürecek bir şey yapmamak için elinden geldiğince dikkatli olacaktı.

Sonunda, Astok'un esirini kendi sarayının doğu kulesinin yukarı kısımlarında gizli bir odada sakladığı Dusar'a geldiler. Kızın kim olduğu konusunda adamlarına sessiz kalacaklarına dair yemin ettirmişti, çünkü babası, Dusar Jeddak'ı Nutus'u görene kadar, güneyden yanında kimi getirdiğini kimseye söylemeye cesaret edemedi.

Ama büyük kabul salonuna gelip de babası olacak zalim adamın karşısına çıkınca bütün cesareti uçup gitti ve prensesin sarayında gizlenmiş olduğunu söylemeye cesaret edemedi. Aklına babasının konuyla ilgili düşüncelerini yoklamak geldi ve bu yüzden Ptarthlı Thuvia'nın nerede olduğunu bildiğini iddia eden birinin yakalandığı masalını anlattı.

"Emrederseniz efendim" dedi, "gidip onu ele geçireceğim —onu buraya Dusar'a getireceğim."

Nutus kaşlarını çatıp başını salladı.

"Ptarth prensesinin kaçırılmasındaki rolünü öğren-

diklerinde, Ptarth'ı, Kaol'u ve Helium'u aynı anda üzerimize salacak zaten yeterince şey yaptın. Suçu Helium Prensi'ne atman bir şanstı ve ustaca bir strateji hamlesiydi, ama kız hakikati bilseydi ve babasının sarayına dönseydi bütün Dusar cezasını çekerdi ve onu burada tutsak etmek, bizi hiçbir şeyin sonuçlarından kurtaramayacağı suçu kabul etmek olur. Bu tahtıma mal olur Astok ve tahtımı kaybetmeye de hiç niyetim yok.

"Burada olsaydı..." yaşlı adam birdenbire derin düşüncelere dalıp tekrar tekrar bu cümleyi söyledi. "Keşke burada olsaydı, Astok" diye haykırdı şiddetle. "Ah, keşke burada olsaydı ve kimse de onun burada olduğunu bilmeseydi! Düşünebiliyor musun dostum? Dusar'ın suçu onun kemikleriyle birlikte sonsuza kadar gömülebilirdi" diye bitirdi vahşi bir fısıltıyla.

Dusar Prensi Astok ürperdi.

Zayıf biriydi, evet, kötü biriydi de, ama babasının sözlerinin ima ettiği şeyin dehşetiyle buz kesti.

Mars'ın erkekleri düşmanlarına karşı zalimdirler, ancak "düşmanlar" kelimesi genellikle sadece erkekler diye yorumlanır. Suikast, büyük Barsoom şehirlerinde isyana sebep olur, ancak bir kadını öldürmek o kadar düşünülemez bir suçtur ki, böyle bir şey teklif edilen kiralık suikastçıların en sertleri bile korkudan bu işe bulaşmazlar.

Nutus belli ki önerisinin oğlu üzerinde uyandırdığı dehşeti fark etmedi. Devam etti:

"Aaanthor'da adamlarının elinden kaçırıldıktan sonra kızın nerede saklandığını bildiğini söylüyorsun. Üç güçten biri tarafından bulunacak olursa, hikayesi hepsini bize karşı döndürmeye yeter.

"Tek bir çıkar yol var Astok" diye haykırdı yaşlı adam.

Derhal saklandığı yere dönmeli ve onu büyük bir gizlilik içinde buraya getirmelisin. Ve buraya bak! Ölmek istemiyorsan onsuz buraya dönme!"

Dusar Prensi Astok, asil babasının öfkesini çok iyi biliyordu. Zorbanın kalbinde herhangi bir yaratığa karşı zerrece sevgi olmadığını biliyordu.

Astok'un annesi köle bir kadındı. Nutus onu hiç sevmemişti. Asla bir başkasını sevmemişti. Gençliğinde güçlü komşularının bir kaçının sarayında bir eş bulmaya çalışmış ama bu olmamıştı.

Kendi soylularının bir düzineden fazla kızı onunla evlenmektense kendini öldürmeye çalışınca o da bu işin peşini bırakmıştı. Sonra da Nutus ölüp de jed'ler arasında yeni bir jeddak seçilebilecek bir oğlu olsun diye kölelerinden biriyle yasal olarak evlenmişti.

Astok ağır ağır babasının huzurundan çekildi. Kirece dönmüş yüzüyle titreye titreye kendi sarayının yolunu tuttu. Avluyu geçerken bakışları rastlantıyla masmavi göğe yükselen büyük doğu kulesine yöneldi.

Onu görünce alnında boncuk boncuk terler belirdi.

Issus adına! Bu korkunç işi yapmak için yalnızca kendi ellerine güvenebilirdi. O güzel boynu kendi elleriyle sıkmalı ya da ağzı var dili yok kılıcı kızıl kalbine saplamalıydı.

Kalbine! Kendisine karşı sevgiyle dolup taşacağını umduğu kalbe!

Ama böyle mi olmuştu? Aşkına hayır diyen mağrur küçümsemeyi hatırladı. Bunun anısıyla kararsız kaldı. Yakında intikam alacak olmanın verdiği tatmin, bir an için serbest kalmış hoş güdüleri bastırmış, kararsızlığı geçmişti —köle kadından miras kalan iyilik, sonunda her

zaman olduğu gibi, bir kez daha kral babasından aldığı kötü kanın içine karışmıştı.

Gözlerini kocaman açan dehşetin yerini soğuk bir gülümseme aldı. Adımlarının yönünü kuleye doğru çevirdi. Kızın zaten Dusar'da olduğu gerçeğini babasının gözünden saklamak için çıkacağı yolculuktan önce onu görecekti.

Ptarth Prensesi'nin hapsedildiği daireye spiral bir geçitten çıkarak gizli yoldan sessizce geçti.

Odaya girdiğinde, kızı doğu kanadının pervazına yaslanmış, Dusar'ın çatıları üzerinden uzaktaki Ptarth'a doğru bakarken buldu. Ptarth'tan nefret ediyordu. Bunun düşüncesi içini öfkeyle doldurdu. Neden şimdi işini bitirip buna bir son vermiyordu?

Adımlarının sesini duyunca hızla döndü. Ah, ne kadar da güzeldi! Kararlılığı onun muhteşem güzelliği karşısında kayboldu. Şu küçük kandırma yolculuğundan dönene kadar bekleyecekti —belki o zaman başka bir yol olabilirdi. Darbeyi indirecek başka bir el —o yüz, önündeki o gözler bunu asla kendisi yapamazdı. Bundan emindi. Doğasının acımasızlığıyla her zaman övünmüştü, ama Issus adına, o kadar zalim değildi. Hayır, bir başkasını bulmalıydı, güvenebileceği birini.

Kız karşısında durmuş, kararlı ve korkusuz bakışlarını ona dikmişken, Astok hala ona bakıyordu. Gitgide artan aşkının ateşli tutkusunu hissetti.

Neden bir kez daha talep etmiyordu? İnsafa gelirse her şey yoluna girebilirdi. Babası ikna edilemezse bile, dört büyük ulusu savaşa sürükleyen düzenbazlığın ve entrikanın tüm suçunu Nutus'a yıkarak Ptarth'a uçabilirlerdi.

"Thuvia, bir kez daha, son defa olarak kalbimi ayaklarına sermeye geliyorum. Ptarth, Kaol ve Dusar senin yüzünden Helium'la savaşıyor. Evlen benimle, Thuvia, her şey olması gerektiği gibi olsun."

Kız başını salladı.

Kız daha ağzını açamadan "Dur!" diye emretti. "Yalnızca kendi kaderini değil, senin için savaşan binlerce savaşçının kaderini de mühürleyebilecek sözler söylemeden önce hakikati bil.

"Benimle evlenmeyi reddedersen, hakikat Ptarth, Kaol ve Helium tarafından öğrenilirse Dusar mahvolacak. Taş üstüne taş bırakmadan şehirlerimiz yerle bir edilecek. Halkımızı Barsoom'da buz tutmuş kuzeyden buz tutmuş güneye saçıp dağıtacaklar, avlayıp öldürecekler, ta ki bu büyük ulus insanların zihninde nefret edilen bir hatıra olarak kalana kadar.

"Fakat onlar Dusarlıları yok ederken, kendi savaşçılarının binlercesi de ölecek —hepsi de onu seven prensle evlenmeyen bekar bir kadının inatçılığı yüzünden.

"Reddet, Ptarthlı Thuvia ve geriye tek bir alternatif kaldı —hiç kimse senin kaderini bilmemeli. Kral babam ve benim dışımda sadece bir avuç sadık hizmetkar, senin Dusar Prensi Astok tarafından Thuvan Dihn'in bahçelerinden kaçırıldığını ya da bugün sarayımda hapsedildiğini biliyor.

"Reddet, Ptarthlı Thuvia ve Dusar'ı kurtarmak için ölmelisin —başka yolu yok. Jeddak'ın, Nutus'un hükmü bu. O kadar."

Kız, uzunca bir süre Dusarlı Astok'un yüzüne dik dik baktı. Sonra konuştu ve kelimelerin sayısı az olsa da heyecansız tonu derin bir küçümseme taşıyordu.

"Gözümü korkutmak istediğin bütün bu şeyler bile senden daha iyi."

Sonra ona sırtını döndü ve bir kez daha doğu penceresinin önünde durup hüzünlü gözlerle uzaktaki Ptarth'a baktı.

Astok dönüp odadan çıktı, az sonra da yiyecek içecekle geri döndü.

"İşte" dedi "ben tekrar geri gelene kadar sana yiyecek içecek. Bu daireye bir sonraki girecek kişi cellatın olacak. Kendini atalarına bırak, Ptarthlı Thuvia, çünkü birkaç güne kalmadan onlarla kavuşacaksın.

Sonra çıkıp gitti.

Yarım saat sonra Dusar donanmasından yüksek rütbeli bir subayla görüşüyordu.

"Vas Kor nereye gitti?" diye sordu. "Sarayında yok."

"Güneye, Torquaslara yakın büyük su yoluna" diye cevapladı diğeri. "Oğlu Hal Vas, orada Yol Dwar'ı ve Vas Kor çiftliklerdeki işçiler arasından asker toplamak için oraya gitti."

"Peki," dedi Astok ve yarım saat sonra en hızlı uçağıyla Dusar göklerindeydi.

XIII. BÖLÜM
PANTHAN TURJUN

Helium'un Dusar'la savaşta olduğunu ve kaderin onu düşmanın askeri ettiğini duyduğunda, kendisini içten içe sarsan duyguların izini belli etmedi.

Bu fırsatı Helium'un yararına kullanabilecek olması kendi sadık birliklerinin başında açık açık savaşmadığına dair hissettiği üzüntüye ağır basmaya ancak yetiyordu.

Dusarlılardan kaçmak kolay bir iş de olabilirdi zor bir iş de. Sadakatinden kuşkulanırlarsa (ve askere alınmış bir pantan'ın sadakatinden her zaman kuşku duyulurdu) birkaç gün ya da uzun, usandırıcı kanlı yıllar sürebilecek savaşın sonuna kadar ellerinden kurtulacak bir fırsat bulamayabilirdi.

Tarihin, beş ya da altı yüz yıl boyunca aralıksız gerçek askeri operasyonların yürütüldüğü savaşları kaydettiğini ve şimdi bile Barsoom'da Helium'un insanlı tarihinde barış yapmadığı ulusların olduğunu hatırladı.

Manzara pek iç açıcı değildi. Birkaç saat içinde, onu Dusar'ın hizmetine veren kaderi kutsayacağını hayal bile edemezdi.

"Ah!" diye haykırdı Hal Vas. "Babam geldi. Kaor! Vas Kor. İşte tanışmaktan memnun olacağın biri —yiğit bir pantan." Tereddüt etti.

"Turjun," diye araya girdi Carthoris, aklına ilk gelen adı söyleyerek.

Konuşurken gözleri çabucak odaya giren uzun boylu savaşçıya kaydı. Bu dev şahsı, suskun çehresini ve şakaktan ağza kadar uzanan mor renkli kılıç darbesini daha önce nerede görmüştü?

Carthoris içinden, "Vas Kor," diye tekrarladı. "Vas Kor!" Adamı daha önce nerede görmüştü?

Sonra soylu konuştu ve Carthoris şimşek hızıyla her şeyi anımsadı —Ptarth'da, iniş pistinde Thuvan Dihn'e yeni pusulasının inceliklerini açıkladığı sırada ileri atılan uşak; Ptarth'a gitmek için yola çıktığı o talihsiz yolculuk —onu çok gizemli bir şekilde Aaanthor'a getiren yolculuk— gecesinde hangarını koruyan yalnız köle.

"Vas Kor," diye tekrarladı yüksek sesle, "bu karşılaşmayı atalarınız kutsasın"; Dusarlı bu basmakalıp Barsoom tanışma ifadesinin altında yatan anlam zenginliğini kestiremedi.

"Rahmet seninle olsun, Turjun," diye cevap verdi Vas Kor.

Sıra Kar Komak'ın Vas Kor'la tanıştırılmasına gelmişti ve tanıştırırken Carthoris'in aklına okçunun beyaz teni ve kumral saçı için tek bir açıklama yapabileceği gelmişti, çünkü, doğruya inanılmayabileceğinden, bu nedenle de her ikisine daha baştan şüpheyle bakılacağından korkuyordu.

"Kar Komak," dedi, "senin de görebildiğin gibi thern'dir. Macera aramak için buzla kaplı güney tapınaklarından epey uzağa gelmiş. Kendisine Aaanthor'un dehlizlerinde rastladım ve onu çok kısa süredir tanıyor olmama rağmen, cesaretine ve sadakatine kefil olabilirim."

Düzmece dinleri John Carter tarafından tahrip edileli beri thern'lerin epey bir kısmı yeni düzeni hoş karşılamıştı, bundan dolayı onları dış dünyanın büyük şehirlerinden herhangi birinde, Kırmızı insan kalabalığına karıştığını görmek artık alışılmadık bir durum değildi, bu yüzden Vas Kor ne büyük bir şaşkınlık duydu ne de şaşkınlık ifade etti.

Görüşme boyunca Carthoris, Vas Kor'un önceki muhteşem Helium prensinin izlerini bu hırpani panthan'da tanıyıp tanımadığını bir kedi gibi izledi, ama uykusuz geceler, yürümeyle ve savaşla geçen uzun günler, yaralar ve kurumuş kan lekeleri eski benliğine olan benzerliğinin son kalıntısını yok etmeye yetmişti; dahası Vas Kor onu hayatı boyunca iki kez görmüştü. Onu tanımamasına pek şaşmamak gerekti.

Akşam vakti Vas Kor, yarın kuzeye, Dusar'a doğru yola çıkacaklarını ve yol boyunca çeşitli yerlerden asker toplayacaklarını haber verdi.

Evin arkasındaki büyük bir alanda bir uçak vardı — pek çok insanı içine alacak, aynı zamanda da hızlı ve iyi silahlandırılmış makul büyüklükte bir nakliye kruvazörü. Burada Carthoris ve Kar Komak, diğer acemilerle birlikte, gemiyi yöneten muvazzaf Dusarlı savaşçılarının koruması altında uyudular.

Gece yarısına doğru Vas Kor, oğlunun evinden gemiye döndü ve hemen kamarasına çekildi. Carthoris, Dusarlılardan biriyle birlikte nöbetteydi. Soylu, bir adım — zırhında sallanan uzun, ince, Helium kılıcının bir adım— yakınından geçerken, Heliumlu soğuk bir gülümsemeyi güçlükle bastırdı.

Ne kadar kolay olurdu! Kendisine oynanan alçakça oyunun intikamını almak ne kadar kolaydı —Helium'un, Ptarth'ın ve Thuvia'nın intikamını almak!

Ama eli hançerin kabzasına gitmedi, çünkü ilkin Vas Kor daha iyi bir amaca hizmet etmeliydi —Aaanthor önlerindeki mücadele sırasında onu kaçıranlar gerçekten Dusarlılarsa, Ptarthlı Thuvia'nın şimdi nerede tutulduğunu bilebilirdi.

Dahası bu iğrenç komplonun bir elebaşı vardı. O cezasını çekmeliydi ve Helium Prensi'ni Dusarlı Astok'a Vas Kor'dan daha iyi kim götürebilirdi ki?

Gecenin karanlığında, Carthoris uzaktan uzaktan gelen bir motorun gürültüsünü duydu. Gökyüzünü taradı.

Evet, ses kuzeyden geliyordu, Barsoom gecesinde ışıklarını yakmadan uçan bir uçağın belli belirsiz izi, ötesinde sınırsızca uzanan uzayın karanlık boşluğuna karşı uzanıyordu.

Geminin Dusar'ın dostu mu yoksa düşmanı mı olduğunu bilmeyen Carthoris, gördüğünü belli etmeyip gözlerini başka bir yöne çevirerek meseleyi yanında nöbet tutan Dusarlıya bıraktı.

Çok geçmeden adam yaklaşmakta olan gemiyi fark etti ve nöbetçilerin geri kalanıyla bir subayı ipek ve kürk örtülerinden kaldırıp güverteye yanlarına getiren kısa alarmı çaldı.

Nakliye kruvazörünün ışıkları yanmıyordu ve yerdeyken, şu anda hepsinin küçük bir uçak olarak tanımladığı, yaklaşmakta olan uçak tarafından tamamen görünmez olmalıydı.

Çok geçmeden yabancının inmeye niyetli olduğu anlaşıldı, çünkü artık yavaşça üstlerinde dönüyor, her dönüşte alçalıyordu.

Dusarlı savaşçılarından biri, "Bu *Thuria*," diye fısıldadı. "Onu on bin uçak arasında dehlizlerin karanlığında tanırım."

"Haklısın!" diye haykırdı güverteye çıkan Vas Kor. Ve sonra selamladı:

"Kaor, *Thuria*!"

Kısa bir sessizlikten sonra yukarıdan bir "Kaor!" geldi. Sonra: "Hangi gemi?"

"Nakliye kruvazörü Kalksus, Dusarlı Vas Kor."

"Tamam!" dendi yukardan. "Yanınızda inecek güvenli yer var mı?"

"Evet, sancak tarafında. Bekle ışıklarımızla göstereceğiz", sonra küçük uçak Kalksus'un yanına indi ve hemen ardından Kalksus ışıklarını derhal söndürdü.

Thuria'nın yan tarafından kayıp Kalksus'a doğru ilerleyen birkaç kişi görülebiliyordu. Her zaman şüpheci olan Dusarlılar, daha yakından incelemenin göstereceği gibi, ziyaretçileri dost veya düşman olarak kabul etmeye hazırdılar. Carthoris tırabzanlara oldukça yakın bir yerde duruyordu, şans eseri yeni gelenler bu tek başına duran Dusar gemisine cesur bir strateji hareketi yapan Heliumlularsa taraf tutmaya hazırdı. Böyle grupları bizzat kendisi de yönetmişti ve böylesi beklenmedik bir durumun oldukça olası olduğunu biliyordu.

Ama trabzanı geçen ilk adamın yüzü tümüyle nahoş olmayan bir şokla aklını başına getirdi —bu Dusar Prensi Astok'un yüzüydü.

Kalksus'un güvertesindeki diğerlerine pek dikkat etmeyen Astok, Vas Kor'un selamını kabul etmek için ileri atıldı, sonra soyluyu aşağıya çağırdı. Savaşçılarla subaylar uyumak için ipeklerine ve kürklerine döndüler ve güverte bir kez daha nöbet tutan Dusarlı savaşçı ile pantan Turjun dışında boşaldı.

Turjun aşağı yukarı yürüdü. Dusarlı da nöbetin bite-

ceği saati bekyerek trabzana dayandı. Nöbet arkadaşının Vas Kor'un kamarasının ışıklarına yaklaştığını görmedi. Küçük bir havalandırmaya kulağını dayayıp dikildiğini görmedi.

"Beyaz maymunlar canımızı alsın," diye haykırdı Astok kederle, "eğer şimdiye kadar gördüğün en berbat bir keşmekeşin içinde değilsek! Nutus, onun Dusar'dan çok uzakta saklandığını düşünüyor. Onu Dusar'a getirmemi emretti."

Sustu. Hiç kimse söylemeye çalıştığı şeyi duymamalıydı. Bu Nutus ve Astok'un sonsuza kadar sırrı olmalıydı, çünkü tahtın selameti buna bağlıydı. Bu bilgiyle herhangi biri, istediği her şeyi Dusar Jeddakı'ndan alabilirdi.

Astok korkuyordu ve bu yaşlı adamdan başka bir öneri istedi. Devam etti.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadı, korkuyla etrafına bakınarak. "Nutus, emirlerinin yerine getirildiğini bilmek için cesedi görmek istiyor. Şimdi onu sözde sakladığımız yere gitmem gerekiyor ki kendisini gizlice Dusar'a götürebileyim. Hiç kimse onun bir Dusarlının gözetimi altında olduğunu bilemez. Ptarth, Helium ve Kaol gerçeği öğrenirse Dusar'ın başına gelecekleri söylememe gerek yok."

Havalandırmaya dayanmış dinleyici kulaklarına inanamadı. Önce bu konuşmaya konu olan kişinin kim olduğunu tahmin edememişti. Artık biliyordu. Onu öldüreceklerdi! Tırnakları avuç içlerine batana kadar kaslı parmaklarını sıktı.

Vas Kor, "Onu Dusar'a götürürken benim de seninle gelmemi istiyorsun, peki şimdi nerede?"

Astok eğilip diğerinin kulağına fısıldadı. Vas Kor'un acımasız yüz hatlarında belli belirsiz bir gülümseme be-

lirdi. Eline geçen gücü fark etti. Artık en azından bir jed olmalıydı.

"Peki size nasıl yardımcı olabilirim Prensim?" diye sordu yaşlı adam rahat bir tavırla.

"Ben onu öldüremem," dedi Astok. "Issus adına! Bunu yapamam! Ne zaman dönüp bana baksa yumuşuyorum."

Vas Kor gözlerini kıstı.

"Ama istiyorsun—" Durdu, sorgulama bitmemişti ama tamamlanmıştı.

Astok başını salladı.

"Onu sevmiyorsun," dedi.

"Ama—daha az asil olsam da—hayatımı seviyorum," diye bitirdi anlamlı bir şekilde.

"Daha büyük bir asil olacaksın —birinci dereceden bir asil!" diye haykırdı Astok.

Vas Kor açık açık, "Bir jed olmalıyım," dedi.

Astok duraksadı.

"Başka bir jed olabilmesi için önce bir jed ölmeli," diye açıkladı.

"Jedler daha önce öldü" diye tersledi Vas Kor. "Sevmediğin bir jed bulmak senin için zor olmasa gerek Astok —seni sevmeyen çok kişi var."

Vas Kor daha şimdiden genç prens üzerindeki gücünü kötüye kullanmaya başlamıştı. Astok, teğmenindeki kurnazca denecek değişikliği hemen fark edip değerlendirdi. Zayıf ve kötü beynine kurnazca bir plan geldi.

"Öyle diyorsan, Vas Kor!" diye haykırdı. "Bu iş bittiğinde jed olacaksın," sonra da kendi kendine: "Sevmediğim bir jed bulmak da benim için zor olmayacak."

"Dusar'a ne zaman döneceğiz?" diye sordu soylu.

"Hemen," diye karşılık verdi Astok. "Derhal yola çıkalım —burada olmanı gerektirecek bir şey var mı?"

"Çeşitli Yol Dwar'larının benim için askere almış olabilecekleri kişileri toparlayarak yola yarın çıkma niyetindeydim."

"Askerler beklesin," dedi Astok. "Ya da daha iyisi, askerleri toparlamak için Kalksus'u bırakıp Dusar'a *Thuria*'yla gel."

"Evet," diye onayladı Vas Kor; "bu plan daha iyi. Hadi, ben hazırım" dedi ve Astok'la birlikte uçağa gitmek için ayağa kalktı.

Havalandırmadaki dinleyici yaşlı bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı. Yüzü, hafif bakır teninin altında gergin ve bembeyazdı. O ölmek üzereydi. Trajediyi önlemek için elinden bir şey gelmiyordu. Nerede hapsedildiğini bile bilmiyordu.

İki adam kamaradan güverteye çıkıyorlardı. Panthan Tarjun merdivenlere yaklaştı, parmakları hançerinin kabzasını sıkıca kavradı. Alt edilmeden her ikisinin de hakkından gelebilir miydi? Gülümsedi. İçinde bulunduğu ruh haliyle bir düşman utan'ını bile yok edebilirdi.

Artık neredeyse yan yana gelmişlerdi. Astok konuşuyordu.

"Yanına birkaç adam da al Vas Kor," dedi. "O kadar hızlı ayrıldık ki *Thuria*'da yeterli adam yok."

Panthan parmaklarını hançerin kabzasından çekti. Hızla, Ptarthlı Thuvia'ya yardım etmek için bir fırsat yakaladığını düşündü. Suikastçılara katılsın diye seçilebilirdi ve tutsağın nerede olduğunu öğrendiğinde Astok ve Vas Kor'un defterini şimdi dürebileceği gibi dürebilirdi.

Nerede tutulduğunu öğrenmeden onları öldürmek, Thuvia'yı başkalarının ellerinde ölüme terk etmek demekti, çünkü Nutus er ya da geç onun nerede olduğunu öğrenecekti ve Dusar Jeddak'ı Nutus, onun yaşamasına izin veremezdi.

Turjun gözden uzak olmamak için Vas Kor'un önünde dikilip durdu. Soylu, güvertede uyuyan adamları uyandırdı ama daha bugün işe aldığı her zaman onun önünde, aynı gün askere aldığı tuhaf pantan, kendini ön tarafta tutmanın yollarını buldu.

Vas Kor teğmenine dönerek Kalksus'un Dusar'a getirilmesi ve acemilerin toplanması için talimat verdi, sonra padwar'ın arkasında duran iki savaşçıya işaret etti.

"Siz ikiniz *Thuria*'da bizimle geleceksizin" dedi, "gidip geminin dwar'ının emrine girin."

Kalksus'un güvertesi karanlıktı, bu yüzden Vas Kor seçtiği ikisinin yüzlerine pek dikkat etmedi, ama bunun önemi yoktu, çünkü onlar bir uçağın sıradan işlerine yardımcı olan ve gerekirse savaşan sıradan savaşçılardı.

İkiliden biri okçu Kar Komak'tı. Diğeri Carthoris değildi.

Heliumlu hayal kırıklığıyla deliye döndü. Hançerini eline almıştı ama Astok çoktan Kalksus'un güvertesinden ayrılmıştı ve onun hakkından gelmeden önce Vas Kor'un canını alırsa artık güverteyi iyice doldurmuş olan Dusarlı savaşçılar tarafından öldürüleceğini anlamıştı. İkisinden biri hayattayken Thuvia, sanki ikisi de hayattaymış gibi büyük bir tehlike altındaydı —ikisinin birden işi bitmeliydi.

Vas Kor yere inerken, Carthoris cesurca onu takip etti ve şüphesiz gruptan biri olduğunu düşünerek onu durdurmaya kalkışmadı.

Kendisinden sonra, Kar Komak ve *Thuria*'da görev yapmak üzere görevlendirilen Dusarlı savaşçı geliyordu. Carthoris, Dusarlı savaşçının sol tarafına yakın yürüyordu. Artık *Thuria*'nın yanındaki yoğun karanlık yere geldiler. Burası çok karanlıktı, bu yüzden merdiveni el yordamıyla aramak zorunda kaldılar.

Kar Komak Dusarlıdan önce davrandı. Dusarlı, sallanan merdiveni tutmak için yukarı doğru uzandı, bunu yaparken çelik gibi parmaklar soluk borusuna sıktı ve çelik bir bıçak kalbinin tam ortasına saplandı.

Panthan Turjun, *Thuria*'nın trabzanlarını geçen ve peşinden ip merdiveni çeken son kişi oldu.

Hemen ardından uçak hızla yükseldi ve burnunu kuzeye çevirdi.

Kar Komak trabzanlarda kendisiyle birlikte görevlendirilen savaşçıyla konuşmak için döndü. Gizemli Lothar'ı koruyan granit kayalıkların yanında tanıştığı genç adamla yüz yüze gelince gözleri fal taşı gibi açıldı. Dusarlının yerine nasıl geçmişti ki?

Hızlı bir işaret ve Kar Komak bir kez daha Thuria'nın dwar'ını bulup göreve hazır olduğunu bildirmek için döndü. Panthan da ardı sıra gitti.

Carthoris, Vas Kor'un diğerleri arasından okçuyu seçmesine neden olan şansa şükretti, çünkü başka bir Dusarlı olsaydı, Güney Yolu'nun Dwar'ı Hal Vas'ın evinin ötesindeki alanda sessizce yatan savaşçının nerede olduğuna dair yanıtlanması gereken sorular olurdu. Carthoris'in bu soruya, *Thuria*'nın tüm mürettebatını ikna etmek için tek başına yeterli olmayacak kılıcı dışında verecek bir cevabı yoktu.

Aslında hızla tamamlansa da sabırsız Carthoris'e yol hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Gidecekleri yere varmadan

bir süre önce, başka bir Dusarlı savaş pilotuyla karşılaşıp konuştular. Ondan, Dusar'ın güneydoğusunda çok yakında büyük bir savaşın olacağını öğrendiler.

Dusar, Ptarth ve Kaol'un birleşik donanmalarının Helium'a doğru ilerleyişleri, güçlü Helium donanması —yalnızca sayı ve silah bakından değil subaylarının ve savaşçılarının eğitimi ile cesareti bakımından, ayrıca devasa savaş gemilerinin boyutları bakımından da Barsoom'daki en zorlu donanma— tarafından durdurulmuştu.

Böyle bir savaşa karar verileli çok olmamıştı. Dört jeddak doğrudan kendi filolarına komuta ediyorlardı — bir tarafta Kaollu Kulan Tith, Ptarthlı Thuvan Dihn ve Dusarlı Nutus vardı, diğer tarafta da Helium Jeddak'ı Tardos Mors vardı. Tardos Mors'un yanında Mars'ın Kumandanı John Carter vardı.

Uzak kuzeyden başka bir kuvvet, bariyer uçurumları boyunca güneye doğru ilerliyordu —Kumanda'nın çağrısı üzerine gelen Okar Jeddak'ı Talu'nun yeni donanması. İç karartıcı savaş gemilerinin güvertelerindeki kara sakallı Sarı adamlar hevesle güneye doğru bakıyorlardı. Görkemli orluk ve apt pelerinleri içinde muhteşem görünüyorlardı. Donmuş kuzeyin sera şehirlerinden gelen çetin savaşçılar.

Ve uzak güneyden, Omean Denizi'nden ve altın uçurumlardan, thern tapınaklarından ve Issus bahçesinden binlerce kişi, kendisinden saygıyı ve sevgiyi öğrendikleri büyük insanın çağrısına uyup kuzeye doğru yola çıktılar. Helium donanmasından sonra ikinci sırada gelen bu güçlü filonun amiral gemisini idare eden İlk Doğanlar'ın Jeddak'ı Kara Xodar'ın kalbi, vahşi mürettebatını ve güçlü gemilerini Kumandan'ın düşmanlarının üzerine salacağı anın beklentisiyle deli gibi çarpıyordu.

Ancak bu müttefikler, Helium'a faydalı olmak için savaş alanına zamanında ulaşabilecekler miydi? Ya da Helium'un onlara ihtiyacı olacak mıydı?

Carthoris, *Thuria* mürettebatının diğer üyeleriyle birlikte dedikoduları ve söylentileri duydu. Helium gemilerini desteklemek için biri güneyden, diğeri kuzeyden gelen iki filodan hiçbirinin haberi yoktu ve bütün Dusar, kadim Helium gücünü Barsoom göklerinden sonsuza kadar silinmekten artık hiçbir şeyin kurtaramayacağına ikna olmuştu.

Helium'un sadık evladı Carthoris bile sevgili donanmasının üç büyük gücün birleşik kuvvetleriyle başa çıkamayacağını düşündü.

Şimdi *Thuria,* Astok sarayındaki piste inmişti. Prens ve Vas Kor aceleyle inip kendilerini sarayın alt katlarına götürecek olan iniş aracına girdiler.

Yakınında sıradan savaşçılar tarafından kullanılan başka bir iniş aracı vardı. Carthoris, Kar Komak'ın koluna dokundu.

"Gel!" diye fısıldadı. "Düşman bir ulus içinde tek dostum sensin. Benim yanımda mısın?"

"Ölümüne," diye yanıtladı Kar Komak.

İkili iniş aracına yaklaştı. Bir köle çalıştırıyordu.

Köle "Geçiş izinleriniz nerede?" diye sordu.

Carthoris geçiş izinlerini arıyormuş gibi ceplerini karıştırırken kabine de girdi. Kar Komak kapıyı kapatarak peşi sıra girdi. Köle kabini aşağı doğru gitsin diye çalıştırmadı. Her saniye önemliydi. İkisinin nereye gittiğini bileceklerse Astok ve Vas Kor'dan hemen sonra alt kata ulaşmaları gerekiyordu.

Carthoris aniden köleye döndü ve onu kabinin karşı tarafına fırlattı.

"Bağlayıp ağzını tıka, Kar Komak!" diye bağırdı.

Sonra kumanda kolunu kavradı ve kabin mide bulandırıcı bir hızla aşağı inerken okçu köleyle boğuşuyordu. Carthoris, arkadaşına yardım etmek için kontrolü bırakamazdı, çünkü gittikleri hızda en alt kata çarpmaları halinde, hepsi anında ölürdü.

Yandaki boşlukta, aşağıda Astok'un kabinin üstünü görebiliyordu ve kendi hızını diğerinin hızına düşürdü. Köle çığlık atmaya başladı.

"Sustur şunu!" diye bağırdı Carthoris.

Bir saniye sonra kabinin zeminine serili bir beden vardı.

"Sustu," dedi Kar Komak.

Carthoris, kabini sarayın daha yüksek katlarından birinde aniden durdurdu. Kapıyı açarak kölenin hareketsiz bedenini kavrayıp yere itekledi. Sonra kapıcı çarpıp kapatarak aşağı inmeye devam ettiler.

Astok ve Vas Kor'un bulunduğu kabinin tepesini bir kez daha gördü. Hemen sonra da kabin durdu, kendisi de kabini durdurduğunda, iki adamın da ilerdeki koridorun çıkışlarından birinde gözden kaybolduklarını gördü.

XIV. BÖLÜM
KULAN TITH'İN ÖZVERİSİ

Dusar Prensi Astok sarayının doğu kulesinde hapsedilmesinin ikinci gününün sabahı, Ptarthlı Thuvia'yı donuk bir kayıtsızlık içinde suikastçının gelişini beklerken buldu.

Kapıyı, pencereleri, zemini ve duvarları tekrar tekrar deneyerek, tüm kaçış olasılıklarını tüketmişti.

Bir sıyrık bile atamadığı sert eriste levhalar, pencerelerde güçlü bir erkeğin ellerindeki ağır bir çekicin kıramayacağı dayanıklı Barsoom camları. Kapı ve kilit açılamazdı. Kaçış yoktu. Hüküm saatinden önce, son anlarını görmekten onları yoksun bırakmasın diye silahlarını almışlardı.

Ne zaman geleceklerdi? Astok bu işi kendi elleriyle mi yapacaktı? Bunun için cesareti olduğundan kuşkusu vardı. Aslında ödleğin tekiydi —babasının sarayına misafir gelip de böbürlenip durduğunu duyduğu ilk andan beri bunu biliyordu, yiğit biri olduğunu söyleyip kendisini etkilemeye çalışmıştı.

Onu bir başkasıyla karşılaştırmadan edemedi. Ve nişanlı biri başarısız bir talibini kiminle karşılaştırır? Nişanlısıyla mı? Ptarthlı Thuvia şimdi Dusarlı Astok'u, Kaol'un Jeddak'ı Kulan Tith'le mi karşılaştırıyordu?

Ölmek üzereydi; canı kimi isterse onu düşünürdü ve Kulan Tith şimdi düşüneceği en son kişiydi. Zihni, ordan buradan üşüşen diğer görüntüler arasında boylu poslu ve yakışıklı Heliumluyla doluydu.

Onun asil yüzünü, sakin duruşunun asaletini, arkadaşlarıyla konuşurken gözlerini aydınlatan gülümsemesini ve düşmanlarıyla savaşırken dudaklarına yerleşen gülümsemeyi —Virginialı babasının savaşırkenki gülümsemesini— hayal etti.

Ve Barsoom'un hakiki kızı Ptarthlı Thuvia, nefesinin hızlandığını ve kalbinin bu diğer gülümsemenin —bir daha asla göremeyeceği gülümsemenin— anısına sıçradığını gördü. Kız hıçkırarak kendisini doğu pencerelerinin altındaki karmakarışık ipek ve kürk yığınının üzerine atıp yüzünü elleri arasına aldı.

Hücrenin dışındaki koridorda iki adam hararetli bir tartışmaya tutuşmuştu.

"Sana tekrar söylüyorum Astok," diyordu biri, "odada sen olmazsan bu şeyi yapmayacağım."

Konuşmacının ses tonunda kraliyetten birine gösterilmesi gereken saygı yoktu. Diğeri bunu fark ederek kızardı.

"Dostluğuma çok güvenme Vas Kor" diye tersledi. "Sabrımın da bir sınırı var."

"Burada kraliyet ayrıcalığı diye bir şey yok" diye karşılık verdi Vas Kor. "Benden senin yerine suikast işlememi istiyorsun, hem de jeddak'ının kesin emirlerine karşı. Bana emir verecek durumda değilsin Astok, ama bunun yerine orada bulunman ve böylece suçu benimle paylaşman yönündeki makul talebimi kabul etmekten memnuniyet duymalısınız. Neden her şeyi ben üstleneyim ki?"

Genç olan ters ters baktı ama kilitli kapıya doğru da ilerledi ve kapı açılırken Vas Kor'la birlikte odaya girdi.

Odanın karşı tarafındaki kız girdiklerini işiterek ayağa fırlayıp karşılarında durdu. Hafif kırmızı teni bir parça beyazlar gibi oldu ama gözleri cesur ve dimdik bakıyordu sert, küçük çenesinin mağrur duruşu, tiksinti ve aşağılamayı gösteriyordu.

"Hala ölümü mü tercih ediyorsun?" diye sordu Astok.

"*Sana*, evet," diye cevapladı kız soğukkanlılıkla.

Dusar Prensi Vas Kor'a dönerek başını salladı. Soylu kısa kılıcını çekti ve Thuvia'ya doğru yürüdü.

"Diz çök!" diye emretti.

"Ayakta ölmeyi yeğlerim," diye cevap verdi kız.

"İstediğin gibi olsun," dedi Vas Kor, sol başparmağıyla kılıcının ucuna dokunarak. "Dusar Jeddak'ı Nutus adına!" diye bağırdı ve kıza doğru hızla koştu.

Kapı aralığından "Helium Prensi Carthoris adına!" diye alçak bir ses geldi.

Vas Kor oğlunun evinde askere aldığı pantan'ın kendisine doğru atıldığını görmek için döndü. Adam "Ondan sonra sıra sende calot" diyerek Astok'un yanından geçti.

Vas Kor saldıran adamı karşılamak üzere çark etti.

"Bu hainlik de ne?" diye haykırdı.

Astok, yalın kılıç Vas Kor'un yardımına koştu. Pantan'ın kılıcı soylunun kılıcıyla çarpıştı ve daha bu ilk anda Vas Kor bir kılıç ustasıyla karşı karşıya olduğunu anladı.

Yabancının niyetini kısmen anlamadan önce adamı

kendisiyle Ptarthlı Thuvia'nın arasında buldu, Dusarlıların iki kılıcı karşısında köşeye sıkışmıştı. Ama köşeye sıkışmış biri gibi dövüşmedi. Saldıran hep kendisi oldu ve parlayan kılıcını her zaman kızla düşmanları arasında tuttu, hatta onları odanın içinde oraya buraya sürerek kızın kendisine yakın durmasını istedi.

Çok geç olana kadar ne Vas Kor ne de Astok panthan'ın aklındaki şeyi anlayabildi ama sonunda adam arkası kapıya dönük durduğunda ikisi de başlarına geleni anladı —kapana kısılmışlardı ve şimdi davetsiz misafir onları istediği gibi öldürebilirdi, çünkü Ptarthlı Thuvia, girdikleri zaman Astok'un bırakmış olduğu diğer taraftaki anahtarı da alarak kapıyı adamdan yana sürgülemişti.

Astok, her zaman yaptığı gibi, düşmanın kılıçlarının önünde hemen yıkılmadığını görünce, mücadeleyi Vas Kor'un üzerine yıkıyordu ve şimdi pantan'ı dikkatle izlerken gözleri gitgide irileşmeye başladı, çünkü yavaş yavaş Helium Prensi'ni tanır hale gelmişti.

Heliumlu, Vas Kor'a yaklaşıyordu. Soylunun pek çok yarasından kan akıyordu. Astok, o müthiş kılıç tutan elin hünerine uzun süre dayanamayacağını gördü.

"Cesaret, Vas Kor!" diye fısıldadı diğerinin kulağına. "Bir planım var. Onu yalnızca bir an tut her şey yoluna girecek, Dusar Prensi Astok'la." Ama bu son kısmı yavaş sesle söylemişti.

Vas Kor bunda bir ihanet sezmeyerek başını salladı ve bir an için Carthoris'i engellemeyi başardı. Sonra Heliumlu ve kız Dusar prensinin salonun karşı tarafına hızla koştuğunu ve büyük bir paneli içeri doğru iten bir şeye dokunduğunu, arkasındaki kapkaranlık bir odacıkta kaybolduğunu gördüler.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, büyük bir ihtimalle onu yakalayamazlardı. Carthoris, Vas Kor'un da benzer şekilde elinden kurtulmasından ya da Astok'un hemen takviye kuvvetlerle geri dönmesinden korktu, düşmanın üzerine şiddetle saldırdı ve hemen ardından Dusarlı soylunun başsız bedeni ersite zemine yuvarlandı.

"Hadi!" diye haykırdı Carthoris. "Kaybedecek vakit yok. Çok geçmez Astok, beni alt edecek kadar savaşçıyla geri döner."

Ancak Astok'un aklında böyle bir plan yoktu, çünkü böyle bir hareket, sarayda Ptarth prensesinin doğu kulesinde tutsak olduğu bilgisinin yayılması demeye gelecekti. Haber derhal babasının kulağına gidecekti ve hiçbir yalan jeddak'ın soruşturmasının aydınlatacağı olguları açıklayamayacaktı.

Bunun yerine Astok, Carthoris ve Thuvia daireden ayrılmadan önce kule odasının kapısına ulaşmak için uzun bir koridorda çılgınca koşuyordu. Kızın anahtarı çıkarıp cebine koyduğunu görmüştü ve karşı taraftan anahtar deliğine sokulan bir hançer ucunun, sekiz ölü gezegen soğuk ve ölü bir güneşin etrafında döngüsünü bitirene kadar onları gizli salonda hapsedebileceğini biliyordu.

Astok koşabildiği kadar hızlı, kule odasına giden ana koridora girdi. Kapıya vaktinde ulaşacak mıydı? Ya Heliumlu çoktan çıkmışsa ve geçitte ona rastlarsa? Astok, sırtında soğuk bir ürperti hissetti. O tekinsiz kılıçla yüzleşecek yüreği yoktu.

Neredeyse kapıya varmıştı. Kapı koridorun bir sonraki dönüşündeydi. Hayır, daireden ayrılmamışlardı. Belli ki Vas Kor hala Heliumluyu tutuyordu!

Astok, soyluyu kurnazlıkla alt ettiği ve aynı zamanda ondan kurtulduğu zekice tavrı karşısında sırıtışını güç-

lükle bastırabildi. Sonra köşeyi döndü ve kumral saçlı, beyaz bir devle yüz yüze geldi.

Adam, nereye diye sormak için beklemedi bile, bunun yerine uzun bir kılıçla üzerine atladı, öyle ki Astok, kendini kurtarıp geçitten aşağı kaçamadan önce bir düzine şiddetli darbeyi savuşturmak zorunda kaldı.

Hemen sonra Carthoris ve Thuvia gizli odadan koridora girdiler.

"Pekala, Kar Komak?" diye sordu Heliumlu.

"Beni burada bıraktığın için şanslısın Kırmızı adam," dedi okçu. "Bu kapıya ulaşmak için aşırı endişeli görünen birinin —Dusar Prensi Astok denen kişinin— az önce yolunu kestim."

Carthoris gülümsedi.

"Şimdi nerede?" diye sordu.

"Kılıcımdan kaçıp koridordan aşağı koştu" diye cevap verdi Kar Komak.

"Öyleyse vakit yitirmeye gelmez!" diye haykırdı Carthoris. "Muhafızları üstümüze salacak!"

Üçü birlikte, Carthoris ve Kar Komak'ın, nadiren kullanılan bu geçitlerin zeminlerini kaplayan ince toz tabakası içinde Dusarlıların sandaletlerinin izini sürerek dolambaçlı geçitler boyunca hızla ilerlediler.

Bir düşmanlıkla karşılaşmadan asansörlerin olduğu odaya gelmişlerdi. Burada karşılarında bir avuç muhafız ve yabancı olduklarını anlayıp Astok'un sarayında ne işleri olduğunu soran bir subay buldular.

Carthoris ve Kar Komak bir kez daha kılıçlarına başvurdular ve asansörlerden birine girmeden önce çatışmanın gürültüsü bütün sarayı ayağa kaldırmış olmalıydı,

çünkü adamların bağrış çağrışlarını duydular ve iniş yerine gelesiye kadar geçtikleri çeşitli katlarda kargaşanın nedenini bulmak için oraya buraya koşan silahlı adamlar gördüler.

İskelede başında nöbet tutan üç muhafızla *Thuria* duruyordu. Heliumlu ile Lotharlı bir kez daha omuz omuza savaştı ama çatışma başladığı gibi bitti, çünkü Helium Prensi tek başına bile üç Dusarlıya denkti.

Yüzden fazla savaşçı iniş pistine çıkamadan önce *Thuria* ancak yükselmişti. Başlarında Dusarlı Astok vardı ve ellerinden kayıp gittiğini düşündüğü iki kişiyi gördüğünde, öfke ve kederden tepiniyor, yumruklarını sallıyor ve onlara küfür ve hakaretler savuruyordu.

Pruvası baş döndürücü bir açıyla dikilmiş *Thuria* gökyüzüne bir meteor gibi fırladı. Bir düzine kadar hızlı karakol gemisi peşleri sıra atıldı, çünkü Dusar Prensi'nin sarayının üstünde iniş pistindeki manzara dikkatlerden kaçmamıştı.

Thuria'yı bir düzine kadar atış sıyırıp geçti ve Carthoris kontrol lövyelerini bırakamadığı için, Ptarthlı Thuvia, güvertenin dik ve kaygan yüzeyine tutunarak geminin seri ateş eden silahlarının namlularını düşmana doğru çevirdi.

Asil bir yarış, asil bir mücadeleydi. Şimdi bire karşı yirmiydi çünkü başka Dusar gemileri de takibe katılmıştı, ama Dusar Prensi Astok *Thuria*'yı iyi inşa etmişti. Babasının donanmasında bundan daha hızlı bir uçak yoktu; zırhı bu kadar iyi olan ya da bu kadar iyi silahlanmış başka bir gemi yoktu.

Takip edenler birer birer geride kaldı, sonuncu gemi de menzil dışı kaldığında Carthoris *Thuria*'nın burnunu yatay hale getirdi, lövye de son çentiğe çekilince gemi

can çekişen Mars'ın ince havasında doğuya ve Ptarth'a doğru son sürat atıldı.

Ptarth on üç buçuk bin haad uzaktaydı —en hızlı uçaklar için bile otuz saatlik zorlu bir yolculuk, ayrıca Dusar donanmasının yarısı Dusar ile Ptarth arasında olmalıydı, çünkü bu yönde şimdi bile devam etmekte olan büyük bir savaş bildirilmişti.

Carthoris çarpışan ulusların büyük donanmalarının yerini tam olarak bilebilseydi, onlara ulaşmak için saniye beklemezdi çünkü Thuvia'nın babasına dönüşü barış için en büyük umuttu.

Mesafenin yarısını tek bir savaş gemisi görmeden geçtiler ve sonra Kar Komak, Carthoris'in dikkatini, üzerinde *Thuria*'nın hızla geçtiği büyük ölü deniz tabanının hardal sarısı bitki örtüsü üzerinde duran uzak bir gemiye çekti.

Gemi üstünde bir dolu insanın oraya buraya koşuşturduğu görülebiliyordu. Güçlü bir dürbün yardımıyla, Heliumlu onların Yeşil savaşçılar olduğunu ve mahsur kalan savaş gemisi mürettebatına defalarca hücum ettiklerini gördü. Diğerlerinin hangi ulustan olduklarını bu kadar uzaktan çıkaramadı.

Thuria'nın rotasını doğrudan savaş alanının üzerinden geçecek biçimde değiştirmek gerekli değildi, ancak Carthoris daha iyi ve daha yakından görebilmek için gemisini iki yüz metre kadar alçalttı.

Eğer gemi dost bir gücün gemisiyse durup silahlarını düşmana yöneltmekten fazlasını yapamazdı, çünkü taşıdığı değerli yükle karaya çıkmak pek uygun olmazdı, üstelik takviye olarak sunabileceği ancak iki kılıçtı —Ptarth Prensesi'nin güvenliğini tehlikeye atacak kadar az.

Kazaya uğrayan gemiye yaklaştıklarında, Yeşil kabi-

lenin kana susamışlıklarının vahşetini gemiyi savunanların üstüne kusmak için zırhlı küpeşteyi aşmalarının an meselesi olduğunu gördüler.

Carthoris Thuvia'ya "İnmek boşuna olur" dedi. "Dusar gemisi bile olabilir, üstünde hiçbir nişan görünmüyor. Yapabileceğimiz tek şey kabilenin üzerine ateş etmek"; konuşurken bir yandan da silahlardan birine doğru ilerledi ve namlusunu geminin yanındaki Yeşil savaşçılara çevirdi.

Thuria'dan açılan ilk atışla, aşağıdaki gemidekiler onu ilk kez fark ettiler. Derhal yerdeki savaş gemisinin pruvasından bir flama sallandırıldı. Ptarthlı Thuvia nefesini tutup Carthoris'e baktı.

Flama, Kaol Jeddak'ı Kulan Tith'in —Ptarth Prensesi'nin nişanlı olduğu adamın!— flamasıydı.

Heliumlu için rakibini geri çevrilemeyecek bir kadere terk ederek geçip gitmek ne kadar kolaydı! Hiç kimse onu korkaklık ya da ihanetle suçlayamazdı, çünkü Kulan Tith silahlarını Helium'a karşı çevirmişti ve dahası *Thuria*'da zaten kaçınılmaz olan sonucu geçici olarak bile geciktirmek için yeterli kılıç tutan el yoktu.

Helium Prensi Carthoris ne yapacaktı?

Thuria'nın pruvası yere doğru keskin bir açıyla alçalmadan önce flama hafif hafif bir esintiyle toplanmıştı.

"Bunu idare edebilir misin?" diye sordu Carthoris Thuvia'ya.

Kız başını salladı.

"Hayatta kalanları gemiye almaya çalışacağım," diye devam etti. "Kaolyalılar gemiye çıkmaya çalışırken silahları kullanmak için hem Kar Komak'ın hem de benim buna ihtiyacım olacak. Tüfek ateşine karşı geminin pru-

vasını düşür. Ön taraftaki zırh buna daha iyi dayanabilir ve böyle aynı zamanda pervaneler de korunacaktır."

Thuvia geminin idaresini ele alınca Carthoris aceleyle kamaraya gitti. Az sonra da *Thuria*'nın omurgasından aşağı biniş palangası sallandırıldı ve her bir yanında çok sayıda sağlam düğümlü deri şeritler sarkıyordu. Aynı anda pruvadan bir işaret verildi:

"Bize geçmeye hazırlanın."

Kaol savaş gemisinin güvertesinden bir haykırış koptu. Bu sırada kamaradan dönen Carthoris hüzünle gülümsedi. Sevdiği kadınla kendi arasında duran adamı ölümün pençesinden almak üzereydi.

Okçuya, "İskele topunu al Kar Komak," diye seslendi ve kendisi sancak pruvasındaki silaha yöneldi.

Artık Yeşil savaşçıların güçlü *Thuria*'nın zırhlı taraflarına attıkları mermilerin şiddetini hissedebiliyorlardı.

En iyisinden ümitsiz bir girişimdi. İtici ışın tankları her an delinebilirdi. Kaol gemisindeki adamlar yeni bir umutla savaşıyorlardı. Pruvada, cesur savaşçılarının yanında savaşan ve vahşi Yeşil adamları geri püskürten cesur Kulan Tith duruyordu.

Thuria, diğer teknenin üzerine geldi. Kaolyalılar gemiye binmeye hazır subaylarının komutasında toplanıyorlardı, sonra Yeşil savaşçıların tüfeklerinin ani yaylım ateşi muhteşem uçağın üstüne ölüm ve yıkım kustu.

Gemi aniden yan yatıp yaralı bir kuş gibi Mars yüzeyine doğru daldı. Thuvia, yaklaşmakta olan trajediyi önlemek için pruvayı yukarı çevirdi, ancak Kaol gemisinin yanında yere çarparken yalnızca uçağın çarpmasının yarattığı şoku azaltmayı başardı.

Yeşiller *Thuria*'nın güvertesinde sadece iki savaşçı ve

bir kadın gördüklerinde, saflarından vahşi bir zafer çığlığı yükseldi, Kaolyalılardan da bir inilti koptu.

Yeşiller artık dikkatlerini yeni gelenlere çevirmişti çünkü onu savunanlarının çok geçmeden alt edilebileceğini ve güvertesinden, içerisinde daha fazla insan olan geminin güvertesine hükmedeceklerini gördüler.

Hücum ettiklerinde, kendi gemisinin köprüsü üzerindeki Kulan Tith'den bir uyarı, bununla birlikte de küçük gemiyi bu sıkıntılı duruma sokan eylemin yiğitliğini takdir eden haykırışı duyuldu.

"Kim," diye haykırdı, "hayatını Kulan Tith'in yardımına sunan? Barsoom'da asla bundan daha soylu bir fedakarlık yapılmadı!"

Kaol jeddak'ının sorusuna yanıt olarak, Helium Prensi Carthoris'in flaması pruvada dalgalanırken, Yeşil kabile *Thuria*'nın yan tarfından tırmanmaya çalışıyordu. Küçük uçaktakilerden hiçbiri, bu duyurunun Kaolyalılar üzerindeki etkisini fark etme fırsatı bulamadı, çünkü artık yavaş yavaş kendi güvertelerinde olup bitenler dikkatlerini çekiyordu.

Kar Komak, kullandığı silahın arkasında durmuş, şaşkınlıkla hızla ilerleyen korkunç Yeşil savaşçılara bakıyordu. Carthoris, onu böyle görünce, bütün bu olanlara rağmen, çok yiğit olduğunu düşündüğü bu adamın, ihtiyaç anında Jav ya da Tario kadar cesaretsiz olduğunu kanıtlayacağı için üzüntü duydu.

"Kar Komak—adamım!" diye bağırdı. "Kendine gel! Lothar'ın denizcilerinin ihtişamlı günlerini hatırla. Savaş! Savaş, adamım! Daha önce hiçbir insanın savaşmadığı gibi savaş. Bize kalan tek şey savaşarak ölmek."

Kar Komak dudaklarında acımasız bir gülümseme Heliumluya döndü.

"Niye biz savaşalım ki! Bu korkunç üstünlüğe rağmen mi? Başka bir yol daha var, daha iyi bir yol. Bak!" Güvertenin altına açılan merdivene işaret etti.

Carthoris Lotharlının işaret ettiği yana baktı, bu arada da bir grup Yeşil'in güverteye çoktan çıkmıştı. Gözlerinin gördüğü manzara, kalbini sevinç ve rahatlamayla doldurdu —Ptarthlı Thuvia kurtarılabilir miydi? Çünkü aşağıdan yukarıya dev gibi korkunç ve acımasız okçular çıkıyordu. Tario'nun ya da Jav'ın okçuları değil, bir okçu odwarı'nın okçuları —savaşa hevesli vahşi dövüşçüler.

Yeşil savaşçılar bir an şaşkınlık ve dehşet içinde durakladılar, ama sadece bir an. Sonra korkunç savaş çığlıklarıyla bu tuhaf yeni düşmanları karşılamak için ileri atıldılar.

Bir ok yağmuru onları durdurdu. Bir anda *Thuria*'nın güvertesindeki tek Yeşil savaşçılar ölü savaşçılar oldu ve Kar Komak'ın okçuları, yerdeki adamlara hücum etmek için geminin yanlarından atlamaya başladılar.

Thuria'nın iç kısımlarından, kendilerini talihsiz Yeşillerin üstüne fırlatmak için utan üstüne utan çıktı. Kulan Tith ve Kaolyalılar elliden fazla adamı barındıramayacak küçük geminin merdivenlerinden bu tuhaf ve korkunç savaşçılardan binlercesinin çıktığını gördüklerinde şaşkınlıktan gözleri kocaman açılıp dilleri tutuldu.

Sonunda Yeşiller ezici sayıda insan saldırısına daha fazla dayanamadılar. İlk başta yavaş yavaş hardal sarısı bitkiyle kaplı düzlüğe geri çekildiler. Okçular onları izlediler. *Thuria*'nın güvertesinde duran Kar Komak heyecandan titriyordu.

Ciğerlerinin izin verdiği kadarıyla unutulmuş günlerinin savaş çığlığını atıverdi. Savaşan utan'larına cesaret

ve emirler vermek üzere kükredi, sonra da onlar *Thuria*'dan uzaklaştıkça savaşın cazibesine daha fazla dayanamadı.

Geminin bordasının üzerinden yere atlayarak, kaçan Yeşil kabileyi takip etmek için ölü deniz dibinde koşan son okçularına katıldı.

Bir zamanlar ada olan bu yerin alçak bir çıkıntısının ötesinde, Yeşil adamlar batıya doğru gözden kayboluyorlardı. Hemen arkalarında geçmiş bir günün hızlı okçuları koşuyordu; Carthoris ve Thuvia, aralarında ısrarla ilerleyen Kar Komak'ın, geri çekilen düşmanın ardından yaratıklarını teşvik ederken, elindeki Torquasların kısa kılıcını havaya kaldıran güçlü endamını görebiliyordu.

Sonuncusu da çıkıntının arkasında kaybolurken, Carthoris Ptarthlı Thuvia'ya döndü.

"Bu gözden yiten Lothar okçularından bir ders öğrendim" dedi. "Amaca hizmet ettikten sonra varlıklarıyla efendilerine sıkıntı vermemek için giderler. Kulan Tith ve savaşçıları seni burada korurlar. Davranışlarım, amacımın dürüstlüğünün kanıtını oluşturdu. Hoşça kal," ve diz çöküp Thuvia'nın zırhının ucunu dudaklarına götürdü.

Kız elini uzatıp önünde eğilmiş gür siyah saçların üzerine koydu. Usulca sordu:

"Nereye gidiyorsun, Carthoris?"

"Okçu Kar Komak'la," diye cevapladı. "Kavgaya ve unutmaya."

Kız, sanki güçlü bir ayartmayı görmemek için gözlerini ellerine dikti.

"Söylemeye hakkım olmayan şeyi söylersem atalarım bana merhamet etsin" diye haykırdı, "ama Helium Pren-

si Carthoris hayatını mahv ettiğini görmezden gelemem. Gitme şefim. Gitme —seni seviyorum."

Bir öksürük ikisini de kendine getirdi, kendilerinden neredeyse iki adım geride Kaol Jeddak'ı Kulan Tith dikiliyordu.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Sonra Kulan Tith boğazını temizledi.

"Söylenenleri duymadan edemedim," dedi. "Aranızdaki aşkı görmeyecek kadar aptal değilim. Ayrıca Carthoris senin, kendi yaşamınla Thuvia'nın yaşamını benimkini kurtarmak için, bu davranışın onu kendine alma şansını elinden alacağını düşünsen de, tehlikeye atmana neden olan yüce gönüllülüğü de görmüyor değilim.

"Thuvia, bu Heliumlu için aşk sözlerine karşı dudaklarını mühürleyen erdemi de takdir ediyorum, çünkü ona olan tutkunu ifade edişini ilk kez duyduğumu biliyorum. Seni kınamıyorum. Tersine, benimle sevgisiz bir evlilik yapsaydın seni kınardım.

"Özgürsün Ptarthlı Thuvia" diye haykırdı, "ve onu kalbini zaten zincirlemiş olduğun yere bağışla ve altın gerdanlar boyunlarınıza takıldığında, Kulan Tith'in kılıcının yeni Helium'un Prenses'i ve onun asil eşine gösterilecek sonsuz dostluk ifadesi için kaldırılan ilk kılıç olduğunu göreceksiniz."

MARS KİTAPLARINDA KULLANILMIŞ ADLAR VE TERİMLER SÖZLÜKÇESİ

Aaahthor. Kadim Mars'ta ıssız bir kent.

Umut Koridoru. Helium'da mahkeme salonuna giden bir koridor.

Apt. Kutup canavarı. Bu beyaz kürklü, kar ve buz üzerinde hızla hareket etmesini sağlayan dördü kısa ve küt, uzun ve güçlü boynunun her iki yanında omuzlarından öne doğru uzayan diğer ikisiyse, avını yakalayıp tuttuğu beyaz, tüysüz ellerle son bulan altı uzuvlu bir yaratıktır. Kafası ve ağzı, alt çene kemiğinin yanlarında, hafifçe ön aşağıya doğru kıvrılan iki güçlü boynuz dışında, dünyadaki hayvanlardan en çok suaygırlarına benzerler. İki kocaman gözü kafanın tepesinin ortasından, başın her iki yanından boynuzların –bu silahlar her biri birkaç bin yan basit gözden oluşmuş gözlerin alt kısmından çıkar– çıktığı yerlerin altına kadar iki geniş, oval çıkıntı biçiminde uzanırlar. (Bkz. MARS'IN KUMANDANI.)

Astok. Dusar Prensi.

Atalar Bulvarı. Helium'da bir cadde.

Banth. Barsoom aslanı. Kadim Mars'ın ölü denizlerini çevreleyen alçak tepelerde dolaşan vahşi bir yırtıcı hayvan. Kalın boynu üstündeki dik yeleleri dışında nerdeyse kılsızdır. On ayaklı uzun kıvrak bir gövde, iğneye benzeyen birkaç sıra dişle dolu kocaman çeneler ve küçük kulakların olduğu yere kadar uzanan bir ağız. Kocaman ve pörtlek yeşil gözler. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Bar Comas. Warhoon Jeddakı. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Barsoom. MARS.

Barsoom'un bitki adamları. Dor Vadisi'nde yaşayan bir ırk. Ayağa dikildiklerinde boyları üç-üç buçuk metre kadardır; kolları çok kısa ve fil hortumu gibi yılankavidir; gövde kılsız ve pörtlek tek gözünü çevreleyen geniş bir beyaz şerit, gözbebeği, iris ve gözküresi dışında iğrenç bir mavi renktedir. Burnu boş yüzünün ortasında henüz kanamaya başlamamış taze bir kurşun yarasına benzeyen lime lime, kızarıp kabarmış yuvarlak bir deliktir. Kafada ağız yoktur. Yüz hariç, kafa, yaklaşık yirmi-yirmi beş santimetre uzunluğunda, karmakarışık bir simsiyah saç kütlesiyle kaplıdır. Her saç teli aşağı yukarı iri bir solucan kalınlığındadır. Gövde, bacaklar ve ayaklar insanınkilere benzer ama dev boyutlardadır, ayaklar tamı tamına doksan santimetre, düz ve yayvandırlar. Beslenme biçimleri ellerini çim yüzey üzerinde ileri geri hareket ettirerek yumuşak bitki örtüsünü ustura benzeri pençeleriyle kırpmaktan ve her bir avcun içindeki iki ağzıyla emmekten ibarettir. Bedenlerinde çıktığı yerde yuvarlak ama gitgide düzleşen, yere dik bir açıyla sürüklenen, ucuna doğru bıçak ağzı gibi olan iki metre kadar kocaman kuyrukları vardır. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Barsoom'un Kara Korsanları. İki metre kadar boyları olan insanlar. Yüz hatları düzgün ve hoştur; hafif kısık olmaları kendilerine kurnaz bir görünüm kazandırsa da gözleri simetrik ve iridir. İrisleri son derece siyahtır, gözküreleriyse oldukça beyaz ve berraktır. Derileri parlak siyahtır. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Calot. Şetland midillisi boylarında on kısa bacağı olan bir köpek. Çenelerin üç sıra uzun, keskin dişlerle donatılmış olması dışında, kafa bir parça kurbağa kafasına benzer. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Carter, John. Mars'ın kumandanı.

Dak Kova. Warhoonların jed'lerinden biri (sonradan jeddak olur).

Darseen. Bukalemun benzeri bir sürüngen.

Dator. İlk Doğanlar'da şef ya da prens.

Dejah Thoris. Helium Prensesi.

Djor Kantos. Kantos Kan'ın oğlu; Onuncu Utan padwar'ı.

Doğruluk Tahtı. Helium'un mahkeme salonundaki taht.

Dor. Cennet Vadisi.

Dotar Sojat. John Carter'ın Mars'taki adı; öldürdüğü iki savaş şefinin soyadlarından türetilmiştir.

Dusar. Mars krallıklarından biri.

Dwar. Yüzbaşı.

Ersite. Bir tür taş.

Kar Komak. Lotharlı okçuların odwar'ı.

Jeddaklar Kapısı. Helium'daki kapılardan biri.

Gozava. Tars Tarkas'ın ölmüş karısı.

Gur Tus. Onuncu Utan'ın dwar'ı.

Haad. Mars uzunluk ölçülerinden biri.

Hal Vas. Dusarlı soylu Vas Kor'un oğlu.

Hakikat Kürsüsü. Helium mahkemesinin içinde yer alan kürsü.

Hastor. Helium'da bir kent.

Hekkador. Thernlerin Babası'nın ünvanı.

Helium. Dejah Thoris'in dedesinin imparatorluğu.

Heliumlu Carthoris. John Carter ve Dejah Thoris'in oğlu.

Hortan Gur. Torquasların Jeddakı.

Hor Vastus. Helium donanmasında padwar.

Horz. Issıs bir kent; Barsoom'un Greenwich'i.

Illall. Okar'da bir kent.

Iss. Ölüm Irmağı. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Issus. Kayıp Korus Denizi kıyılarını yurt edinmiş Ölüm tanrıçası. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

İlk Doğalar. Kara ırk, Kara korsanlar.

Jav. Bir Lotharlı.

Jed. Kral.

Jeddak. İmparator.

Kab Kadja. Güney Warhoonların Jeddakı.

Kadabra. Okar'ın başkenti.

Kadar. Muhafız.

Kalksus. Vas Kor'un kumandası altındaki kuruvazör.

Kantos Kan. Helium donanmasında bir padwar.

Kaol. Doğu yarıkürede yer alan bir Mars krallığı.

Kaor. "Selam".

Karad. Mars ölçülerinden biri.

Komal. Lothar tanrısı, devasa bir banth.

Korad. Kadim Mars'ın ölü kentlerinden biri. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Korus. Kayıp Dor Denizi.

Kulan Tith. Kaol Jeddakı. (Bkz. MARS'IN KUMANDANI.)

Kutsal Thernler. Mars'taki dinlerden biri.

Lakor. Thernlerden biri.

Larok. Dusarlı bir savaşçı, askeri teknisyen.

Lorquas Ptomel. Thark jed'lerinden biri. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Lothar. Unutulmuş şehir.

Marentina. Okar prensliği.

Matai Shang. Thernlerin Babası. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Mors Kajak. Helium'un düşük rütbeli jed'lerinden biri.

Notan. Zodanga'nın kraliyet psikoloğu.

Nutus. Dusar Jeddakı.

Od. Mars uzunluk ölçülerinden biri.

Odwar. Kumandan ya da general.

Okar. Sarı halkın ülkesi.

Omad. Tek adlı erkek.

Omean. Yeraltı denizi.

Onuncu Derece. Kutsal Thernler arasında yüksek mevki.

Orluk. Yol yol kara ve sarı çizgileri olan Kutup canavarı.

Otz Dağları. Dor Vadisi ve Yitik Korus Denizi'ni çevreleyen dağlar.

Ödül Tapınağı. Helium'da.

Padwar. Teğmen.

Panthan. Paralı asker.

Parthak. Zat Arras'ın dehlizlerinde John Carter'a yiyecek getiren Zodangalı. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Phaidor. Matai Shang'ın kızı. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Pimalia. Harika çiçekler açan bir bitki.

Prens Soran. Ptarth donanmasının komutanı.

Ptarth. Mars krallıklarından biri.

Ptor. Zodangalı üç kardeşin aile adı.

Sab Than. Zodanga Prensi. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Safad. Mars santimetresi.

Sak. "Atla".

Salensus Oll. Okar Jeddakı. (Bkz. MARS'IN KUMANDANI.)

Saran Tal. Carthoris'in başkahyası.

Sarkoja. Yeşil Marslı bir kadın. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Sator Throg. Onuncu Dereceden bir Kutsal Thern.

Shador. Omean'da hapishane olarak kullanılan bir ada.

Silian. Korus Denizi'nde yaşayan sümüksü sürüngen.

Sith. Eşekarısı benzeri canavar. Aşağı yukarı bir Hereford boğası büyüklüğündedir. Önde korkunç ağızlar ve arkada güçlü, zehirli iğne. Kafasının dörtte üçünü kaplayan, yaratığın aynı anda dört bir yanını görmesine olanak veren çok yönlü gözleri vardır. (Bkz. MARS'IN KUMANDANI.)

Skeel. Sert keresteli bir Mars ağacı.

Sola. Yeşil Marslı genç kadın.

Solan. Bir saray görevlisi.

Sompus. Bir tür ağaç.

Sorak. Kırmızı Marslı kadınların yaklaşık kedi büyüklüğünde olan küçük evcil hayvanı.

Sorapus. Kerestesi sert bir Mars ağacı.

Sorav. Salensus Oll'un subaylarından biri.

Tal. Mars dakikası.

Tal Hajus. Thark Jeddakı.

Talu. Marentina'nın asi prensi.

Tan Gama. Warhoon savaşçı.

Tardos Mors. Dejah Thoris'in dedesi ve Helium Jeddakı.

Tario. Lothar Jeddakı.

Tars Tarkas. Yeşil Marslı, Tharkların şefi.

Thabis. Issus'un şefi.

Than Kosis. Zodanga Jeddakı. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Thark. Yeşil Marslı bir kabilenin kenti ve adı.

Thernlerin Babası. Dinin en yüksek rahibi.

Thoat. Yeşil Marslı atı. Omuzlarına kadar yüksekliği üç buçuk metre, her bir yanında dört ayak; ucunda, kökünden daha büyük olan, koşarken geriye doğru dümdüz uzanan geniş, yassı bir kuyruk; başını burnundan, uzun, kalın boynuna kadar ayıran açık bir ağız. Tamamıyla kılsızdır, koyu arduvaz rengi derisi pürüzsüz ve parlaktır. Karnı beyaz, bacakları, omuzlar ve kalçalarında arduvazdan, ayaklarda parlak sarıya doğru gölgelenir. Ayakları tabanlı ve toynaksızdır. (Bkz. MARSLI PRENSES.)

Thor Ban. Torquaslı Yeşil halkın jed'lerinden biri.

Thorian. Küçük rütbeli Thern şefi.

Throxus. Beş okyanusun en büyüğü.

Thurdlar. Torquaslara düşman bir Yeşil kabile.

Thuria. Yakındaki ay.

Thurid. Kara dator.

Thuvan Dihn. Ptarth Jeddakı.

Thuvia. Ptarthlı Prenses.

Torith. Denizaltı havuzunun muhafızlarından bir subay.

Torkar Bar. Kaol soylusu, Kaol Yolu'nun dwar'ı.

Torquaslar. Yeşil kabilelerden biri.

Turjun. Carthoris'in takma adı.

Utan. Yüz kişiden oluşan bölük (askerlik).

Vas Kor. Dusarlı bir soylu.

Warhoon. Thark düşmanı bir Yeşil halk topluluğu.

Woola. Barsoom calot'larından birinin adı.

Xat. Mars dakikası.

Xavarian. Bir Helium savaş gemisi.

Xodar. İlk Doğanlar'ın dator'larından biri.

Yaşlı Ben (ya da Ben Amca). Yazarın uşağı (siyahi).

Yersted. Denizaltı kumandanı.

Zad. Tharklı savaşçı.

Zat Arras. Zodanga jed'i.

Zithad. Issus muhafızlarının dator'u. (Bkz. MARS'IN TANRILARI.)

Zitidarlar. Devasa koşum hayvanları.

Zodanga. Mars'ta Helium'la savaş halindeki Kırmızı halkın şehri.

Zode. Mars saati.

THUVIA
MARSLI KIZ

Edgar Rice Burroughs

Edgar Rice Burroughs'un ünlü Mars dizisinin bu dördüncü kitabında, John Carter'ın Kutsal Thernler'in elinden kurtardığı Ptarth Prensesi Thuvia ile John Carter'ın oğlu Prens Carthoris'in başından geçenler anlatılmaktadır.

Thuvia Marslı Kız'da asıl kişiler, dizinin ilk üç kitabının kahramanları olan Mars'ın Kumandanı Dünyalı John Carter ve Helium Prensesi Dejah Thoris değil de oğulları Helium Prensi Carthoris ve Ptarth Prensesi Thuvia'dır.

Thuvia ile evlenmek isteyen Dusar Prensi Astok, kendisine aşık olan Carthoris ve Prenses Thuvia'nın sözlüsü olduğu Kaol Jeddakı Kulan Tith... Thuvia'nın kaçırılması, imgelem gücüyle yaratılan hayalet savaşçılar, hayalet savaşçılarla zalim yeşil savaşçıların korkunç savaşı, beyaz maymunlar... Sonunda Thuvia ile Carthoris'in kavuşması...

Bütün bunlar gerçek ile fantastiğin iç içe geçmiş kurgusunda anlatılmaktadır.

ISBN 978-6052229521
9 786052 229521

BilgeSu